

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

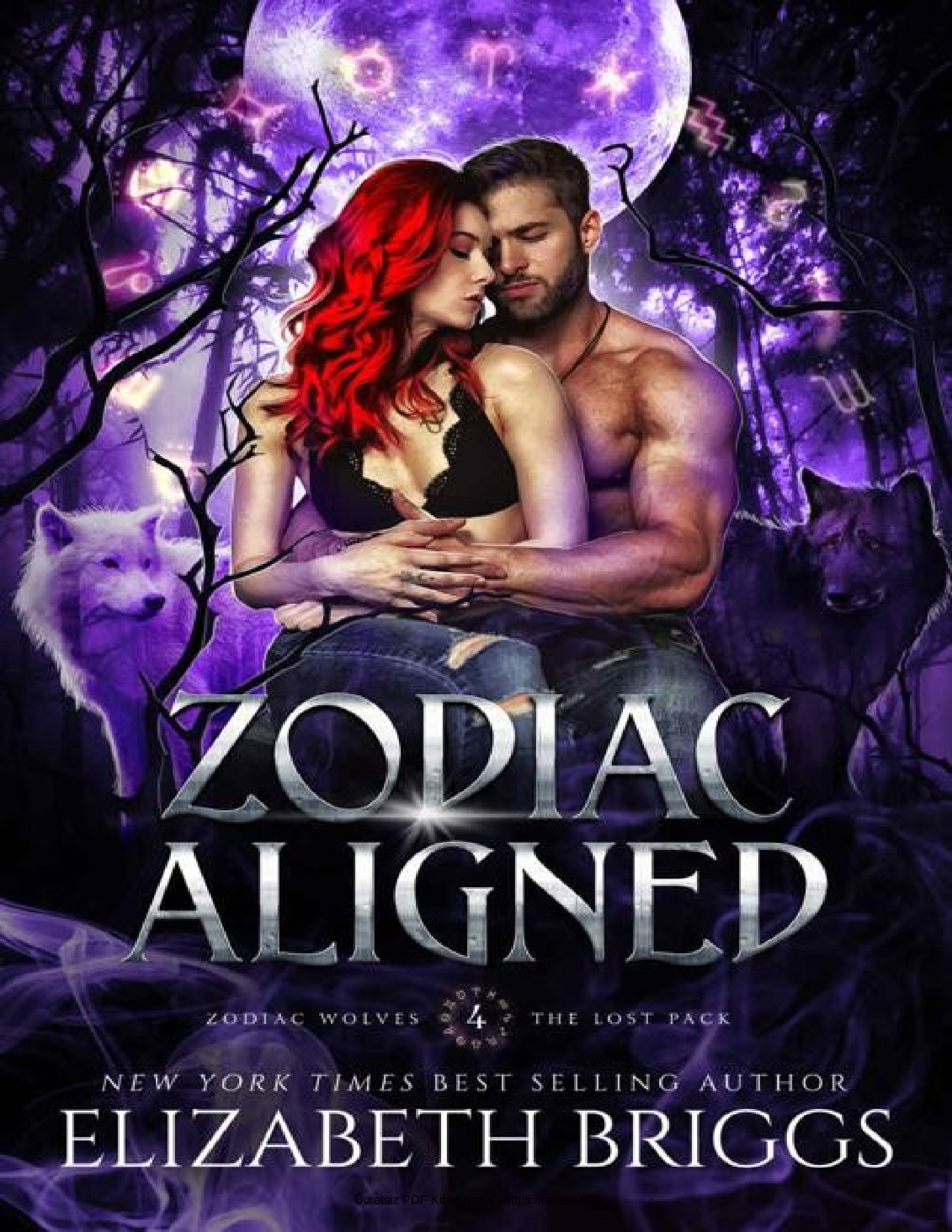
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ZODIAC ALIGNED

ZODIAC WOLVES 4 THE LOST PACK

NEW YORK TIMES BEST SELLING AUTHOR
ELIZABETH BRIGGS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ZODIAC HİZALANDI

ZODIAC KURTLARI
KİTAP 4

OceanofPDF.com

ELIZABETH BRIGGS

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)

[Bedava Kitaplar!](#)
[Şeytan Kral'dan alıntı Yazar](#)
[Hakkında](#)

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

YILDIZLAR ÜZERİMDE GÖZ KIRPIYORDU, soğuk ve güzeldiler ve kaderimin onların parıldayan ışığında yazılı olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyordum. Onlara baktım, umutsuzca bir tür işaret ya da geleceğimin ne getireceğine dair bir ipucu umuyordum, ama tek hissettiğim kaybolmaktı, takip etmem gereken yolu bulmanın hiçbir yolu yoktu.

Bakışlarımı tekrar önümde uzanan şeye çevirdim ama bu moralimi düzeltmedi. Bir gün önce Yakınsama savaşının gerçekleştiği karla kaplı açıklık hem insan ayakları hem de kurt pençeleri tarafından parçalanmış, harap edilmişti. Yerin bir kısmı Güneş Cadısı'nın alevleri yüzünden kavrulmuştu ve havada yoğun bir ölüm ve duman kokusu vardı.

Bir tarafta, birçoğu yaralılarla ilgilenen ve savaş sonrası yorgunluklarını atmak için uyuyan kalan tüm şekil değiştirenler için gelişigüzel bir sıra halinde bir grup çadır kurulmuştu. Bu geçici bir durumdu ama bundan sonra ne yapacağımıza dair zor kararlar vermeden önce hepimizin iyileşmesi gerekiyordu.

Güneş Cadıları Zodyak Kurtlarının kontrolünü ele geçirip onları akılsız hayvanlar gibi birbirleriyle dövüştürdüklerinde pek çok kişi hayatını kaybetmişti. Daha da fazlası yaralanmıştı ve bazı yaralar çok ağırdı. Daha önce diğer sürüleri kontrol etmek için bazı çadırları dolaşmışım ama bir noktada oradan ayrılıp biraz hava almak zorunda kalmışım. Bu kadar çok şekil değiştirenin aynı anda yaralanmış olduğunu görmek kalbimi kırdı.

Başak ve Ophiuchus şifacılarının yardımıyla, biraz dinlenme ve yiyeceklerle birlikte, yaralı şekil değiştirenlerin çoğu kendi başlarına iyileşebilecekti

Zamanla. Diğerleri... Onlar hakkında düşünmemeye çalıştım. Özellikle de artık bir Ophiuchus olmadığım için onlar için yapabileceğim çok az şey olduğundan.

Daha kötüsü de olabilirdi. Evet, korkunç bir şekilde yenilmiştik. Çok şey kaybetmiştik ve Güneş Cadılarını durdurmak için yaptığımız tüm planlar başarısız olmuştu. Ama aynı zamanda tüm Zodyak Kurtlarının görmesi için Güneş Cadılarının güçlerinin gerçek derinliklerini ortaya çıkarmıştık ve onlar Ophiuchus hariç tüm sürülerin zihnini kontrol ettiklerinde, kurtulmanın bir yolunu bulmuştuk. Artık hiç kimse Güneş Cadılarının bunca yıldır bize yalan söylediğini inkâr edemeyecek ya da hâlâ müttefikimizmiş gibi davranamayacaktı. Hatta kendi küçük zaferimizi de kazanmayı başarmıştık.

İki şekil değiştiren cadırlardan birinin önünde durmuş, onu koruyordu. Evanora zihnimizi kontrol etmek için kullandığı büyülü asayla birlikte kaçmış olsa da kızı Roxandra'yı yakalamayı başarmıştık. Onu şimdilik Ophiuchus zehiriyle bayılmıştık ama işi şansa bırakmıyorduk. Ağır gözetim altına alınmıştı ve biz onunla ne yapacağımıza karar verene kadar bu şekilde tutulacaktı. Roxandra Güneş Cadılarını yenmenin bir yolunu bulmak için en iyi şansımızdı ve onu güvenli bir yere götürüp onunla konuşana kadar bekleyemezdim. Sahte eş bağlarını nasıl kıracağımız da dâhil olmak üzere ihtiyacımız olan bilgilere sahipti. Bu noktada, Jordan'la aramızdaki çiftleşme bağından kurtulmak için her şeyi denemeye hazırdım.

Gözüme bir şey takıldı ve bakışlarımı açıklığın kenarına doğru çekti. Kova sürüsü hep birlikte hareket ediyordu, başları dikti, ancak karlı ormanda gözden kaybolurken yüzleri bitkin ve gözleri dikkatliydi. Gittiklerini görünce şaşırmadım. Diğer sürülerin çoğu kendi topraklarına dönmek için çoktan ayrılmıştı. Akrep, Koç ve Boğa sürülerinin ilk gidenler olması şaşırtıcı değildi. Aslanlar ve Güneş Cadıları ile müttefik olmuşlardı ve artık hiçbirimiz kimin tarafında olduklarını bilmiyorduk. Güneş Cadıları'nın onları nasıl kontrol ettiğini gördükten sonra bizimle müttefik olurlar mıydı? Yaparlarsa onlara güvenebilir miyiz?

Şimdilik gitmelerine izin verdik. Diğer tüm sürüler de sabah yola çıkacak, toparlanmak ve bir sonraki savaş için yeniden toplanmak üzere sürü topraklarına döneceklerdi. Bir sonraki savaş olacaktı, bu çok açıktı ve hepimizin bu konuda ne yapacağımıza karar vermemiz gerekiyordu.

Arkamdaki çalılıklarda bir şey hışırdadı ve hızla etrafımda döndüm, zaten dövüş pozisyonuna geçtim ve ay büyüsünü kendime çektim

Ellerimi. Kavgadan dolayı hâlâ gergindim ve yarı yarıya Evanora'nın ormandan çıkmasını, elinde asa ve kızını aldığım için beni öldürmeye hazır olmasını bekliyordum.

Kim olduğunu gördüğümde hâlâ rahatlamamıştım. Kaden arkamda duruyordu, siyah saçları dağınıktı ve sakalı biraz fazla uzundu. Bana yaklaşırken adımları daha tereddütlü olsa da bir alfanın zarafeti ve erkeksi varlığıyla hareket ediyordu. Gözleri benimkilerle buluştuğunda içimi bir sıcaklık kapladı. Sanki susuzluktan kavruluyormuşum ve beni sadece o doyurabilirmiş gibi onun görüntüsünü içime çektiğimi fark ettim ama sonra hemen gözümü kaçırdım. Sadece bir bakışıyla bile bende bu tepkiyi uyandırabilmesinden nefret ediyordum.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu. "Seni buraya tek başına çıkarken gördüm ve geri dönmeyince..."

Benim için endişelenmesine sevinmekle beni rahat bırakmamasına sinirlenmek arasında kalarak kaskatı kesildim. Ne zaman ortaya çıksa kaçarak ya da sohbete katıldığında hızla uzaklaşarak ondan olabildiğince uzak durmaya çalışıyordum. Bir noktada konuşmamız gerektiğini biliyordum ama onunla her karşılaştığımda hissettiğim tek şey acı oluyordu.

"Sadece biraz hava almaya ihtiyacım vardı," dedim.

Beni Ophiuchus sürüsünden attığına hâlâ inanamıyordum. Yaşadığım onca şeyden sonra, bu hareketin beni ne kadar inciteceğini biliyor olmalıydı ama yine de yapmıştı. Olaydan sonra özür dilemiş olması ya da yaptığından pişmanlık duyması önemli değildi. Yine de bana ve birlikte inşa ettiğimiz her şeye sırtını dönmüş, beni bir kez daha çaresiz bırakmıştı. Bunların hiçbiri olmamış ya da beni mahvetmemiş gibi davranamazdım.

Güvenimi kırmıştı. *Beni* kırdı.

Bu yüzden onu affedebileceğimden emin değildim.

O da bunu biliyordu. Gözlerinin benden uzaklaşmasından ve bir sonraki sözlerini düşünürken aldığı ağır nefesten bunu anlayabiliyordum.

"Ophiuchus çadırında yemeğimiz var." Cevap vermemi bekleyerek durakladı. "Bize katılabilirsin."

Birkaç kalp atışı boyunca ona baktım ve Ophiuchus sürü işaretimi çıkarırken sesinin nasıl çıktığını hatırlayınca nefesim boğazımda düğümlendi. Diğer sürü üyelerini kelimelerle ifade edebileceğimden çok daha fazla özlemiştim ve şimdi onlarla bir yemeği paylaşmayı umutsuzca arzuluyordum. Kokuları sıcak, rahatlatıcı ve tanıdık olurdu, tıpkı ev gibi. Artık benim olmayan bir ev olması dışında.

"Aç değilim," dedim sonunda. Bu bir yalandı ve ikimiz de bunu biliyorduk.

Kaden bir adım öne çıktı, kaşları çatılmıştı. "Sen hâlâ bizden birisin. Sürü iziniz gitmiş olsa bile."

Sesi bir başka söylenmemiş özürle yumuşadı. Muhtemelen istediği etkiyi yaratmamıştı. İçimde öfke yükseldi ve çalıların arasından çıktığından beri ilk kez yüzümü tamamen ona döndüm.

"Beni kovan sensin." Ellerim yanımda kenetlendi ve gözlerimden sıcak yaşlar süzüldü. "Sürü işaretimi silen sendin. Şimdi hâlâ sizden biri olabilirmişim gibi mi davranıyorsun? Sanki hiç olmamış gibi? Sanki beni reddedip sürüsüz bıraktığında kalbimi kırmamışsın gibi?"

Kaden'in yüzü hayal kırıklığıyla buruştu ve elini saçlarının arasından geçirdi, hareketleri neredeyse öfkeliydi. İyi *oldu*. Onun yumuşaklığını görmek istemiyordum. Bunun beni zayıflatmasını istemiyordum.

"Ayla," dedi Kaden. "O gece... Doğru düşünemiyordum ve yaptığım her şeyden pişmanım. Sana bir hata yaptığımı söyledim. Benden daha ne istiyorsun? Önünde diz çöküp beni affetmen için yalvarmamı mı istiyorsun? Bunu yapacağım. Ne gerekiyorsa yapacağım."

"Senden hiçbir şey istemiyorum." Başka bir yalan. Kalbim acıyordu, bir kez daha o bağlantıyı kurmak için yalvarıyordu. Evim dediğim sürünün bir parçası olmak istiyordum, hatta bundan da öte, tekrar onun eşi olmak istiyordum ama bunu ona söylememin imkânı yoktu.

"Seni tekrar sürünün bir parçası yapabilirim," dedi Kaden, sanki en derin arzumu duymuş gibi. "Sürü işaretini kaldırmak bir hataydı. İzin ver bunu düzelteyim."

Öfke beni terk edip tekrar umutsuzluğa dönerken başımı salladım. "Tek istediğim bir sürüydü. Bir aile. Bir eş. Ve tam da tüm bunları bulmuşken, sen bunları benden aldın." Sonraki kelimeleri zorla söylerken tek bir damla gözyaşı serbest kaldı ve yanağımdan aşağı süzüldü. "Beni anlayabileceğinden çok daha fazla incittin."

Kaden'in gözleri yanağımdaki yaşa sabitlendi, çenesi gerildi. "Ayla..."

Beni daha da kırabilecek bir şey söylemeden önce sözünü kestim. Bana ne kadar acı verirse versin, sonraki sözcükleri söylemem gerekiyordu. "Artık Ophiuchus sürüsüne ait olup olmadığımı bilmiyorum." Titrek bir nefes aldım. "Ya da seninle."

Kaden'in gözleri acımın yansımasıyla parladı ve ben acımın içinde boğulmadan önce arkamı döndüm. Bir zamanlar onun kollarına koşup korkularımı itiraf edebilirdim, onun benim güvenli yerim olduğunu, dönebileceğim kişi olduğunu bilirdim.

Yardıma ihtiyacım olduğunda. Ama o artık o kişi değildi. Aşkımı alıp duvara çarpmış ve cam bir tabak gibi kırmıştı.

Bir kez arkamdan seslendi ama omuzlarımı dikleştirdim ve yürümeye devam ettim. Kaden'den uzaklaştım ve arkama bakmadım.

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

Çadırlara doğru geri dönerken gözlerimi sildim. Wesley bana bir tane ödünç verme nezaketini göstermişti ve ben de onu Yengeç ve Terazi gruplarının yakınına kurmuştum ama yine de onlarla birlikte olmadığımı belli edecek kadar uzağa.

Benimkinin yanında dışlanmış bir çadır daha vardı. Jordan'ı çevreleyen politikaya karıştırlarsa diye kimse ona dokunmak istemiyordu. Terazi burcunun alfası Ethan ona çadırı ödünç vermişti, her zaman uzlaştırmacı rolünü oynamaya istekliydi ve soğukkanlılığını ona kelimelerle ifade edebileceğimden çok daha fazla takdir ediyordum.

Keşke o soğukkanlılığı kendime kanaliz edebilseydim, diye düşündüm kuru bir sesle, Kaden'le yaşadığım duygu patlamasını hatırlayarak. O yanımdayken doğru düzgün düşünemezdim. Benimle her konuştuğunda, tüm öfke ve acı içimi patlayana kadar dolduruyordu ve bunu nasıl durduracağımı bilmiyordum. En kötüsü de Kaden'i yaptığı onca şeyden sonra bile hâlâ seviyor olmamdı. Kalbim kırılmıştı, aklım karışmıştı ama ruhum hâlâ gerçek eşimin kim olduğunu biliyordu.

Çadıra geri döndüğümde Jordan başını kaldırdı. İri gövdesi derme çatma bir ateş çukurunun önünde çömelmişti ve bir sopayla közleri dürtüyordu. Yüzü asıktı ve vücut dili *beni yalnız bırak* diye bağıırıyordu.

"Sen de benimle aynı ruh halindeymişsin gibi görünüyorsun," dedim.

Jordan'ın kaşları daha da çatıldı ve elindeki çubuğu çukura bıraktı. Birkaç kez uğursuzca patladıktan sonra alev aldı. "Leo sürüsü bensiz gitmiş."

Bu beni olduğum yerde durdurdu. "Ne?"

"Beta, yeni alfa olduğunu iddia ederek yönetimi devraldı ve şimdi gittiler. Nereye gittikleri hakkında hiçbir fikrim yok. Alfa unvanımı geri almak için onları takip bile edemiyorum." Yere çöktü ve arkasına yaslanarak uzun bacaklarını uzattı. "Sanki artık paketsizim."

Yanına oturduğumda acı bir kahkaha attım. "Kulübe hoş geldin." "İçinde olmak için boktan bir kulüp," diye mırıldandı.

"Bir de bana sor."

Jordan bana bir paket cips ikram etti, ben de başımı sallayarak teşekkür ettim. İşler farklı olsaydı Ophiuchus'la akşam yemeği yiyebileceğimi hatırlayınca midem bulandı. Şimdilik bu kadarı yeterliydi.

"Hâlâ alfa sensin," dedim birkaç cips atıştırırken. Çok iyi değillerdi ama birkaç tane daha yedim çünkü açtım ve güce ihtiyacım vardı. "Yakınsama sırasında sürünü kurtarmak ve savaşmalarını engellemek için alfa komutunu kullandığında bunu kanıtladın."

"Sanırım," dedi gözlerini ateşe dikerek. Tanıdığım ukala alfadan çok farklıydı bu ve onu böyle keyifsiz görmekten nefret ediyordum. Birkaç dakika sonra başını salladı ve bakışlarını bana çevirdi. "Bu gece seni kötü bir ruh haline sokan ne?"

"Kaden beni geri istiyor ama ben hâlâ ona kızgınım." Jordan'a ne kadarını anlatmam gerektiğini düşündüm, sonra da her şeyi bilmesinin iyi olacağına karar verdim. Garip bir şekilde Jordan beni şu anda herkesten daha iyi anlıyordu. "Artık nereye ait olduğumu bilmiyorum."

"Hmm." Jordan Roxandra'nın tutulduğu çadıra doğru baktı. "Belki eş bağı ortadan kalktığında anlarsın. Belki ikimiz de anlarız."

"Umarım öyledir," dedim.

Jordan'ın gözleri sonunda orada görmeye alışık olduğum kıvılcımla parladı. "Güneş Cadısı büyüünün her zerresinin benden sökölüp atılmasını sabırsızlıkla bekliyorum." Eli boynuna gitti ve orada ona verdiğim aytaşı kolyeye dokundu. Kafasına girmelerini engelleyen tek şey olduğu için şimdilik onda kalmasına izin vermiştim. Onların büyüünün sürekli aklımda olmasının nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezdim.

"Seni ne kadar kontrol ettiler?" Kısık bir sesle sordum.

"Çok fazla. Uzun süre devam etti." Başka bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama kendini durdurdu ve başka tarafa baktı.

"Bu konuda konuşmak istemiyorsan sorun değil," dedim. "Ama istersen, seni dinlemek için buradayım. İçini dökmek iyi hissettirebilir, biliyor musun?"

Jordan'ın ağzı buruştu ve sessiz kalacağını düşündüm ama sonunda konuşmaya başladı. "Yaz Yakınsaması'ndan sonra Güneş Cadıları Leo sürüsüyle birlikte yaşamaya başladı. Aklıma ilk o zaman girdiler."

Durakladı ve ben de eğer onu rahatsız ediyorsa her şeyi paylaşmak zorunda olmadığını söylemek için ağzımı açtım ama ben daha kelimelerimi çıkaramadan devam etti.

"İlk başlarda belli belirsizdi. O kadar inceydi ki orada olduklarını bile bilmiyordum. Duygularımı, zayıflıklarımı ve korkularımı avladılar ve hepsini bana karşı kullandılar. Beni manipüle ettiklerini ancak çok geç fark ettim. O zamana kadar bana aklım başımda olsa asla yapmayacağım şeyler yaptırdılar." Jordan tekrar bana baktı ve çenesindeki bir kas gerildi. "Çocukları yakmakla tehdit etmek gibi şeyler. Bunun için özür dilerim."

Beni Ophiuchus sürüsünden onunla birlikte ayrılmaya nasıl ikna ettiğini hatırlayarak yutkundum. Bu yüzden ondan uzun süre nefret etmişim. Onun olmadığını bilmek her şeyi değiştirdi. Güneş Cadıları'ndan zaten nefret ettiğimden daha fazla nefret etmemin mümkün olduğunu düşünmüyordum ama Jordan'ın yaşadıklarını duymak yanıldığımı kanıtladı. Bana her şeyi anlatmadığını da hissediyordum.

"Sana başka ne yaptılar?" Cevabı duymaktan neredeyse korkarak sordum. Jordan'da nefret ettiğim şeylerin ne kadarı aslında ona ait değildi?

Jordan sanki bir şey hatırlıyormuş gibi gözlerini ateşe dikti. "Babam öldükten ve ben alfa olduktan sonra daha da kötüleşti. Bir noktayı kanıtlamak isteyene kadar kontrolün bende olduğunu düşünmemi sağladılar. Kaçmaya çalıştığında seni bana dövdürtmeleri gibi."

Roxandra'nın o sırada Jordan'ın kulağına nasıl fısıldadığını hatırladım. O zamanlar bunun hakkında hiçbir şey düşünmemişim ama şimdi tamamen, mide bulandırıcı bir anlam ifade ediyordu. Ve eğer bunu ona onlar yaptırdıysa...

"Seni de benimle çiftleşmeye zorladılar, değil mi?" Ben sordum.

Jordan titreyen bir nefes aldı. "Bundan sonra benimle nasıl konuşabiliyorsun hâlâ anlamıyorum."

Sertçe yutkundum, o gecenin anılarını geri ittim. "Olaydan sonra bile, senin için en kötüsünü düşündüğümde bile, bir şeyler olduğunu gördüm."

"Senin de içinde iyilik var, derinlerde."

"Yanıyorsun." Jordan başını salladı. "Babamın alfa komutları ve kafamın içinde fısıldayan Güneş Cadıları arasında artık kim olduğumu bilmiyorum. Ama bunun iyi olmadığını biliyorum."

Omzumu onun kine çarptım. "Artık bunların hepsi bitti. Artık kimse kafanın içinde değil. Artık kim olmak istediğine sen karar vereceksin."

Jordan yine başını çevirdi ama yüzündeki çatık kaşlar şimdi daha düşünceliydi. Sözlerimin ona en azından düşünecek bir şeyler vereceğini umuyordum. Jordan uzun ve berbat bir oyunun piyonu olmuştu ama şimdi yeni bir başlangıç yapma ve bazı gerçek değişiklikler yapma şansı vardı. Ama bunu gerçekleştirmek ona bağlıydı. Yapabileceğim tek şey onun yanında olmak ve tekrar karanlık bir yola sapmamasını sağlamaya çalışmaktı.

"Hey," dedi Stella ve botları karda çtırdıyarak yaklaşırken şaşkınlıkla başımı kaldırdım. Büyük, kabarık bir palto giymişti, ama uzun siyah saçları serbestti ve rüzgârda arkasına savruluyordu. Jordan'a soğuk bir bakış attı ve ona selam vermedi. "Nasılsın Ayla?"

"Ben iyiyim. Yani, herhangi birimizin olabileceği kadar iyiyim." Sesimdeki acı tınıyı engelleyemedim.

"Nedense buna inanmıyorum." Başını eğdi ve ağabeyininkine fazlasıyla benzeyen gözleriyle beni inceledi. "Kaden çadıra döndüğünde berbat görünüyordu, ben de ikinizin yine kavga ettiğinizi düşündüm."

İçimi çektim. "Şu anda aramızdaki işler biraz karışık."

"Bu yılın en yetersiz ifadesi. Kardeşimin sana yaptıklarına inanamıyorum. Ona ne kadar aptal olduğunu ve seni hemen sürüye geri alması gerektiğini söyledim. Bu doğru değil. Sen bizden birisin."

"Teşekkürler," dedim, sözleri karşısında biraz ısınarak. "Ama bir yolunu bulacağız. Eninde sonunda."

"Çadırımda kalabileceğini biliyorsun, değil mi?"

"Bunu takdir ediyorum, ama sanırım şimdilik uzak durmam daha iyi olacak." "Tamam," dedi Stella, sesi sanki sadece beni daha iyi hissettirmek için

daha iyi hissediyorum. "Ama benim zihnimde, sonsuza dek bizden birisin."

Bu duygu karşısında boğazımda bir yumru oluştu ve gözyaşlarıma engel olmaya çalışarak hızla gözlerimi kırdım. "Teşekkür ederim," demeyi başardım.

"Yarın görüşürüz," dedi ve Jordan'a bir kez bile selam vermeden dönüp uzaklaştı.

Gücenip gücenmediğini anlamak için ona baktım ama onu uzun zamandır görmediğim bir yoğunlukla kıza bakarken buldum. Gözleri onu takip ediyordu.

Çadırının yolunu tuttu ve sadece kız içeride kaybolduğunda bana baktı.

"Kimdi o?" diye sordu.

"Kaden'in kız kardeşi Stella," dedim. "Neden?"

"Demek bu yüzden benden nefret ediyor." Kafasında bir şeyler tasarlıyormuş gibi yavaşça başını salladı, ama ben ne olduğunu soramadan ayağa kalktı. "Ben yatmaya gidiyorum. İyi geceler."

Çadırına girerken arkasından kaşlarımı çattım ve bunun neyle ilgili olduğunu merak ettim. Lanet olası alfalar ve ruh halleri. Başımı salladım ve kendi çadırıma girmeden önce cipslerimi bitirdim, yarının çok ihtiyacım olan netliği getirmesi için dua ettim.

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SABAH olduğunda eşyalarımı topladım ve çadırımı söktüm, ardından Wesley'le vedalaşmaya gittim. Ben kampın Yengeç bölümüne doğru yürürken kafasını kaldırdı ve beni karşılamak için ayağa kalktı. Diğer birkaç Yengeç sürü değiştiricisi bana baktı ama hepsi eşyalarını toplayıp yola çıkmaya hazırlanırken uzak durdular.

"Yani şimdilik vedalaştık mı?" diye sordu çarpık bir gülümsemeyle, gözleri sıcacıktı.

"Eminim yakında tekrar konuşuruz," dedim ama onun Yengeç sürüsünün topraklarına dönmek üzere ayrıldığını bilmek göğsümde bir sızı yarattı. Yaşanan onca şeyden sonra burada bana hâlâ aynı şekilde davranan tek kişi oydu.

Boğazını temizledi. "Bizimle gelebilirsin. Seni tekrar sürümüzün bir üyesi yapabilirim."

Sözleri nazikti ve sadece bana yardım etmeye çalıştığını biliyordum ama tekrar bir Yengeç olma düşüncesi içimi burktu. Onlardan biri olarak çok acı çekmişim ve kardeşim artık alfa olsa bile beni kabul edeceklerinden emin değildim. Aksine, başka bir sürü tarafından kovulduktan sonra beni şimdi üye yapmak onun için sadece sorun yaratabilirdi. İşler zaten bu kadar kötüyken kimsenin onun liderliğini sorgulamasına izin veremezdim. Yengeçler'in -hatta tüm Zodyak Kurtları'nın- Wesley'nin liderliğine her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı.

"Teklif etmen çok hoş ama bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Onu geri çevirirken bile hata yapıp yapmadığımı merak ettim. Wesley

Her zaman benim kayamdı, büyürken güvenilebileceğim tek kişiydi. Yengeç sürüsüyle yaşamaktan nefret etsem de, içten içe bunun doğru olmadığını bilsem de, tanıdık olana geri dönmek cazip geliyordu. "Şimdilik paketsizim. Ayrıca, hâlâ yapacak işlerim var." Başımı Ophiuchus sürüsü üyelerinin koruduğu çadıra doğru salladım. "Terazilerle birlikte Güneş Cadısı'nı sorgulamaya ve çiftleşme bağlarını koparıp koparamayacağımıza bakmaya gidiyorum."

"Anlıyorum," dedi Wesley. "Ama Yengeç sürüsünde her zaman hoş karşılanacaksın. Umarım bunu biliyorsundur." Koluma hafifçe dokundu. "Artık her şey farklı. Artık dışlanan biri olmayacaksın."

Ona sıkıca sarıldım. "Sen bu sürünün başına gelen en iyi şeysin. Umarım bunu biliyorsundur."

Göğsünün altından kıkırdadı. "Bundan emin değilim ama elimden geleni yapıyorum."

İsteksizce ondan uzaklaştım. "Dikkatli ol."

"Sana da. Yakında konuşuruz."

Kalırsam ne yapacağımdan emin olamadığım için hızla uzaklaştım. Hâlâ içimde bir sürü duygu dolaşıyordu ve dün geceki uyku da onları temizleyememişti. Yeniden bir sürünün parçası olma ya da aileme bir kez daha yakın olma arzusu bazen çok ağır basıyordu.

Sonra Terazi sürüsüne yöneldim ve tüm şekil değiştirenler arasında Ethan'ın tanıdık yüzünü aradım. Toplanmayı çoktan bitirmişlerdi ve gitmeye hazır görünüyorlardı. Onu bulduğumda diğer Terazi sürüsü üyelerinden birkaçıyla konuşuyordu. Yerde hâlâ kar olmasına rağmen üzerinde mont yoktu, sadece kolları geriye itilmiş, dövmeli kollarını ortaya çıkaran düğmeli bir gömlek giymişti. Şekil değiştirenler her zaman sıcaktan bunalırdı ama onun o kadar meşgul olduğunu hissettim ki soğuğu fark etmedi bile.

"Oh, Ayla, güzel," dedi, benimle yalnız konuşmak için diğer şekil değiştirenlerden uzaklaşırken. "Ben de tam gelip seni aramak üzereydim. Tüm Terazi ve Ophiuchus üyelerini Toronto'daki otele geri ışınlatabileceğini düşünüyor musun?"

"İki paket mi?" Aptalca bir soru olmasına rağmen sordum. Ne de olsa Ophiuchus sürüsü hâlâ Toronto'daki otelde kalıyordu. Elbette Terazilerle aynı anda ayrılacaklardı. Ama Ophiuchus sürüsü üyelerini ışınlamak Kaden'i de ışınlamak anlamına geliyordu.

"Evet, Larkin ve Jordan'la birlikte," diye devam etti Ethan. "İkisi de bizimle gelmek istediler. Ve tabii ki Roxandra'yı da getireceğiz."

Bu kadar çok insan sorun olur mu?"

"Emin değilim ama deneyebilirim." Her iki sürü de sadece en iyi savaşçıları getirmişti ve birkaçı savaş sırasında kaybolmuştu. Daha önce hiç bu kadar çok insanı ıslanmamıştım ama son birkaç ayda büyü konusunda güçlenmiştim. Ayın beni yüzüstü bırakacağını sanmıyordum.

"Bunu yaptığınız için teşekkür ederim," dedi Ethan, sesi alçaktı. "Bunun senin için zor olduğunu biliyorum."

Ne kadar rahatsız olduğumu belli etmemeye çalışarak ayaklarımın üzerinde kaydım. "Sadece buradan çıkmak için sabırsızlanıyorum."

"Bunu anlayabiliyorum." Durdu ve beni inceledi, gözleri çok fazla şey görüyordu. "Kaden'in yaptıklarına katılmıyorum ama bunu düzeltebilecek kişi de ben değilim. Terazî sürüsünün misafiri olarak her zaman hoş karşılanacağını bil. İhtiyacın olan her konuda sana yardımcı olacağız."

"Teşekkür ederim," dedim, göğsüm duygusallıkla gerilmişti. "Bunu gerçekten takdir ediyorum. Ama şu anda tek istediğim Roxandra'dan bazı cevaplar almak ve ilerlemeye çalışmak."

"Tabii ki."

O sırada Ophiuchus geldi ve ona bakmamaya çalışsam da gözlerim hemen Kaden'e takıldı. Onun etrafında olmak mideme inen bir yumruk gibiydi ve birden nefes almak zorlaştı. Sayılarını saymak için bakışlarımı ondan ayırdım ama Stella ve Harper, Dane ve Jack de dahil olmak üzere diğer Ophiuchus üyelerinin bana acıyan bakışlar attığını görmek bana artık onlardan biri olmadığımı hatırlattı.

Dışlanmış, hiçbir yere ait olmayan biriydim. *Paketsiz*.

Jordan kalabalığa katıldığında düşüncelerimden sıyrıldım, gerçi herkes ondan uzak duruyordu ve hatta bazıları ona düşmanca bakıyordu. O kadar uzun zamandır düşmanımızdı ki, artık kimse onun bizim tarafımızda olduğuna gerçekten inanmıyordu. En azından benden başka kimse.

Jordan yine de bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Kendini beğenmiş tavrı tüm gücüyle geri dönmüştü ve köylülerinin küçümsemesinden rahatsız olmayan bir kral gibi kollarını kavuşturup hepsini görmezden geldi. Tipik Leo. Ya da herkes öyle sanıyordu ama ben daha iyi biliyordum. Yüzündeki hafif çatlağı, tekrar sertleşmeden önce gözlerinde parlayan acıyı gördüm.

Hangisinin daha kötü olduğundan emin değildim: diğer sürülerin acıması mı yoksa öfkeleri mi? Tek bildiğim etrafımızdaki gerginliğin arttığıydı ve bu şekilde durmaya devam edersek yakında Ethan'ın soğukkanlılığı bile bunu kesmeye yetmeyecekti.

Grubumuzun son üyesi de bize katıldığında rahat bir nefes aldım. Larkin'in küçük bedeni bana doğru koştu, uzun saçları arkasından dökülüyordu, neredeyse ayaklarımızın altındaki kar kadar beyazdı. Yaklaşırken bana gülümsedi, güneş onun sevimli, çilli yüzünde parlıyordu. On dört yaşında bir çocuk gibi görünse de aslında buradaki en yaşlı insanlardan biriydi, gerçi şekil değiştirenlerin çoğu muhtemelen bunun farkında değildi. Aramızdaki tek cadı olarak o da en az benim kadar dışlanmış biriydi.

"Geciktiğim için üzgünüm," dedi titreyerek ve mor cübbesinin kapüşonunu başına geçirirken. "Bölgeye birkaç arındırma büyüsü yapıyordum."

"Artık hepimiz buradayız," dedi Ethan bana. "Hazır olduğunuzda başlayabilirsiniz."

Larkin'e dönmeden önce Kaden'in bakışlarından kaçınarak sayıları tekrar saydım. "Bana tekrar fazladan büyü kanalize etmemde yardım edebilir misin? Hiç bu kadar çok insanı aynı anda ışınlamamıştım."

Biraz daha dik durdu ve gözleri kısa bir süre Ethan'a kaydı. "Yardım etmekten mutluluk duyarım."

"Teşekkür ederim."

Hazır olduğumu göstermek için başımı salladım ve o da ay gücünü içinde topladı, vücudu ay gücüyle belli belirsiz parlıyordu. O bunu yaparken Ethan herkesin yaklaşmasını işaret etti ve kalbimin daha hızlı atmasını sağlayacak şekilde etrafımda toplandılar. Ben de kendi ay büyümü çektim, patlayacakmışım gibi hissedene kadar kendimi doldurdum, gözlerimden ve ellerimden yumuşak beyaz bir ışıkla dökülene kadar. Sonra Larkin büyüsünü bana aktardı ve bir an için çok fazlaydı, derimin altında patlamak üzere olan bir bomba, dünyaya salınmak üzere olan bir kasırga gibiydi - ama sonra herkesin Toronto'da olmasını dilerken onu serbest bıraktım.

Bir anda, Larkin'in bana aktardığı büyü vücudumdan emildi, o kadar hızlıydı ki öne doğru tökezledim. Sonra kendi büyüm onun arkasından fırladı ve alan beyaz ışıkla patladı. Bazı şekil değiştirenler bağırdı ya da çığlık attı, ama sonra ışık gözlerimizdeki lekelere dönüştü ve görüşümüz geri geldiğinde Ethan'ın Toronto'daki otelinin lobisine varmıştık.

Derin, kemiklerimi sızlatan bir yorgunlukla birlikte içime bir rahatlama yayıldı. Bacaklarım tutmamaya başladı ama sonra biri beni yakaladı ve minnetle kollarına yığıldım.

"Sen iyi misin?" Kaden sordu.

Onun olacağını bilmeliydim. Ya da belki de biliyordum ve bu yüzden beni güvende tutacağını bilerek kolayca onun kucağına düşmüştüm.

Enerjimin kalan son kırıntılarını da topladım ve ayaklarımı tekrar yere bastım. "Ben iyiyim. Beni yere bırak."

Tartışacak gibi görünüyordu ama sonra beni yere bıraktı ve geri çekildi. Bacaklarım neredeyse tekrar tutmuyordu. Sadece irade gücüm ve Kaden'in beni izlediğini bilmek beni dik tuttu.

Larkin hemen yanıma koştu, onu Stella izledi. "Gerçekten solgun görünüyorsun," dedi Larkin. "Bence uzanmalısın."

"Katılıyorum," dedi Stella, kaşları endişeyle çatılmıştı.

"Ben iyiyim," dedim. "Sanırım o kadar insanı taşırken kendimi fazla yordum. Yakında normale dönerim." Umarım.

Nefesimi tutarken, ben yokken parlak, altın rengi ışıklarla donatılmış olan otel lobisine baktım. Bir köşede, tepesinde ışıltılı bir yıldız olan devasa beyaz bir ağaç yükseliyordu. Birden tarih aklıma geldi: Yirmi üç Aralık. Noel'e sadece iki gün kalmıştı. Her nasılsa, son birkaç haftadır olup biten diğer şeylerle birlikte tamamen aklımdan çıkmıştı.

Hâlâ endişeli ifadelerle bana bakan Larkin ve Stella'ya belli belirsiz, "İyi tatiller," dedim.

Larkin gülümsedi ve kolumu okşadı. "Geri dönmen çok güzel." Ethan yanıma geldi. "İyi misin?"

"İyiyim," dedim, gerçi niyet ettiğimden biraz daha sert çıkmıştı. Bir kişi daha iyi olup olmadığımı sorarsa muhtemelen çığlık atacaktım.

Ses tonuma aldırmadan başını salladı. "Eski odanın hâlâ senin için hazır olduğunu bilmeni istedim. Temizlettik ama tüm eşyaların orada. Sorgulamalara başlamadan önce dinlenmeye çalışmalısın."

"Sanırım hepimiz yerleşmek için biraz zaman kullanabiliriz," dedi Stella.

"Elbette," dedi Ethan. "Sonraki adımlarımızı görüşmek üzere birkaç saat içinde tekrar buluşacağız."

Beni odama taşımaya karar vermeden önce Stella ve Larkin'e, "İkinizle de sonra konuşacağım," dedim. Asansöre doğru ilerlemeye başladım, ancak odalarına dönmek isteyen pek çok şekil değiştiren yüzünden asansöre binmek için uzun bir kuyruk vardı.

Ben...? İçimdeki büyüü aradım, çoktan dolduğunu ve kendini yenilediğini görünce rahatlardım. Orada sadece bir küçük ısınanma daha yapmama yetecek kadar vardı. Gözlerimi kapattım ve odamı hayal ettim.

Elektrikte bir çekiş oldu ve etrafımdaki gürültü kayboldu. Gözlerimi açtığımda perdeleri çoktan çekilmiş, karanlık eski odamı gördüm.

Mükemmeldi. Ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkardım ve yatağa yığılmadan önce başka bir şey yapmaya zahmet etmedim. Battanileri üzerime çekmeye bile fırsat bulamadan uyuyakalmıştım.

Birkaç saat sonra kapının çalınmasıyla uyandım. Yatağımdan tökezleyerek kalktım ve önce kim olduğuna bakmadan kapıyı açtım. Büyük hataydı.

Kaden'in karşımda durduğunu gördüğümde uykunun tüm izleri kayboldu. Elinde küçük bir kap yemek tutuyordu ve beynimin onun bana yemek teklif ettiğini anlaması bir an sürdü. Herhangi bir yemek de değil, sokağın aşağısındaki Hint restoranında yediğim en sevdiğim yemektir. Baharatlı köri kokusunu içime çektim ve hain midem guruldadı.

"Herhalde yemek yememiştir diye düşündüm," dedi.

Tereddüt ettim, yemeği kabul etmekle ondan uzak durmak arasında kaldım. Artık ona ihtiyacım yokmuş gibi, bu jestine kelimelerle ifade edilemeyecek kadar minnettar değilmişim gibi davranmak istedim ama uzanıp kabı almaktan kendimi alıkoyamadım. Kaden büyü kullanmanın beni tükettiğini ve yeniden ayağa kalkmamın en hızlı yolunun iyi yemek olduğunu biliyordu. Ama aynı zamanda bunu muhtemelen kendim bulamayacağımı da biliyordu, bu yüzden gidip benim için yaptı, hatta Toronto'daki en sevdiğim yemeği alacak kadar ileri gitti. Bu beni eritmeye yetti de arttı bile. Neredeyse.

"Teşekkür ederim," dedim, gözleriyle karşılaşmamaya çalışarak. *Güçlü ol*, dedim kendime. Köri çok güzeldi ama onun yaptıklarını telafi etmeye yetmiyordu.

Gözleri üzerimdeydi, varlığı aramızdaki boşluğu dolduruyordu. "Sorgulamaya başlamak için bir saat içinde konferans salonunda buluşacağız."

"Hazır olacağım."

"İçeri gel" gibi aptalca bir şey söyleyemeden kapıyı kapattım. Birkaç uzun an boyunca kapının önünde durdu. Kıpırdamadım, kabı göğsüme yasladım ve ayak sesleri nihayet kesilene kadar nefesimi tutarak bekledim. Ancak o zaman kapıya yaslandım, uzun bir nefes verdim, sonunda gittiği için rahatlama ve kalmadığı için hayal kırıklığı arasında kaldım.

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Konferans odasına vardığımda Kaden, Ethan, Larkin ve Jordan'ı çoktan beklerken buldum. Büyük masa kaldırılmıştı ve odanın bir tarafında, üzerinde bir kamera ve tripod bulunan tek bir sandalye duruyordu. Birkaç sandalye daha vardı ama kimse oturmuyordu, bunun yerine alarmdaymış gibi ayakta durmayı tercih etmişlerdi.

Ethan dönüp bana baktığında video ekipmanını ayarlıyordu. "Güzel, artık hepimiz buradayız. Artık başlayabiliriz."

"Roxandra nerede?" Ben sordum.

"Onu Jordan'ın tutulduğu geçici hapishanemizde kilit altında tutuyoruz. Sorgulama bittikten sonra onu daha güvenli bir yere götürmeyi planlıyoruz ama şimdilik elimizden gelen bu."

Jordan kuru bir sesle, "Bu kez burada mahkûm değil de misafir olarak bulunmak güzel," dedi.

Kaden hırladı ve göğsünün derinliklerinde gürlemesine izin verdi. "Dikkat et, yoksa o hücreye geri dönersin. Bu sefer Roxandra ile nasıl olsun istersin?"

Jordan'ın dudakları hırlayarak dişlerinin arasından sıyrıldı ve açıkça dövüşmeye hazır bir şekilde gerildi. İki alfa savaş alanında birbirlerinden uzak durmuşlardı ama şimdi tehlikeden uzak oldukları için pençelerini birbirlerinden uzak tutamayacaklarını hissediyordum.

Ethan Kaden'e pek de eğlenmeyen bir bakış attıktan sonra Jordan'a döndü. "Uslu durun yoksa ikiniz de sorgudan çıkarılacaksınız."

İki adam kaşlarını çatı ama geçici olarak yatırılmış bir şekilde başka tarafa baktılar ve ben de onlara gözlerimi devirmekten kendimi alamadım. En azından Ethan hiçbir şey almıyordu.

Bugün onların bokları. Ben de aynı şekilde hissettim.

"Roxandra'yı nasıl sorgulamayı planlıyoruz?" Ben sordum.

Larkin boğazını temizleyerek herkesin dikkatini çekti. "Roxandra'yı konuşturmak için ona bir doğruluk büyü yapabilirim."

"Neden bunu Jordan bizim tutsağımızken ona yapmadınız?" Kaden tersledi, bu da Jordan'ın alaycı bakışlarının geri dönmesine neden oldu.

"Yaptım ama üzerinde işe yaramadı," dedi Larkin başını eğerek. "Belki de Güneş Cadıları onun üzerinde zaten çok fazla büyü yaptığı içindir. Emin değilim ama tekrar denemek isterim."

"Eğer işe yaramazsa, onu konuşturmak için başka taktikler kullanmamız gerekecek." Jordan zalim bir gülümsemeyle parmak eklemlerini kırdı ve işkenceyi kastettiğini anladım. Bahsettiğimiz Roxandra olsa bile bu düşünce midemi bulandırdı.

Ethan, "Her iki durumda da her şeyi kaydedeceğiz, böylece diğer alfalarla paylaşabileceğiz," dedi. İşkence fikri onu rahatsız ettiyse de bunu belli etmedi. "Birlikte karar verebilmemiz için onları da haberdar etmemiz gerekiyor. Larkin, sorgulamayı sen yürütmek ister misin?"

Yanakları kızardı ve başını hızla salladı. "Hayır, Güneş Cadısı'yla fazla muhatap olmamayı tercih ederim. Büyüyü ben yapacağım ama soruları başkası sorabilir."

Bu onun için zor olmalı. En büyük düşmanı onunla aynı odada mıydı? Larkin görüldüğünden daha yaşlı olabilirdi ama hâlâ pek çok açıdan korunaklıydı. Kolunu okşadım ve ona sıcak bir gülümseme vererek yanında olduğumu göstermeye çalıştım. O da bana minnettar bir bakış fırlattı.

"Bunu Ayla yapmalı," dedi Kaden. "Hem cadılar hem de kurtlar konusunda en deneyimli kişi o."

"Jordan Güneş Cadılarıyla daha fazla zaman geçirdi," diye belirttim.

Kaden kollarını kavuşturdu. "Evet ama ona güvenemeyiz."

Jordan gözlerini devirdi ama sonra, "Katılıyorum, Ayla bu işe öncülük etmeli," dedi.

Ethan bir kaşını kaldırdı. "İkinizin herhangi bir konuda hemfikir olduğunu göreceğimi hiç düşünmezdim. Ayla, sen ne düşünüyorsun?"

"Ben yaparım." Birkaç saniye dudağımı çiğnedim. "Ama bir şey unutabilirim diye korkuyorum. Eğer ona bir sorunuz olursa, istediğiniz zaman sorabilirsiniz."

"Harika. Bu iş hallolursa, onu getirtirim, böylece başlayabiliriz." Ethan telefonunu aldı ve hızlıca bir arama yaptı, sonra bize döndü. "Be

Her şeye hazırım."

Odanın etrafına yayılırken birbirimize temkinli bir şekilde baktık, kalbim ne yapmak üzere olduğumuzu bildiğim için daha hızlı atıyordu. Ethan kameranın kayda başlamasını sağladı ve çok geçmeden koridorda bir itiş kakış sesi duyuldu, iki iri yarı şekil değiştiren Roxandra'yı odaya sürüklemekten hemen önce. Onlara direnmeye çalıştı ama hareketleri zayıf ve etkisizdi. Onu sandalyeye iterken gözlerini ileri dikmişlerdi ve ellerinden gelse ona bakmayacaklardı. El ve ayak bileklerinde zincirler vardı ve ayağa kalkamasın diye onu sandalyeye bağlamak için bunları kullandılar.

Roxandra'nın kırmızı cübbesi yırtık ve kirliydi, savaştaki renginden eser yoktu ve platin rengi saçları günlerdir düş almamış gibi yağlı ve mattı. Kolları, Ophiuchus zehrinin onu sakinleştirmesi sayesinde ısırık izleri ve morluklarla kaplıydı. Ayrıca boynunda metal üzerine ayın evreleri kazınmış gümüş bir tasma vardı. Onun için neredeyse üzülüyordum, ta ki soğuk, renksiz gözlerine bakıp içindeki nefreti görene kadar.

"Beni buraya getirdiğinizi düşündüğümünden daha aptalsınız," diye hırladı. "Kız kardeşlerim hepinizi yok etmeden önce bırakın gideyim."

"Güneş Cadıları, içinde bu kadar çok şekil değiştiren varken otele saldırmaya cesaret edemez," dedi Ethan, sesinde endişeden eser yoktu. "Kimse senin için gelmiyor."

"Neler yapabileceğimizi gördünüz. Eğer denersek bizi durdurabileceğinizi gerçekten düşünüyor musunuz?" Bir kahkaha attı. Sesi kısıktı, sanki bundan önce çılgın atarak vakit geçirmiş gibiydi. "Zihinlerinizi kontrol etmek çok kolay."

Jordan homurdanarak öne doğru bir adım attı ama Ethan elini kaldırdı. Roxandra'nın dudakları, bakışları Jordan'ın üzerindeyken bir gülümsemeyle kıvrıldı ve öfkesi gözle görülür bir şekilde arttı, elleri yanında kenetlendi, vücudu kendini tutmak için tüm iradesini kullanıyormuş gibi gerildi.

Ethan, Jordan'ın önüne geçerken, "Larkin, büyüü yap," dedi.

Larkin bir adım öne çıktı, hareketleri tereddütlüydü ve Roxandra yırtıcı bir alaycılıkla ona doğru yaklaştı.

"Küçük Ay Cadısı kız," diye mırıldandı Roxandra. "Bana karşı ne yapabileceğini sanıyorsun? Güçlerimi engellemek için bana taktığın tasma uzun süre dayanmayacak ve sonra hangimizin daha güçlü olduğunu göreceğiz, hmm?"

Larkin yemi yutmadı ve bunun yerine yumuşak bir şekilde eski Yunanca ilahi söylemeye başladı. Ay ışığı Roxandra'nın etrafında toplanarak odayı yumuşak, aydınlık bir ışıltıya boğdu. Roxandra ayın gücünün kendisine dokunduğunu hissettiğinde lanet okuyarak iplere doğru gerindi. Biraz daha çabaladı, sandalyenin yere sertçe sürtünmesine neden oldu ama Larkin'in büyüü hiç bozulmadı. Aksine, büyü düşmanına karşı işledikçe omurgası daha da dikleşti ve sesi daha da güçlendi.

Roxandra'nın sesi aniden çaresiz bir çığlıkla Larkin'inkinin üzerine yükseldi, aynı zamanda eski Yunanca bir şeyler söylüyordu ama herhangi bir gücü varmış gibi görünmüyordu. Bunun yerine boynundaki gümüş tasma parlak beyaz bir ışıkla titreşti ve Roxandra yaralı bir ses çıkarıp sustu. Tasmayla ilgili yorumunun doğru olup olmadığını bilmiyordum ama en azından bu sorguyu atlatmamıza yetecek kadar uzun sürmesini umuyordum.

Larkin'in kaşları konsantrasyonla çatıldı ama büyü etkisini göstermeyi bitirdiğinde güçlü durdu. Işık daha da parlaklaştı ve Roxandra büyü derisine nüfuz ederken canı yanıyormuş gibi bir ses daha çıkardı. Larkin ilahi söylemeyi bıraktı ve ışık azalırken oda ay ışığı olmadan aniden donuk göründü.

Larkin derin bir nefes aldı ve bana doğru döndü. "İşe yaradı. Roxandra şimdi sorularınıza cevap vermek zorunda kalacak ve yalan söyleyemeyecek."

"İyi iş çıkardın," dedim omzunu sıkarak. Roxandra'nın alaylarına rağmen büyüü yaparken güçlü durmuştu ve onunla gurur duyuyordum.

Larkin dikkatlice kameranın önünden çekildi ve odanın arka tarafındaki duvara yaslandı. Ethan'ın onun yanına gidip bir şeyler fısıldadığını ve bunun da yüzünde küçük bir gülümseme yarattığını gördüm.

Şimdi sıra bendeydi. Derin bir nefes aldım ve öne doğru bir adım attım. Roxandra'nın gözleri bana öyle nefret dolu bakıyordu ki neredeyse bir adım geri atacaktım.

Hayır. Zayıflık zamanı değildi. Bunu yapabilirdim. Cevaplara ihtiyacım vardı ve onları almak için ne yapmam gerekiyorsa yapacaktım. Güneş Cadıları bizi çok uzun süre kontrol ve manipüle etmişti ama artık değil. Her şey burada, şu anda, bu odada sona erdi.

Bir an için Roxandra'yı içime çektim, önce hangi soruyu soracağıma karar vermeye çalışırken onun bitkin görünüşünü inceledim. Kafamda çok fazla soru dönüp duruyordu ve hepsi de hayati derecede önemli görünüyordu. Sonunda Güneş Cadıları'ndan ihtiyacım olan cevapları alacaktım. Ama nereden başlamalıydım?

Kendime *her seferinde bir adım* dedim. İlk olarak, nasıl çalıştığını ve sınırlarının ne olduğunu görmek için doğruluk büyüsünü test edecektim. Larkin'in büyüsüne güveniyordum ama ne kadar işe yaradığını bilmiyordum ve gerçekten işe yaradığından emin olmak istiyordum. Eğer böyle bir şey mümkünse, Roxandra'nın hilekârca bir şey yapmaya çalışacağını düşünmezdim.

Bir sandalyeyi sürükleyerek Roxandra'nın önüne oturdum ve kameranın onun cevaplarını ve ifadelerini yakalayabilmesi için açık bir görüş alanı bıraktım. Bacaklarımı kavuşturduğumda, her şey bir sorgulamadan çok bir röportaj gibi geldi. Belki de bu duyguya yaslanıp onu biraz gevşetip gevşetmediğine bakacaktım. Bu onu sadece kızdırsa bile, fazladan bir şeylerin ağzından kaçmasına neden olabilirdi.

"Merhaba Roxandra," dedim gülümsemeyi hiç bırakmadan. "Sana Roxie dememin bir sakıncası var mı?"

"Yapmamayı tercih ederim," dedi dişlerini sıkarak, sanki sözcükler içinden sürüklenerek çıkarılıyormuş gibi.

"Çok kötü. Büyünün nasıl çalıştığını test etmek için birkaç soru deneyelim." Göz temasını hiç kesmeden öne doğru eğildim. "En büyük korkunuz nedir?"

Cevabı içinde tutmaya çalışıyormuş gibi ağzını sıktı ama büyü sonunda kelimeleri ağzından kaçırmasını sağladı. "Annemi hayal kırıklığına uğratmak ve onun varisi olarak değiştirilmek."

Arkama yaslandım ve cevabını özümstedim. "İlginç."

Roxandra'nın doğal olmayan soluk gözleri beni izlerken parladı ama dudaklarını kapalı tutarak yorumlara değil, sadece sorulara yanıt vermek zorunda olduğunu teyit etti. Peki ya komutlar?

O tuhaf gözleri üzerimde ilk kez hissettiğim anı hatırlayarak bir test daha yapmaya karar verdim. "Yaz Buluşması'nda beni ilk gördüğünde ne hissettiğini anlat."

Roxandra, sanki bu soru onu fiziksel olarak rahatsız etmiş gibi sandalyesinde biraz kıpırdandı. "Senin gibi bir melezin Jordan'la çiftleşmesinden tiksinti ve kıskançlık duydum, Leo'ların sürünü yok etmek üzere olduğunu bildiğim için de heyecanlandım."

Kıskançlık mı? Jordan'a baktım, kullandığı kelimeler karşısında şaşırmıştım. Kollarını kavuşturmuştu ama gözlerini kırpmadan Roxandra'ya bakarken yüzü sertti.

"Jordan'ın kardeşim olduğunu biliyor muydun?"

Ben sordum. "Hayır."

Şüphelerimi doğrulayınca başımı salladım. "Nasıl oldu da onunla çiftleştin?"

Roxandra'nın cevabı bu kez daha hızlıydı ve dudakları hafif bir gülümsemeyle kıpırdadı. "Baban bizimle bir anlaşma yaptı. Seni Leo'lara göndermek istedi. Oğlunun bir itle çiftleşmesinin Dixon'ı çileden çıkaracağını biliyordu."

Cevabı zaten biliyordum ama yine de kalbimi birazcık burktu. "Görünüşe göre doğruluk büyüsü iyi iş çıkarıyor. O küçük Ay Cadısı kız seni alt etti, değil mi?" Roxandra'nın yüzündeki gergin ifadeye bakarak sırttım. "Bu arada bu retorik bir soruydu. Cevap vermek zorunda değilsin."

"Ben özgür olana kadar bekle," diye resmen bana tükürdü. "Sana acı çektirmekten zevk alacağım."

"Eminim öğreneceksin." Ellerimi birbirine sürttüm, artık doğruluk büyüsünün nasıl işlediğini bildiğim için devam etmeye hevesliydim. "Şimdi gerçek sorular için hazır mısın, Roxie?"

Roxandra, "Hayır," diye mırıldandı.

Hınzır bir gülümseme dudaklarıma dokundu. "Çok kötü."

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

Roxandra'ya bir sonraki sorularımı sormaya hazırlanırken İLERİYE DOĞRU EĞİLDİM. Sonunda ihtiyacım olan cevapları almak için sabırsızlanıyordum. "Jordan'la olan eş bağının sahte olduğunu doğruladığına göre, söyle bana... Tüm eş bağları sahte mi?"

Roxandra doğruluk büyüsüne direnirken nefes nefese kaldı, omuzları bu çabadan dolayı titriyordu. Yüzü sanki büyü fiziksel olarak ona sıkıntı veriyormuş gibi acıyla buruştu.

"Gerçekten, teslim olsan daha kolay olurdu," dedim. "Söz veriyorum anneme senin kötü bir kız olduğunu söylemeyeceğim."

"Canın cehenneme," diye tısladı Roxandra, ki bu bir hataydı. Ağzını açtığı anda gerçek ortaya döküldü. "Evet, çoğu sahte."

Cevabı zaten biliyor olmama rağmen, sözleri doğrudan kaynağından duymak tüyler ürperticiydi. Gerçeğin ağırlığı odada ağır ağır asılı dururken, eşinin çocuğuna hamile olan Mira'yı düşündüm. Eşiyle arasındaki bağın sahte olup olmadığını bilmek istemiyordu ve diğer şekil değiştirenlerin de aynı şeyi hissedeceğinden şüpheleniyordum. Ama gerçeği bilmezsek asla özgür olamayız.

"Neden sahte eş bağları yaratıyorsunuz?" Gülümsemem kaybolmuş bir halde sordum. Bu sorgulamaya başladığımızda tüm sahte neşem gitmişti.

"Bunu sizi kontrol etmek ve sürüleri istediğimiz şekilde yeniden şekillendirmek için yapıyoruz. Birbirinizle savaşmaya devam etmenizi sağlıyoruz, bu da sizi zayıf tutuyor ve bize karşı gelmenizi engelliyor." Sonraki sözleri söylerken arkama baktı. "Ve bunu hizaya girecek alfalar yaratmak için yapıyoruz."

Bunun üzerine arkamdan birkaç kişi homurdandı ve Kaden'in ellerini sıktığını görmek için arkama baktım. Ethan bile sinirli görünüyordu.

"Bu senin için şimdi nasıl çalışıyor?" Başımı sallayarak sordum. Belki önceki alfalar Güneş Cadıları'nın peşinden gitmeye istekliydi ama şimdi onlara karşı çıkanların sayısı giderek artıyordu. Bu videodan sonra herkesin onlara karşı döneceğini hissediyordum. "Bu soruyu boş verin. Bilmek istediğim şey... neden? Neden özgür olmamıza izin vermiyorsunuz?"

"Zodyak Kurtlarını biz yarattık. Bizler sizin efendileriniziz. Köpekler gibi sizi de istediğimiz gibi yetiştirebilir ve eğitebiliriz." Dudaklarına zalim bir gülümseme değdi. "Ve itaatsizlik ederseniz sizi öldürebiliriz."

Bu kez arkamda sadece sessizlik vardı. Ay Cadıları bana Güneş Cadılarının bizim hakkımızda böyle düşündüklerini söylemişlerdi ama Roxandra'nın bu sözleri yüksek sesle, sanki hava durumundan bahsediyormuş gibi sakince söylediğini duymak beni hasta ediyordu. Gerçekten de oynadıkları oyunda bizi piyon gibi kullanmaya hakları olduğuna inanıyorlardı.

Sertçe yutkundum ve odaklanmaya çalıştım. Larkin'in doğruluk büyüünün ne kadar dayanacağından emin değildim ve o zamana kadar Roxandra'dan alabildiğim kadar çok bilgi almam gerekiyordu.

"Eş bağlarını nasıl koparırsın?" Ben sordum.

Sandalyenin kollarını sıkıca kavradı ama ağzını kapalı tuttu. Bu cevabı gerçekten bilmemi istemiyordu.

"Bir büyü var mı?" Ayağa kalkarak tekrar sordum. "Söyle bana!"

Gerçeği içinde tutma çabasıyla vücudu titredi, gözleri acı çekiyormuş gibi şişti. "Kırılabilirler," dedi sonunda soluk soluğa. "Ama kolay değil."

İçimden bir rahatlama dalgası geçti. Şu ana kadar onları kırabileceğimizden ve hayatımın geri kalanında kardeşime bağlı kalacağımdan emin değildim. Bunun mümkün olduğunu duymak bile üzerimden büyük bir yük aldı.

"Açıkla," dedim, kelimeye elimden geldiğince emir yükleyerek. Bu cevabı Roxandra'dan zorla almayacaksam namerdim. "Ve hiçbir şeyi atlama. Eş bağlarını koparmakla ilgili bildiğin her şeyi anlat bana."

Cevap verirken bana soğuk bir öfkeyle baktı ve sanki her bir kelimeyle savaşıyor ama dudaklarından dökülmelerine engel olamıyordu. "Eş bağları, Yakınsama'da bebekken her şekil değiştirene verdiğimiz kutsamanın bir parçasıdır. Kutsama, doğal eş bağlarınızla birlikte kurtlarınızı da kilitliyor ve yeni bir bağ oluşturmamıza izin veriyor.

hazırız. Aynı kutsama büyü, tıpkı son Yakınsama'da yaptığımız gibi, Güneş Cadılarının sizi kontrol altına almasını da sağlıyor."

"Peki ya Evanora'nın elindeki asa?" Ethan sordu. "Bizi kontrol eden şey o mu?"

"Hayır, asa sadece onu tutan kişinin güçlerini artırır. Evanora seni kontrol etmek için büyü yaptı ve asa da bunun oradaki herkese yayılmasını sağladı." Birden Kaden'e ters ters baktı. "Ophiuchus sürüsü hariç, onlar hiç kutsanmadıkları için bağışıklıkları vardı." Bakışları bana döndü. "Ve sen, çünkü aytaşı kolyeyi takmıştın." Gözleri kolyenin Jordan'ın boynunda durduğu yere kaydı. "Onu Jordan'a vermiş olman çok yazık."

Parmaklarımı şıklatarak dikkatini tekrar bana çekmeye çalıştım. "Kutsama büyü, nasıl bozarsın? Bir cevaba ihtiyacım var!"

"Bu o kadar kolay değil," diye tükürdü. "Sadece birkaç kelime söyleyip kutsamaların buhar olup uçuşmasını bekleyemezsiniz. Bu karmaşık bir süreç. Kutsama büyü, tamamen çözülmesi gerekiyor ve bunu daha önce yapan birini tanımıyorum. Yine de yaşlı bir Güneş Cadısı nasıl yapılacağını biliyor olabilir ya da eski kitaplardan birinde bir şeyler olabilir..."

"Eğer nasıl yapılacağını öğrendiyse, Larkin'e de öğretebilir misin?" Roxandra'nın cevabı karşısında sabırsızlanıp sinirlenerek sordum.

"Hayır," dedi Larkin'e aşağı yukarı bakarak. "Onda hiç güneş büyü yok. Büyüyü çözmek için bir Güneş Cadısı'na ihtiyacın var ve dünyada senin için bunu yapmayı kabul etmemi sağlayacak hiçbir gerçek büyü yok. Ölmeyi tercih ederim."

Ben cevap veremedim Jordan öne fırladı ve Roxandra'nın boğazına doğru hamle yaparken anlaşılabilir bir şeyler hırladı. "Eğer bunu sana kendim yaptırmak zorunda kalırsam büyü, bozacaksın."

Adam elini boynuna dolayıp sandalyeyi duvara öyle bir itti ki sandalye inledi. "Ooh, kızgın olmana bayılıyorum," diye mırıldandı sanki bundan zevk alıyormuş gibi.

Jordan kaskatı kesildi ve ona dokunmaktan iğreniyormuş gibi gitmesine izin verdi. Sorguya devam edip etmemem gerektiğinden emin olmadan tedirgin bir şekilde Kaden ve Ethan'a baktım.

"Sen her zaman kontrol etmeyi en sevdiğim şey, değişti, değil mi?" diye devam etti Roxandra, bakışları Jordan'ın vücudunda gezinirken, kafamda anında alarm zilleri çalmaya başladı. "Bizim mükemmel küçük ailemiz. İçinde çok fazla ateş var. Çok fazla tutku."

Jordan'ın kontrolü kırıldı ve kıza doğru hamle yaptı, kız gülerken elleri kızın boynunu sıkıyordu. Jordan'ın onu boğmaya devam edişini dehşetle izlerken ses kesildi. Yüzündeki ifade neredeyse insanlık dışıydı. *Onu öldürecek* diye düşündüm.

Kolundan tuttum ve onu uzaklaştırmaya çalıştım ama çok güçlüydü. Ne de olsa ben sadece yarı şekil değiştiren biriydim ve o da bir alfaydı. Ama sonra Ethan ve Kaden bana katıldılar ve birlikte Jordan'ı bayılmadan önce Roxandra'nın üzerinden çekmeyi başardık.

"Bu kadar yeter," dedi Ethan, Jordan'ın önüne geçerken. Jordan zor nefes alıyordu ve Roxandra'ya bakarken yüzü öfkeliydi. Öksürdü, nefesini tutmaya çalışıyordu ama Jordan onu neredeyse öldürmüş olmasına rağmen hâlâ sırtıyordu, solgun gözlerini Jordan'a dikmişti.

"Bir daha asla senin tarafından kontrol edilmeyeceğim," diye hırladı Jordan. Kadın boynunu ovuşturdu. "Ne yazık. Seninle sevişmeyi seviyordum."

Jordan bir kükreme sesi çıkardı ve kendini tekrar ileri attı. Kaden aralarına atladı, Jordan'ı duvara doğru itti ve orada tuttu. Ama bu sefer az önce söylediklerinden sonra Roxandra'yı kendim boğmaya hazırdım.

Kanımı kaynatan bir öfkeyle ona doğru yürüdüm ama Ethan ben bir şey yapamadan kolumu yakaladı. Roxandra'yla yüz yüze geldiğimde neredeyse öfkeden titriyordum. "Onu kendinle yatmaya sen mi zorladın?"

"Oh evet." Tekrar gülme cüretini gösterdi ve gözlerim kıpkırmızı oldu. "Onu çıplak gördün, değil mi? Tabii ki gördün. Bütün bu şekil değiştirenler hep sikleri dışarıda dolaşırlar. Muhteşem biri ve beni hamile bırakacağını umuyordum ama öyle bir şey olmadı."

Bu sözler karşısında fiziksel olarak irkildim. Şimdi tek istediğim onun konuşmayı *kesmesiydi*. Diğer şekil değiştirenlerin hepsi de ona tiksinti ve dehşetle bakıyordu. "Ne oluyor lan?" Kaden hala tuttuğu yerden mırıldandı Jordan duvara yaslandı.

Jordan dövüşmeyi bırakmıştı ama ağır ağır nefes alıyor ve duvara bakıyordu. Kadının böyle korkunç şeyler söylediğini duyunca içinden neler geçiyor olabileceğini hayal bile edemiyordum.

"Neden?" Dişlerimi sıkarak sordum. Kardeşime yaptıklarından dolayı köpek dişlerimi boynuna geçirmek istiyordum ama bunun önemli olduğunu hissediyordum. "Neden onun seni hamile bırakmasını umdun?"

Roxandra gülümsedi ve bu seferki tehlikeliydi. Ağzını dikkatlice kapattı ve bana baktı, gözleri zalim bir eğlenceyle dans ediyordu.

İçimde bir öfke kabardı ve Larkin'e baktım. "Ne oldu?"

"Büyünün etkisi geçti," dedi Larkin. "Sadece kısa bir süre dayanıyor. Tekrar yapmam gerekecek."

Ethan, Kaden tarafından hâlâ duvara yaslanmış halde tutulan Jordan'a dikkatle bakarak, "Zaten ara verme zamanı geldi," dedi. "Hepimizin işine yarayabilir."

Jordan Kaden'e, "Bırak beni," diye hırladı.

"Neden, onu tekrar öldürmeye çalışabilesin diye mi?" Kaden sordu. "Aslında, bu noktada sana izin verebilirim."

Jordan Kaden'in elinden kurtulunca gerildim ve tekrar Roxandra'nın peşinden gitmesine hazırlandım ama onun yerine tek kelime etmeden odadan çıktı. İçimi çektim ve onu takip ettim.

Jordan'ı bir sonraki konferans odasında buldum, ellerini yumruk yapmış, boş gözlerle duvara bakıyordu. Göğsü sanki az önce koşmuş gibi kabarmıştı ve içeri girdiğimi fark etmemiş gibiydi.

Su dolu sürahiye doğru yürüdüm ve bir kâğıt bardağa biraz su doldurdum. "İç şunu."

Jordan bardağı aldı ve bir süre ters ters baktıktan sonra sanki tüm öfkesini sudan çıkarabilecekmiş gibi bardağı geri fırlattı.

"Özür dilerim," dedim sözlerini bitirirken. "Bunun senin için zor olduğunu biliyorum."

Jordan elindeki kâğıt bardağı ezdi. "Neden zor olsun ki? Tüm hayatımın nasıl bir yalan olduğunu ve bir Güneş Cadısı sikicisinden başka bir şey olmadığını duymak?"

Bakışlarımla buluştu ve tüm o öfkenin ardındaki incinmişliği ve korkuyu gördüm. Bunu o istememişti ve umutsuzca birinin ona yardım etmesine ihtiyacı vardı. Onu ürkütmemek için yavaşça ilerledim ve kollarımı ona doladım.

"Bir daha asla seni kontrol etmelerine izin vermeyeceğim." Sesim her kelimedede daha da güçlendi. "Ve çiftleşme bağını da koparmanın bir yolunu bulacağım. Yemin ederim."

Jordan onu tutmama izin vermesine rağmen birkaç dakika boyunca kaskatı kesildi. Tam geri çekilmek üzereydim ki yumuşadı ve bir kolunu bana doladı.

"Teşekkür ederim," dedi, sesi sertti.

Geri çekildim, kendi öfkem hâlâ yüzeyin altında kaynıyordu. "Sana bunları yaptığından haberim yoktu."

Bakışlarını kaçırdı, bakışlarımla buluşamadı. "Her şey sen Kaden'le birlikte Leo köyünden kaçtıktan sonra başladı. O zaman Güneş Cadıları sürümün kontrolünü tamamen ele geçirdi ve Taurus sürüsünü senin peşinden gönderdiler. İşte o zaman Roxandra..." Ağzını tekrar açtı ama başka bir şey çıkmadı.

Ellerini sıkıca kavradım, içimden sempati akıyordu. Hiç kimse onun yaşadıklarını yaşamamalıydı. "Bunu söylemek zorunda değilsin. Anlıyorum."

Başını salladı ama yine de gözlerime bakmadı. "Beni esir aldığında sana her şeyi anlatmak istedim ama Güneş Cadıları onlar hakkında hiçbir şey söylemememi emretmişti. Ne kadar denesem de itaatsizlik edemezdim ya da büyüü bozamazdım. Ta ki aytaşı kolye üzerimde olana kadar."

Onu bu otelde tutulurken ziyaret ettiğim birçok zamanı ve bazen bir şeyler söylemek isteyip de söyleyemediğini düşündüm. Ya da ne zaman gerçeğe çok yaklaşısam beni nasıl uzaklaştırdığını. İçimde bir şeyler burkuldu. Keşke daha önce bilseydim.

Arkamda biri boğazını temizledi ve döndüğümde Kaden'i kapı aralığında eğilmiş buldum. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, dikkatle Jordan'a bakıyordu.

Ne kadarını duydu? Merak ettim. Kapıyı kapatmamıştım, o yüzden muhtemelen her şeyi duymuştu.

Ethan ve Larkin odaya girdikten sonra Jordan omuzlarını dikleştirdi ve bana gösterdiği küçük kırılmanlığı bir kenara bıraktı. Bir kez daha Leo alfasının her santimi gibi görünüyordu.

"Sorgulaman için teşekkürler Ayla," dedi Ethan. "Mükemmel bir iş çıkardın ve biz de çok şey öğrendik. Sorularınız çok... aydınlatıcıydı."

Kaden, "Zaten bildiğimiz pek çok şeyi doğruladı," dedi.

"Doğru ama diğer alfaların çoğu daha önce buna inanmıyordu. Artık hiçbiri Güneş Cadılarının bunca zamandır bizi manipüle ve kontrol ettiğini inkâr edemeyecek. Bunu doğrudan Roxandra'nın kendi ağzından duyduklarında değil."

Kaden omuz silkti. "Doğru ama Roxandra haklı. Onu burada daha fazla tutamayız. Bu çok riskli. Güneş Cadıları her an ortaya çıkabilir ve kurtların kontrolünü tekrar ele geçirebilir."

Güneş Cadıları'nın kontrolü ele geçirdiği son seferde dökülen kanları hatırladığımızda üzerimizden toplu bir sessizlik geçti.

Ethan, Jordan'ın boynundaki kolyeye bakarak, "Şu aytaşı kolyelerden biraz daha kullanabiliriz," dedi. Larkin'e doğru döndü. "Daha fazla almamız mümkün mü?"

Larkin, Ethan'ın bakışlarının ağırlığı altında kızardı. "Ay Cadıları'ndan biraz bulmaya çalışabilirim."

Kaden çevresel görüşümde kıpırdandı ve ona bakmaktan kendimi alamadım. Kaşları çatılmıştı, yüzündeki ifade sıkıntılıydı. Birden kafasının içinde neler olup bittiğini bilmeyi diledim. Onunla bugün öğrendiğimiz her şey hakkında konuşmak istiyordum ve bir zamanlar sahip olduklarımızı kaybettiğimiz için göğsüm ağrıyordu.

Kaden'in gözleri sanki bakışlarımı üzerinde hissediyormuş gibi benimkilere dikildi. Kısa bir an için birbirimize bağlandık, ortak endişelerimizi ve korkularımızı bir anlığına paylaştık ve sonra daha fazlasını ne kadar özlediğimi görmesini istemediğim için hızla gözlerimi kaçırdım.

"Herkesে yetecek kadar kolye bulamayız," dedi Kaden. "Bize yardım edecek bir Güneş Cadısı bulmalıyız."

İçimi çektim, çiftleşme bağlarını koparmanın ne kadar imkânsız olduğunu hatırlayınca kendimi sönmüş hissettim. "Böyle bir şey olmayacak. Roxandra'yı elde ettiğimiz için bile şanslıyız."

"Annem yardımcı olabilir..." Jordan bunu söyleyince herkes ağzı açık ona doğru döndü. "Tabii onu bulabilirsek."

"Annen mi?" Jordan'ın benimle çiftleşmesini engelleyen vahşi, güzel alfa dişi Debra'yı hayal ettim. "Onun Güneş Cadıları'yla ne ilgisi var?"

Jordan, "O yarı Güneş Cadısı," diye itiraf etti.

Kaden göğsünün altından homurdandı. "Bunu bir ay önce bilmek iyi bir bilgi olurdu."

Kaden'le yüzleşirken Jordan'ın tüyleri diken diken oldu. "Duymadın mı? Bir ay önce hâlâ Güneş Cadıları tarafından kontrol ediliyordum. Hiçbir şey söyleyemedim." Omuz silktilti. "Ayrıca, bu bilginin ne kadar yardımcı olacağını bilmiyorum. Onun nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ya da küçük kardeşimin, bu konuda. Ayla kaçtıktan sonra Leo sürüsünden ayrıldılar ve o zamandan beri onlardan haber almadım."

Odada sessizlik vardı ve Kaden bile biraz yumuşamış görünüyordu. Yine de Jordan'a dik dik bakmayı bırakmadı.

"Sence Güneş Cadıları'ndan mı saklanıyor?" Ben sordum.

"Muhtemelen," dedi Jordan. "Eğer Leo sürüsünü bulabilirsek, kuzenim onun nerede olduğunu biliyor olabilir. Elimdeki tek ipucu bu."

Ethan başıyla onayladı. "Diğer sürülerin Leo'ların nereye gittiğine dair bir fikri olup olmadığına bakacağım."

"Kulağa hoş geliyor," dedi Jordan. Ethan'la Kaden'dan çok daha kolay anlaştığını görmek komikti. Muhtemelen Jordan ve Kaden birbirlerine itiraf etmek istemeyecekleri kadar benzedikleri içindi - çok inatçı ve çabuk öfkelenen ama değer verdikleri insanları şiddetle koruyan.

Ethan, "Sorgulamayı şimdilik sonlandırmayı öneriyorum," dedi. "Adamlarım bu gece diğer alfalara göndermek üzere videoyu hazırlayacaklar. Burada ne öğrendiğimizi bilmeleri gerekiyor. Sorgulamaya Noel'den sonra devam edeceğiz."

"Peki ya Roxandra?" Kaden sordu.

"Şimdilik güvenliğini arttıracacağız. Sorgulamayı bitirir bitirmez ona ne yapacağımıza karar vereceğiz."

Hiçbirimiz bu konuda heyecanlanmış görünmüyorduk ama kimse de daha iyi bir fikirle ortaya çıkmadı.

"Şimdilik hepimizin biraz dinlenmesini öneriyorum," diye devam etti Ethan. "Bir değişiklik olursa sizi haberdar edeceğim."

Hepimize başıyla selam verdikten sonra odadan çıktı ve Jordan birkaç saniye sonra sanki buradan uzaklaşmak istiyormuş gibi hışımla dışarı çıktı. Onu suçlayamazdım.

Kaden kalıp benimle konuşmak istiyormuş gibi oyalandı, ama sonunda ipucunu anlayıp dışarı çıkana kadar ona bakmaktan kaçındım, arkasında sadece Larkin'i bıraktı.

"İyi misin?" diye sordu ellerini sıkarak.

"Sanırım öyle." Roxandra'yı sorgularken rahatsız edici gerçeklerin ortaya çıkacağını biliyordum ama yine de bir şekilde beni şok etmeyi başarmıştı.

Şekil değiştirenlerin Roxandra'yı diğer odadan çıkarışını dinlerken durakladık; Roxandra asansörde gözden kaybolana kadar yol boyunca onlara küfredip karşı koymuştu. Onunla tekrar yüzleşmek istemiyordum, en azından şu anda. Zihnim öğrendiğim her şeyle doluydu ve birden kendimi günlerdir uyanıkmışım gibi hissettim.

"Sen iyi misin?" Larkin'in yüzünün normalden daha solgun olduğunu fark ederek sordum. "Sanırım," diye tekrarladı bana küçük bir gülümsemeyle.

"İyi cevap." Kolumu ona doladım ve hızlıca sarıldım. Sorgulama hepimiz için farklı nedenlerle zor olmuştu. Birkaç günlüğüne ara verdiğim için minnettardım.

OceanofPDF.com

ALTINCI BÖLÜM

Otelin balo salonuna adımımı attığımda, anında moralimi yükselten festival atmosferinden etkilendim. Ben Noel'i tamamen unutmuştum ama Terazî ve Ophiuchus grubu üyelerinin unutmadığı çok açıktı. Geniş alan parıldayan ışıklar ve çelenklerle süslenmiş, sıcak ve rahat bir his veriyordu ve hava, süsler ve cicili bicili şeylerle kaplı uzun ağaçtan gelen çam kokusunu taşıyordu. Herkes en güzel kıyafetlerini giymişti ve arka planda yumuşak bir tatil müziği çalıyordu.

Terazîlerin Noel arifesinde bir parti düzenlediğini duyduğumda şaşırmıştım. Ama diğer şekil değiştirenlerin birbirlerine karışıp dans ederken gülümsemelerini ve kahkahalar atmalarını izlediğimde, birden mantıklı gelmişti. Son birkaç aydır yaşadıklarımızdan sonra, hepimiz en azından bir gece için eğlenceli bir şeyi hak etmiştik. Tanık olduğumuz onca dehşetten sonra biraz neşelenmeyi. Önümüzde birçok zorluk olsa da, birkaç saatliğine anı yaşayabilir ve birlikte ve hayatta olmayı kutlayabilirdik.

Ellerimi, o gün için giydiğim yeşil kokteyl elbisesinin eteğinde gezdirdim. Birkaç ay önce arkadaşlarımla alışverişe gittiğimde, beni bu elbiseyi almaya ikna etmelerine izin vermiştim. O zamanlar kendimi aptalca ve abartılı hissetmiştim, özellikle de daha önce hiç bu kadar güzel bir şeye sahip olmadığım için, ama şimdi bunun için mutluydum.

O gezi bana sonsuzluk gibi gelmişti ve o zamandan bu yana ne kadar çok şeyin değiştiğine inanamıyordum. Leo'ların parkta bize saldırmasından sonra olanları saymazsak, güzel bir anıydı. Kurtulmayı başarmıştık.

Ama sonra Kaden hepsini baygın ve savunmasızken öldürdü. Bu Kaden'e hiç yakışmayan bir şeydi ve bunu yaptığına hâlâ inanamıyordum. İşte o zaman Kaden'in artık tanıyamadığım birine dönüştüğünü fark ettim. Kendisinin daha karanlık bir versiyonuna.

Bu bizim için sonun başlangıcı olmuştu.

Kendimi onu görebilmek için partiyi tararken buldum ama orada değildi. Bir yanım hayal kırıklığına uğramıştı ama kendime gelmemesinin daha iyi olacağını söyledim. Bu gece içi boş bir özür daha duymak istemiyordum, yine de kalbimin onun yokluğunda sızlamasına engel olamıyordum.

Jordan'ın da partide olmadığını fark ettim ama bu beni hiç şaşırtmadı. Buradaki çoğu şekil değiştiren arasında hâlâ hoş karşılanmıyordu. Roxandra'ya ne olduğu hakkındaki gerçeği bilmiyorlardı. Belki de daha fazla insan onun sorgusunun videosunu izlediğinde bu durum değişecekti.

Derin bir nefes aldım ve kalabalığın arasından ilerledim, ilerlerken tanıdıklarına gülümsedim ve selam verdim. Planım ortaya çıkıp Ethan'a saygılarımı sunmak ve ardından gecenin geri kalanını geçirmek üzere odama çekilmektir. Ne de olsa hâlâ dışlanmış biri idim ve burada diğer sürü üyeleriyle birlikte olmak bunu daha da keskin bir şekilde hissetmeme neden oluyordu. Onlardan biri değildim ve bir daha asla da olamayabilirdim.

Ophiuchus betası Clayton'ı küçük, sevimli ordövrlerin olduğu bir masanın yanında dururken gördüm. Geniş omuzlarını ve uzun gövdesini sıkıca saran siyah bir takım elbise giymişti. Yanındaki arkadaşı Grant ağzına bir kanepe attı. Clayton göz göze geldik ve elini kaldırarak beni yanlarına çağırdı.

"Mutlu Noeller," dedim tereddütümü belli etmemeye çalışarak. Kaden beni sürüden çıkardığından beri Clayton ve Grant'i görmemiştim. Şimdi bana nasıl tepki verecekleri hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Clayton iri kollarını bana doladı. "Seni tekrar görmek güzel. Endişelendim."

Grant beni onaylarcasına bir aşağı bir yukarı bakarken, "Muhteşem bir elbise," dedi. "Bu yeşil saçların için mükemmel bir ton."

"Teşekkürler," dedim ve hemen rahatlardım. Sürüdeki herkes tarafından dışlanmayacağımı bilmek güzeldi.

"Döndüğüne sevindim." Clayton'ın sesi alçaldı ve sanki gizli bir bilgiyi ifşa ediyormuş gibi yakınına eğildi. "Kaden sensiz... perişan oldu."

Grant arkadaşıyla bakıştı. "Umarız bu, yakında sürümüne yeniden katılacağına bir işarettir."

Onlara sert bir gülümseme verdim. Diğer Ophiuchus'un desteğini takdir ettim ama sözleri sadece acımı tüm gücüyle geri getirdi. "Emin değilim."

İkisi bir kez daha bakıştılar, bu seferki öncekinden daha endişeliydi. Sonra Grant o büyüleyici sırıtışını tekrar bana çevirdi. "İhtiyacın olan şey biraz eggnog. Ya da belki zencefilli martini."

Kaşlarım kalktı. "Gerçekten böyle bir şey var mı?"

"Oh evet." Kolunu benimkinin içinden geçirdi. "Bizimle gel."

Grant beni menüsünde çeşitli tatil temalı kokteyllerin bulunduğu açık bara götürürken Clayton kıkırdadı. İki adam beni zencefilli kokteyli denemeye ikna etti, fazla tatlıydı ama beni daha iyi bir ruh haline soktu. Diğer herkes eğleniyordu, ben neden eğlenmeyeyim ki?

Beni daha sonra dans etmeye ikna etmeye çalıştılar, ama benim çizgiyi çekmem gereken yer burasıydı. İçkimi yudumlarken onların gidişini izledim ve dans pistinde Stella ve Ethan'ı gördüm. Ethan Stella'nın etrafında dönerken ve onu hareketli müzik eşliğinde dans ettirirken ikisi de sırıtıyordu ve birlikte iyi göründüklerini inkâr edemezdim. İkisi de muhteşem, akıllı ve mantıklılardı. Gözümün önünde bir eş çifti mi oluşuyordu?

Şarkı bittiğinde Stella beni fark etti ve koşarak yanıma geldi, kollarını bana doladı. "Mutlu Noeller! Ne içiyorsun? Her ne ise, hemen bir tane istiyorum."

Beni açık bara doğru sürüklerken güldüm. "Bu gece eğleniyor gibi görünüyorsun."

"İyi bir partiyi severim," dedi benimki gibi bir içki sipariş etmeden önce.

Ethan'ı dans pistinde tekrar gördüm, şimdi yanında tanımadığım bir Terazi kadınıyla. "Orada Ethan'la iyi görünüyordun." Onu dürttüm. "Belki de o senin eşindir."

Stella sırıttı. "Öyle değil, ama öyle olsaydı da şikayet etmezdim."

"Emin misin?" diye sordum.

"Oldukça eminim. Ona karşı herhangi bir çekim hissetmiyorum. Sadece seksi olduğunu düşünüyorum. Ama kim düşünmez ki?" İçkisinden bir yudum aldı ve başını eğdi. "Bence zaten eş olamayacak kadar birbirimize benziyoruz. Eşiniz size meydan okumalı. Seni biraz delirtmeli. Değil mi?"

"İnan bana, biliyorum," diye mırıldandım, Kaden'in beni her zaman kimsenin yapamadığı kadar etkilediğini düşünerek.

"Aynen öyle. Ayrıca Ethan'ın eşim olması Larkin'in kalbini kırar." Beni kolumdan dürttü ve bakışlarını Larkin'in balo salonunun kenarında durduğu, tamamen yersiz ve rahatsız görüldüğu yere doğru takip ettim. Gözleri Terazi burcu kadınıyla dans eden Ethan'a takılmıştı. "Zavallı şey ona çok aşık ama onu sadece bir çocuk olarak görüyor." Larkin'e duyduğum sempati içime doldu. Keşke onun için bir şeyler yapabilseydim. Şekil değiştirenlerin güçlü bir müttefiki olarak kabul edilmişti ama asla gerçekten bizden biri olamayacaktı. On dört yaşında bir çocuğun bedeninde sıkışıp kalmanın da bir faydası olmamıştı. Aşk romanları okumayı çok severdi ama bir keresinde bana hiç ilişki yaşamadığını itiraf etmişti. Ethan'a bakışını izlerken, kendini kalp kırıklığına hazırlamadığını umuyordum.

Kaden balo salonuna girdiğinde ona doğru gitmek üzereydim ve her şey durdu. Nefesim boğazımda düğümlendi. Kalbim küt küt atmaya başladı. Gözlerimin kırpması durdu. Var olan tek şey Kaden'in siyah takım elbisesi içinde, beyaz gömleğinin yakası bir parça tenini gösterecek kadar açık bir şekilde durmasıydı. Vücudumdaki her içgüdü ona gitmem için çığlık atıyordu ve ellerim kendimi tutma çabasından gerçekten titriyordu.

Stella görüş alanımı takip etti ve içkisinin geri kalanını hızla bitirdi. "Benim için başka bir yerde olma zamanı."

"Ne?" diye sordum. Şaşkınlığımı üzerimden atarak sordum. "Hayır, gitme."

Bir elini kulağına götürdü ve müziğin sesini bastırarak "Üzgünüm, sizi duyamıyorum" diye bağırdı.

Odanın diğer ucundaki Larkin'e katılmak üzere uzaklaştı ve Kaden bana yaklaşırken beni yapayalnız bıraktı. Onunla yüzleşmekten başka seçeneğim yoktu.

"Ayla," dedi, bakışları yavaş bir okşayış gibi bedenimde geziniyordu. "Bu gece muhteşem görünüyorsun."

Elbiseyi aldığım zamanı hatırlayarak kızardım. Kızların beni ikna etmesine izin vermiştim çünkü Kaden'in onu üzerimden çıkaracağını hayal etmiştim. Eğer her şey farklı olsaydı, bu gece olabilirdi. "Teşekkür ederim. Sen de çok yakışıklı görünüyorsun."

"Daha sessiz bir yerde konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Başımı salladım ve içkimi hızla bitirdim. Kaden'in ne hakkında konuşmak istediğini bilmiyordum ama olay çıkarıp kimsenin gecesini mahvetmek istemiyordum.

Kalabalığın arasından bir yan kapıya doğru ilerledik ve sonra sıcak bedenlerin arasından çıkıp gecenin sert havasına girdik. Bahçe beyaz ışıklarla parılıyordu ve sadece taze kar serpilmişti.

Noel harikalar diyarı hissine katkıda bulundu. Elim Kaden'inkine uzanmak için kaşınıyor, gecenin içinde sevgililer gibi dolaşabilmeyi diliyordum ama bunun yerine ikimiz de nasıl davranmamız gerektiğinden emin değilmişiz gibi garip bir mesafede duruyorduk.

Yalnız kaldığımızda Kaden, "Sana bir hediye aldım," dedi. Kaşlarım havaya kalktı. "Ben sana hiçbir şey almadım." "Ben hiçbir şeyi hak etmiyorum."
Cevap vermedim. Buna itiraz edemezdim.

Kaden takım elbise ceketinin içinden küçük bir hediye çıkardı ve bana uzattı. Kırmızı fiyonklu, sade ve zarif bir altın ambalajı vardı ve dikkatle açtım. İçinde, hilal ve Ophiuchus sembolü arasında *küçük kurt* kelimeleriyle kişiselleştirilmiş yumuşak deri bir kamera askısı vardı. Ellerimde tutarken göğsüm gerildi, başparmaklarımı pürüzsüz deriye sürttüm. Çocukken çok fazla hediye almamıştım ve hediye almak beni hâlâ duygulandırıyor, özellikle de bu kadar mükemmel olduklarında.

"Teşekkür ederim. Bu çok güzel." Kaden'e hediyesinin benim için ne kadar önemli olduğunu göstermemeye çalışarak gözyaşlarımı geri püskürttüm. Kendimi zar zor toparlıyordum ve eğer tek bir damla gözyaşı dökersem, onun önünde tamamen dağılıp hıçkırıklara boğulacaktım. Burnumu çektim ve "Ama artık Ophiuchus sürüsünde değilim" diyerek ne kadar dağınık olduğumu örtbas etmeye çalıştım.

"Yine olacaksın," dedi kendinden emin bir sesle.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Kaden uzanıp yüzüme dokundu, sert parmak uçları yanağımı hafifçe okşadı. "Çünkü birlikte olmamız gerektiğini biliyorum. Seni geri kazanmak için her şeyi yaparım. Sürü izini sildiğimde hayatımın en büyük hatasını yaptım, bunun için affedilmem gerektiğinden emin değilim."

Gözlerinin içine bakarken kendimi onun dokunuşuna yaslanırken buldum.

"Kaden..." "O anı her hatırladığımda ben olduğuma hâlâ inanamıyorum. O an

Sanki içimde bir şey kırıldı ve bir karanlık beni ele geçirdi. Zihnime korkunç şeyler fısıldadı ve ondan kurtulamadım." Gözlerimin içine bakarken diğer eli yüzümün diğer tarafını kavradı. "Ama bunun üzerinde çalışıyorum. Daha iyisini yapmaya çalışacağım çünkü sensiz yaşayamam. Jordan'la aranızdaki eş bağı asla kopmasa bile, alfa dişim olarak istediğim tek kişi sensin."

Bir şekilde daha da yakınlaşmıştık, sanki bedenlerimiz birbirine çekilmekten başka bir şey yapamıyordu ve başparmağı alt dudağımda geziniyordu. Gözleri daraldı

Sanki dünyada aramızdaki boşluğu kapatıp dudaklarını dudaklarıma bastırmaktan başka bir şey istemiyormuş gibi ağzıma uzandı. Ben de bunu istiyordum, o kadar ki ellerimi göğsünde buldum, takım elbisesinin önünü kavrayarak onu kendime doğru çektim. Aramızdaki çekime karşı koymak imkânsızdı. Bir noktada teslim olacağımı biliyordum.

Ama söylediği bir şey beni duraksattı. Başım dönmeye başladığında elimi göğsüne bastırarak onu hafifçe geri ittim. Zihnindeki fısıltılar, o kadar inceydi ki çok geç olana kadar orada olduklarını bilmiyordu... Kulağa çok tanıdık geliyordu.

"Ne oldu?" Kaden sordu, ben onu iterken yüzü kısa bir an için kırılganlıkla parladı.

Dudağımı ısırdım, henüz teorimi paylaşmaya hazır değildim. Ya yanıyorsam? "Hediye için minnettarım ama ben sadece... Biraz zamana ihtiyacım var. Bana bunu verebilir misin?"

"Elbette." Ellerini ceplerine soktu, belli ki hayal kırıklığına uğramıştı ama konuyu zorlamadı. "Gerekirse sonsuza kadar beklerim. Mutlu Noeller, Ayla."

Partiye geri dönerek uzaklaştı ve ben de onu takip etmemeye karar verdim. Ortaya çıkmıştım ve artık odama dönme vaktim gelmişti, tek başıma - gerçi bu gece de pek uyuyamayacağıma dair bir his vardı içimde.

Güneş Cadıları Kaden'in aklına da girmiş olabilir miydi?

OceanofPDF.com

YEDİNCİ BÖLÜM

Jordan bana kaşlarını çatarak, "BU KORKUNÇ BİR FİKİR," dedi.

"Muhtemelen, ama yine de yapacağız." Elini tuttum ve yazlarımın çoğunu ailemle birlikte tatilde geçirdiğim adayı düşündüm. Göz açıp kapayınca kadar otel lobisinden ayrıldık ve Yengeç sürüsünün saklandığı soğuk kıyıya vardık, ayakkabılarımız kuma batıyordu.

Jordan'ın ağzı buruştu. "Bunu yapmandan nefret ediyorum."

Asık suratına gülmekten kendimi alamadım. "Şimdiye kadar alışmışsındır diye düşünmüştüm."

"Hayır. Bu bende hep kusma isteği uyandırıyor." Bu duygudan sıyrıldı ve biraz daha dik durdu. Koyu kırmızı bir gömlek ve kot pantolon giymişti, şenlikli olmak için yetersiz bir çabası vardı. "Hadi şu işi bitirelim."

Beyaz, etrafı saran verandası ve eski arduvaz grisi çatısıyla soluk mavi olan en yakın evin merdivenlerine yöneldik. Serinletici deniz meltemi saçlarımı kamçılıyıp yeşil elbisemi çekiştirirken kapıyı hafifçe çaldım. Önceki gece giydiğim elbisenin aynısıydı çünkü Jordan ve Wesley'nin onu görmediklerini düşünmüştüm, neden biraz daha kullanmayayım ki? Siyah bir hırkayla üzerimi biraz örtmüştüm ama şimdi keşke daha ağır bir şey giyseydim diyordum.

Wesley kapıyı açtığında yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi. "Mutlu Noeller!"

"Ayla! Seni gördüğüme çok sevindim." Wesley'nin yüzü beni kucakladığında aydınlandı ama sonra yanımdaki Jordan'ı görünce kaşları çatıldı. "Öte yandan o burada hoş karşılanmıyor."

"Sana söylemiştim," dedi Jordan.

"Onu buraya getirirken aklından ne geçiyordu?" Wesley Jordan'a ters ters bakarken bana sordu. "Buraya gelmemizin tek nedeni Leo'ların bizi bulamamasıydı. Şimdi sen onların alfasını benim kapımın önüne getirdin."

"Bizi buraya ben ışınladım, yani nerede olduğumuzu ya da buraya nasıl geldiğimizi bilmiyor," dedim. "Ama Jordan da düşman değil. Bu konuda bana güvenmek zorundasın."

Jordan, "Beni otelde bırakmalıydın," diye mırıldandı. Wesley kollarını kavuşturarak, "Katılıyorum," dedi.

"Asla olmaz." Her birine sert bir bakış attım. "Bugün Noel ve ben Noel'i kardeşlerimle geçirmek istiyorum. *İkisiyle* de. İkinizin geçinememesi ya da sürülerinizin birbirlerinden nefret etmesi umurumda değil. Birkaç saatliğine sineye çekebilir ve en azından medeni olabilirsiniz. Noel için tek istediğim bu. Tamam mı?"

Jordan çenesini öne çıkararak, "Medeni olabilirim," dedi. "Olabilir mi?"

Wesley'nin çenesi sıkıştı. "Yengeç sürüsünün katledilmesine yardım eden ben değilim."

Jordan'ın duruşu bir anda nötrden savunmaya geçti. "Bunu babam yaptı, ben değil."

"Sen de pek masum bir seyirci sayılmazdın, değil mi?" Wesley hırladı.

"Yeter!" Ellerimi kaldırarak bu işin daha ileri gitmesini engelledim. "Hepimizin boktan babaları vardı. İşte size onlardan daha iyi olduğunuzu kanıtlama ve bu aptal kan davasını en azından bir günlüğüne geride bırakma şansı."

Wesley geri adım atarak, "İyi," dedi. "Sürüden başka biri seni görmeden içeri gir. Ön verandamda kan lekesi istemiyorum."

Jordan, "Merak etme, Ayla'ya bugün kimseyi öldürmeyeceğime dair söz verdim," dedi.

Wesley bizi oturma odasına götürürken, "Endişelendiğim onlar değil," diye mırıldandı.

Buraya son geldiğimde ev tıklım tıklım doluydu, çoğu da Yakınsama'da ailelerini kaybetmiş gençlerdi. Şu anda hiçbirinin burada olmadığını görmek beni rahatlatmıştı çünkü muhtemelen Leo alfa hakkında da pek iyi şeyler düşünmüyorlardı.

Odanın bir tarafında sıcak bir ateş çıtırdıyordu ve küçük, seyrek bir şekilde dekore edilmiş bir Noel ağacı sanki sonradan düşünölmüş gibi köşede duruyordu, ama en azından Wesley bir tane koymayı hatırlamıştı. Beyaz kanepelerden birine yerleştirdim, başlangıçtaki garipliğı ve gerginliğı atlatmaya çalışıyordum. Bu toplantının zor geçeceğini biliyordum ama gerçek bir aile olacaksak ve belki de daha önemlisi Yengeçler ve Aslanlar arasındaki savaşı sona erdireceksek bir yerden başlamamız gerekiyordu.

Jordan otururken Wesley'e, "Artık Leo alfası olmadığımı bilmek seni mutlu edecektir," dedi. "Gizli saklanma yerin benimle güvende." Wesley başını salladı. "Hangisinin daha kötü olduğundan emin değılim. Leolar ya da tanımadığım başka bir pislik."

"Senin için mi? Kesinlikle ikincisi. Yeni alfa bizim eski betamız ve babamın en yakın müttefikiydi. Sürünüzü yok etmeden önce tereddüt edeceğini sanmıyorum. Bu sefer sonsuza kadar."

"Bu sadece geçici bir durum," dedim elimi sallayarak. "Aslanların gerçek alfası sensin. Bunu ben de biliyorum, diğerk herkes de biliyor. Sürünü geri alacaksın ve aldıktan sonra onlara yeni bir yön verebilirsin." Öne doğru eğildim ve iki kardeşimin arasına baktım. "Birlikte Aslan ve Yengeç sürülerini olmaları gereken yere dönüştürebilirsiniz. Müttetik."

Jordan bir inilti çıkardı. "Tamam, anladık. Gecenin sonunda çok iyi arkadaş olacağız. Şimdi mutlu musun, Ayla?"

"Çok," dedim ve bacaklarımı kanepeye çekip yerleştirdim. Alaycı davranıyordu ama şimdiden iki adam arasındaki gerginliğin azaldığını hissedebiliyordum. Bu gerçekten işe yarayabilirdi.

Wesley bir kaşını kaldırdı. "Bu konuşma bir Noel öğleden sonrası için beklediğimden çok daha derin oldu. Devam etmeden önce biraz eggnog alayım."

Jordan, "Lütfen bana bunun çivili olduğunu söyleyin," dedi.

Wesley homurdandı. "Odanın dönmesini sağlamadığı sürece eggnog'un bir anlamı yok."

Jordan sırtıttı. "Sonunda bir konuda anlaşabildik."

Wesley elinde üç kupayla dönüp kupaları aramızda dağıttıktan sonra gariplik çabucak kayboldu. İlk başta sohbet biraz yapmacıktı ama çok geçmeden Wesley benimle ilgili utanç verici hikayeler anlatarak hepimizi güldürmeye başladı, ta ki ben ona karşılık olarak kanepeden bir yastık fırlatana kadar. Sonra Jordan bize çocukken bir keresinde Noel ağacını nasıl ateşe verdiğini anlattı, neredeyse

tüm evini yaktı, ama o kadar komik yaptı ki hepimiz kısa sürede kahkahalarla uluduk. Çok alkollü eggnog da zarar vermedi.

Sonunda sohbet tekrar ciddileşti ve Jordan Wesley'e Kanser sürüsünün bugünlerde nasıl olduğunu sorarak beni şaşırttı. Wesley soru karşısında afallamış görünüyordu ama sonra elindeki bardağı bıraktı ve Jordan'a genel bir bilgi verdi. Ondan sonra konuşmadan duramadılar. Babalarımız hakkında. Sürülerimiz hakkında. Alfa olarak ne yapmak istedikleri hakkında.

Bir ara tuvalete gitmek için izin istedim ve sonra kapı aralığında oyalarak onları izledim. İki kardeşim, sonunda birbirleriyle konuşuyorlardı. Aynı mavi gözleri dışında birbirlerine hiç benzemiyorlardı ama itiraf ettiklerinden çok daha fazla benziyorlardı. Biraz çabayla bir gün arkadaş bile olabilirlerdi. Peki ya anlaşabilirlerse? Belki diğer alfalar da anlaşabilirdi.

Onlara bensiz bağ kurmaları için birkaç dakika vermeye karar verdim ve arka verandaya çıkıp sahile doğru ilerledim. Güneş batmaya başlamıştı, suyun üzerinde parlak turuncu ve pembe ışıklar saçıyordu ve deniz meltemi yüzümü okşuyordu. Tanıdık okyanus kokusunun içime dolmasına izin vererek derin bir nefes aldım. Yengeç sürüsünde her zaman dışlanmış biri olsam da okyanusu hâlâ seviyordum. Babamdan ve üvey annemden kaçmak için tam da bu noktaya kaç kez gitmişim?

Kumdaki ağır ayak sesleri ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Bir içgüdü bana tehlikede olduğumu söyledi ve arkamı döndüğümde, eski işkencecilerim olan betanın oğlu Brad ve kız arkadaşı Lori'yi görünce içime hızlı bir korku dalgası yayıldı. Bu ikili, dışlanmış bir yarı insan şekil değiştiren olarak tamamen onların merhametine kaldığım zamanlarda bana işkence etmekten özel bir zevk almışlardı. Arkadaşlarıyla birlikte, şu anda vücudumda bulunan yara izlerinin çoğunu bana onlar vermişti. Ama artık o korkmuş, savunmasız kız değildim ve onlardan bir daha asla korkmayı reddettim.

"Bir koku aldığımı sandım," dedi Lori, onlar yaklaşırken burnunu çimdikleyerek. "Meğer bir köpekmiş."

Gözlerimi devirdim. "Bana bunca yıl zorbalık ettikten sonra daha iyi hakaretler bulacağını sanırdın."

"Gerçekten dayak yemek istiyor olmalısın," diye hırladı Brad. "Yine mi buraya geliyorsun? Ciddi bir ölüm arzun var."

"Dene bakalım," dedim onlara, ya hemen devam etmelerini ya da beni rahat bırakmalarını dileyerek. "Ya da gecemi ilginç hale getirmeyecekseniz siktirin gidin."

"Kaç bakalım küçük it," dedi Lori, pembe tırnaklarını bana doğru sallayarak. "Sana bir ders daha vermeden önce."

Brad sinsice yaklaştı. "Bu sefer seni koruyacak yılan sevgilin yok. Ya da kardeşin."

Brad aniden bana doğru hamle yaptı, elleri pençelere dönüştü. Önceden olsa, onun üstün gücü ve hızından kaçmaya çalışarak geriye doğru debelenirdim ama şimdi yerimde duruyordum. Kaden'in bana öğrettiği numaraları kullanarak son saniyede yoldan saptım, sonra Brad'in momentumunu kullanarak sırt üstü dönmesini sağladım. Ben onun üzerinde dururken o kumun üzerine gümbür gümbür indi.

"Kimsenin beni korumasına ihtiyacım yok," dedim. "Bunu artık kendim yapabilirim."

Sonra Lori bana saldırdı ama ben onu bir ay büyüğü dalgasıyla geri püskürttüm. Güçlü bir dalga bile değildi ama onu kık üstü suya düşürdü ve beyaz pantolonunu ıslattı. Bu manzara karşısında sırtıtmaktan kendimi alamadım.

Brad tekrar ayağa kalkarken gözleri nefretle parlıyordu. "Sen öldün, it herif."

İkisi kurt formlarına büründü ve üzerime geldiler. Bir yıl önce, bu başımın ciddi şekilde belada olduğu anlamına gelirdi. Beni koruyacak ne bir kurdum ne de Yengeç güçlerim vardı, sadece ukalalığım başıma daha çok bela açardı. Artık her şey çok farklıydı.

Hiç düşünmeden yer değiştirdim, bedenim herhangi bir alfanınki kadar hızlı değişti. Beyaz pençelerim kuma çarptı ve en büyük iki zorbamla yüzleşirken kuyruğum arkamda sallandı. Bana dişleri ve pençeleriyle saldırdılar ama ben onlar için çok hızlıydım ve en iyileri tarafından eğitilmiştim. Benim yeteneklerim gerçek savaşlarda geliştirilmişti, onlarınki ise sadece daha zayıf rakiplere zorbalık etmek için kullanılmıştı. Ve artık Ophiuchus zehirli ısırığına sahip olmasam da, köpek dişlerim hala oldukça keskindi. Saniyeler içinde ikisinin de kanını akıttım ama yine de durmadılar. Sanki onlardan daha iyi olduğuma inanamıyorlardı.

Çenemi sonuna kadar açtığımda, *onlara bir ders vermenin zamanı geldi*, diye düşündüm. Ağzımdan saf beyaz ay büyüğü fişkırdı, tıpkı bir ejderhadan çıkan ateş gibi. Yengeç burcu zırhlarını kuşandılar ama bu zırhlar onlara çarpan ay ışığı selini engellemekte çok az işe yaradı ve onları dalgaların içine geri savurdu. Daha fazla güç vermediğim için şanslıydılar. Onların aksine benim Noel'de kimseyi öldürmek gibi bir arzum yoktu.

Sudan çıkarken hırıltılar çıkardılar ve kuyruklarını bacaklarının arasına kıştırarak sahile doğru koşmaya başladılar. I

Yüzüme yayılan bir gülümsemeyle gidişlerini izledim. İçimden bir ses onlardan bir daha haber alamayacağımı söylüyordu.

Arkamdan biri el çırpmaya başladı ve ben de tekrar dövüşmeye hazır bir şekilde döndüm ama gelenler sadece Wesley ve Jordan'dı. Ne zamandır oradaydılar? Bunca zamandır beni mi izliyorlardı?

Geriye doğru kaydım ve kendimi biraz örtmek için kıyafetlerimi aradım. Yeşil elbisem yırtılmıştı ama tamamen giyilemez halde değildi. İç çamaşırım ise hırkamla birlikte kayıplara karışmıştı. "Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?"

Wesley sırttı. "Bir kargaşa duyduk ve kontrol etmeye geldik, ama biz buraya gelene kadar her şey kontrol altına alınmıştı. Bu arada iyi iş çıkardınız."

"Çok etkileyici," diye onayladı Jordan. "Kaden gerçekten de aptalın teki. Senden katil bir alfa dişi olurdu."

"Sürü olmadan da gerçek bir alfasın." Wesley bir adım öne çıktı ve omzumu sıktı. "Senin kardeşin olmaktan gurur duyuyorum."

İnkâr etmek için ağzımı açtım ama kendimi durdurdum. O haklıydı. Güçlü bir alfa olmak için bir sürüye ya da bir eşe ihtiyacım yoktu. Ben bir Zodyak Kurdu ve bir Ay Cadısıydım ve bunu kimse benden alamazdı. İhtiyacım olan her şeye içimde sahiptim.

Her zaman vardı.

OceanofPDF.com

SEKİZİNCİ BÖLÜM

SOLUK AY BÜYÜSÜ konferans salonunu aydınlattı ve Roxandra'nın tenine işledi. Acı çekiyormuş gibi bir ses çıkardı ama mücadeleyi bırakmadı, ellerini bağlarından büktü ve sandalyeyi geriye doğru devirmeye çalıştı.

Larkin sonunda bir nefes verdi ve geri adım atarak ışığın kaybolmasına izin verdi. "Büyü yerinde."

Kamera zaten kayıttaydı, kırmızı ışık yanıp sönüyordu ve Roxandra'nın minyatür bir versiyonu küçük ekrana yansıyor. Ethan başını sallayarak başlanam gerektiğini işaret etti. Arkasında Kaden kollarını kavuşturmuş kapı aralığına yaslanmış, Jordan ise yine kollarını kavuşturmuş diğer duvara yaslanmıştı. Yüzlerindeki ifade neredeyse aynıydı ve bu kadar gergin bir durum olmasaydı gülerdim.

Bugün sinirlerim geçen seferkinden daha da gergindi. Roxandra'ya sormam gereken çok önemli sorular vardı ve doğruluk büyüğü etkisini yitirmeden önce bunları sorduğumdan emin olmak istiyordum.

Onun önündeki koltuğuma oturdum. "Başka bir sohbet zamanı, Roxie."

Roxandra bana ters ters baktı, dudakları sanki konuşmaya başlarsa bütün Güneş Cadılarının sırlarını ifşa edeceğinden korkuyormuş gibi sımsıkı kapalıydı.

"İlk soru. Ay Laneti bir yalan mı?" Cevabını zaten bildiğim ama diğer alfalar için kameraya kaydetmek istediğim birkaç soruyla başlamayı planlamıştım. Büyünün tuttuğundan emin olmak için iyi bir yoldu.

"Evet," dedi, sesi neredeyse sıkılmıştı. "Ay Laneti uzun yıllardır aktif değil."

"Yakınsama'da Leo Sürüsü'nün bize saldırmasına neden izin verdin?"
Sonra onu yakından izleyerek sordum.

Roxandra, "Her iki sürüyü de zayıflatacak ve kontrolü daha kolay ele geçirmemizi sağlayacak bir sürü savaşı başlatmak için," diye tükürdü. "Neden bana zaten cevabını bildiğin sorular soruyorsun?"

Ona en tatlı, en sakarin gülümsememi verdim. "Seni kıvrandırken izlemek beni mutlu ediyor."

Sonra, Ethan'ın benim için diğer alfalardan hazırladığı, çoğunlukla zaten bildiğimiz şeyleri doğrulayan bir soru listesini gözden geçirdim ve Roxandra her birine gözlerinde aynı kin dolu bakışla cevap verdi. İçimden bir ses, eğer elleri serbest olsaydı, onları boğazıma saracağını ve canımı sıkarken kahkahalarla güleceğini söylüyordu.

Soru listesini bitirdiğimde, Larkin sorguyu bitirmeden önce bitmediğinden emin olmak için doğruluk büyüsünü tekrar yaptı. Roxandra sorgu bittiğinde sessizce bana baktı, çenesini sertçe ayarladı ama sonra gözleri Jordan'a kaydı. Ona baktığını görmek beni yeniden öfkeliendirdi. Duvara yaslandığı yerden tamamen rahat görünüyordu ama omuzlarının ne kadar gergin olduğunu ve çenesini ne kadar sıkıldığını görebiliyordum. Odanın diğer tarafında Kaden de aynı derecede tedirgin görünüyordu.

Bunu ikiniz için de çözeceğim, diye düşündüm. *Sen ve Güneş Cadıları tarafından incitilen diğer herkes için.*

Omuzlarımı dikleştirdim ve Roxandra'ya döndüm. "Jordan'ın annesi nerede?"

Roxandra'nın kaşları çatıldı ve ben bunun doğruluk büyüsüne direnmekten mi yoksa kafa karışıklığından mı kaynaklandığından emin olamadım. "Bilmiyorum."

Hayal kırıklığı içimde kabardı ama onu bastırdım ve bir sonraki sorumu sordum. "Aslanlar şimdi nerede?"

"Bilmiyorum," dedi tekrar.

"Öyle mi-" Sözlerimi geri aldım. "*Bildiğin bir şey var mı?*" diye sormak üzereydim. Ama bu soruyu Roxandra'nın yorumuna bırakmak istemiyordum. "Güneş Cadıları şimdi nerede?"

Roxandra ağzını kapalı tutmaya çalışarak acı dolu bir ses çıkardı. Başını bir kez, sonra iki kez salladı ama sonunda doğruluk büyüsü galip geldi. "Muhtemelen Solundra'dalar."

"Solundra nedir?" Ben sordum.

Roxandra sanki ben bir aptalmışım gibi, "Helios'un krallığı," diye tükürdü.

Tabii ki. Selene'nin Lunatera'sı olduğu gibi Helios için de bir diyar olacağını anlamalıydım. "Bizi oraya götürebilir misin?"

Gözleri kısıldı. "Yapabilir miyim? Evet. Yapacak mısın? Hayır."

Gözlerimi kırpmadan ona baktım ama ikimiz de kimsenin onu sorularımıza cevap vermek dışında bir şey yapmaya zorlayamayacağını biliyorduk. İşkenceye başvurmadağımız sürece, ama bunun onun üzerinde pek işe yaramayacağını hissediyordum. Çelik gibi sinirleri vardı ve halkına ya da annesine kolay kolay ihanet etmezdi.

Planladığımız soruları bitirmiştım ve şimdi sıra son birkaç gecedir üzerinde düşündüğüm soruları sormaya gelmişti. Sormaktan gerçekten korktuğum ama her şeyden çok bilmeye ihtiyaç duyduğum soruları. Öğrenebileceklerimiz için kendimi hazırlarken gözlerim bir kez Kaden'e kaydı.

"Birkaç sorum daha var, Roxie."

"Şanslıyım," diye tersledi.

"Güneş Cadıları kutsama büyüü olmadan insanların zihinlerini kontrol edebilir mi?" Ben sordum.

Dudaklarına yavaşça bir gülümseme yayıldı, sanki bu işin nereye varacağını biliyordu ve benim acı çekmemden zevk alıyordu. "Evet. Kutsama büyüü kurtları tamamen ele geçirmemizi sağlıyor ama zihin büyüümüü herkes üzerinde kullanabiliriz."

İçime bir batma hissi yayılırken ellerim kucagımda kenetlendi. "Güneş Cadıları bu odada Jordan dışında herhangi biri üzerinde zihin büyüü kullandılar mı?"

"Evet," dedi Roxandra başını eğerek ve gülümsemesi daha da genişledi. "Bunu anlamanın ne kadar süreceğini merak ediyordum. Kafasına karanlık düşünceler sokarken çok eğlendim."

"Kim?" diye sordum. Bunu söylemesine ihtiyacım vardı.

"Ophiuchus alfası."

"Ne?" Kaden sordu ama sesi daha çok bir bağırış gibiydi. Savaş alanında hücum eden bir savaşçı gibi bize doğru yürüdü. "Sen neden bahsediyorsun?"

Roxandra bir kakhaha attı ve başı sandalyeye düştü. "Kafanı karıştırdığımızı anlamadığına çok sevindim. Annem senin için özellikle ince davranmam gerektiğini söyledi. Zor oldu ama buna değdi."

"Nasıl?" Kaden talep etti. "Bu düşünceleri aklıma nasıl soktun?"

"Seni öldürdüğümüzde, büyümüz biraz içeri girdi. Sadece bizi daha kolay içeri alacak kadar." Omuzları rahat bir şekilde silkindi. "Beklenmedik bir yan etki, ama seni bizim için çok yararlı kılan bir etki. Başlarda zor oldu, özellikle de otelin etrafına kurduğunuz tüm korumalar için. Elbette onları aşabilirdik ama bu seni varlığımızdan haberdar ederdi. Bunun yerine, otelden her ayrıldığında aklına girdim ve zihnine bir şeyler fısıldadım. Zaten sahip olduğun karanlık düşünceleri cesaretlendirdik, daha da zorladık, ta ki sen kopana kadar."

Kaden'in içindeki gerilim nihayet onun son sözüyle kırıldı ve Roxandra'nın üzerine atıldı. Ethan bir anda üzerine atıldı, onu yere sürükledi ve sıkıştırmaya çalıştı ama Kaden onu çekip aldı ve sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi bir kenara fırlattı. Ethan'ın sırtı duvara çarptı ve acı dolu bir homurtu çıkardı ama sonra silkindi. Tekrar saldırmak için çömeldi ama Jordan onun yerini almıştı. Ellerini açmış, Kaden'in önünde duruyordu.

"Yapma," dedi, sesi alçak, ölümcül ve biraz da emirle doluydu.

Kaden dişlerini gösterdi. "Çekil."

Jordan, Kaden'in öfkesini sarsılmaz bir sükûnetle karşılayarak, "Hayır," dedi. Günler önce o da aynı durumdaydı. Bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordu. Kaden o zaman onun Roxandra'yı öldürmesini engellemişti ve şimdi Jordan bu iyiliğe karşılık veriyor gibiydi. Uzun bir süre birbirlerine baktılar ve aralarından bir anlayış geçti. İlk kez aynı dalga boyunda gibi görünüyorlardı.

Geri çekilirken Kaden'in duruşu değişti. "Bu iş daha bitmedi."

"Hayır, bitmedi," diye onayladı Jordan. "Yaptıklarının yanına kâr kalmasına izin vermeyeceğiz."

"Birkaç sorum daha var," dedim ve iki adam da bana döndü. Sesim fısıltıya dönüştü. "Bilmek zorundayız."

Kaden dişlerini sıkarak, "Büyünün etkisi geçmeden onlara sor," dedi. Benim gibi o da her şeyi bilmek istemekle kafasını kuma gömüp olanları unutmak arasında kalmış olmalıydı.

Roxandra'ya dönerken sandalyemin kollarını kavradım. "Bana ve arkadaşlarıma saldıran Leo'ları Kaden'e sen mi öldürttün?"

"Evet." Bu noktada, doğruluk büyüyle savaşmaya çalışmaktan vazgeçmişti. "Güneş Cadıları'nın sırlarını ifşa etmeyeceklerinden emin olmalıydım. Yine de zor olmadı. Zaten bunu yapmak istiyordu."

"Eğer burada olsaydın, neden Kaden'e Jordan'ı bırakmasını emretmedin?" Ethan sordu.

"İstedim ama annem izin vermedi. Jordan'ın senin tutsağın olmasının daha fazla çatışmaya neden olacağına inanıyordu." Gözleri Jordan ve Kaden arasında gidip geldi, sonra tekrar bana döndü. "Bunun yerine, Kaden'in kafasına nifak tohumları ektik, otelden her ayrıldığında zihnine biraz daha zehir damlattık. Bunun Ayla'yla ilişkisini yok edeceğini, sürüler arasında kavgaya neden olacağını ve herkesin ona karşı dönmesini sağlayacağını umduk. Kolaydı çünkü zaten karanlık bir yerdeydi. Tek yapmamız gereken bu duyguları güçlendirmektir." Bana kibirli bir bakış attı. "İşe de yaramış gibi görünüyor."

Midem bulanıyordu. Her şey mükemmel, korkunç bir anlam ifade ediyordu. Kaden'de bir sorun olduğunu bilmeliydim. Hayır, içten içe biliyordum. Onda bir şeylerin yolunda gitmediğini hissetmişim. Ama tüm bunları asla hayal edemezdim.

"Seni öldüreceğim," dedi Kaden Roxandra'ya, sesi son derece sakindi. Jordan bir homurtu çıkardı. "Sıraya gir."

Ama ikisi de harekete geçmeden, kulakları yırtan ani bir ses havayı deldi ve hepimizin sıçramasına neden oldu. Otelin alarmı.

Kahretsin, diye düşündüm. *Bu iyi bir şey olamaz.*

DOKUZUNCU BÖLÜM

ALARM konferans salonunun her yerinde çalmaya devam ederken, etrafımdaki herkes savaşa hazırlanmak için harekete geçti. İki iri yarı gardiyan koşarak içeri girdi ve ben de buna neden olacak bir şey yapıp yapmadığını merak ederek Roxandra'ya döndüm ama o da en az benim kadar şaşkın görünüyordu. "Alarm çalıyor," dedi Ethan telefonunu çıkarıp bir mesaj gönderiyor. "Saldırı altında olmalıyız."

"Güneş Cadıları mı?" diye sordum. Roxandra'yı kurtarmaya mı gelmişlerdi? Kahretsin, onlar harekete geçmeden önce daha fazla zamanımız olmasını umuyordum.

"Otelin etrafındaki koğuşlar hâlâ sağlam," dedi Larkin, dikkatle kaşlarını çattıktan sonra. "Bu hiç mantıklı değil."

"Belki de Güneş Cadıları değildir," dedi Kaden.

Larkin'in gözleri büyüdü. "Başka kim olabilir ki?"

Jordan nefesinin altında küfretti. "Kim olursa olsun, burada olmalılar onu. Onu almalarına izin veremeyiz."

Ethan parmaklarını muhafızlara doğru şıklattı. "Biz bununla uğraşırken onu hücre sine geri götürün. Kimsenin ona yaklaşmasına izin vermeyin. Aşağıya daha fazla takviye de göndereceğim."

İki muhafız başlarıyla onayladılar ve Roxandra'yı sandalyeden indirmeye başladılar.

Bizi panik içinde izlerken şaşkınlığı yerini eğlenceye bırakmıştı.

"Benim için geleceklerini söylemiştim," dedi korkunç bir şarkı sesiyle.

"Hepinizin ölümünü izlemek için sabırsızlanıyorum."

Jordan, "Kaden, ben onun kafasını koparmadan önce ısır onu," diye homurdandı.

"Zevkle." Kaden, Roxandra'nın kollarından birini yakaladı ve Roxandra ona karşı koysa da zehirli dişlerinin derisine batmasını engelleyecek kadar güçlü değildi. Gözleri kapanmadan ve bedeni sandalyesine yığılmadan önce bir saniye daha mutlak bir nefretle ona baktı.

Ethan, "Gidelim," diyerek toplantı odasından aceleyle çıktı.

Herkes sorgusuz sualsiz onu takip etti ve asansörü beklemek yerine merdivenlerden hızla indik. Larkin arkamızdan en son gelirken ben alfalara ayak uydurmaya çalışırken kalbim daha hızlı atıyordu. Lobiye daldık ve güçlü kan kokusu beni anında etkisi altına aldı. Birkaç saniye boyunca kokudan boğuldum ve önümde olup bitenleri kavrarken gözlerimi kırdım.

Tam bir kaos ortamı vardı, etrafımızda savaşıyorlar ve şekil değiştirenler vardı ve birçoğu çoktan ölmüştü. Devasa bir avize bir şekilde yere düşmüş, her yere kristal parçaları saçılmış ve kanla kaplanmıştı. Köşedeki Noel ağacı da tamamen parçalanmış, süsler kavgada dağılmış ya da yok olmuştu. Kurtlar hırlayıp dövüyordu ve ilk başta kiminle ya da neyle dövüştüklerini anlayamadım. Güneş Cadıları değillerdi, bu çok açıktı. Ama diğer şekil değiştirenler de değildi.

İnanılmaz derecede hızlı, siyah giysili kadın ve erkekler kurtlarımızla çarpışıyor, jilet gibi keskin tırnaklarıyla kesiyor ve dişleriyle boğazlarını parçalıyorlardı. Kendi kurdum içimde bir intikam duygusuyla uyandı, içgüdülerim beni öldürmeye, öldürmeye, *öldürmeye* çağırıyordu, sanki ilkel bir düzeyde bu yaratıkların bizim doğal düşmanlarımız olduğunu ve bu Dünya'da türümüzden sadece birine yer olduğunu kabul ediyordu. Aynı dürtüyü daha önce sadece bir kez, Ay Cadıları'yla birlikte yaşayan vampir Killian'la ilk tanıştığımda hissetmişim.

"Vampirler," diye bağırdım, çatışma sesleri arasında duyulabilecek kadar yüksek bir sesle.

Alfalar anında şekil değiştirerek kurtlarına dönüştüler ve tereddüt etmeden savaşa daldılar. Jordan Leo kükremesini serbest bıraktı ve bu da hem şekil değiştirenlerin hem de vampirlerin panik içinde kaçışmasına neden oldu. Kaden ve Ethan birlikte savaşıyorlar ve şekil değiştirenlerin ve vampirlerin üzerinden atladılar ve sonra kargaşanın içinde onları gözden kaybettim.

Koyu kahverengi bir kurt bana yakın bir yere yayılmıştı ve yan tarafındaki yaradan kan akıyordu. Kahverengi gözlerini bana doğru çevirerek inledi ama o sırada vampirlerden biri koşarak yanıma geldi. Vampir acı verecek kadar güzeldi, uçları mükemmel bir şekilde kıvrılmış altın rengi saçları vardı ve gözleri benimkilerle buluştu.

dişlerini kurdun boynuna geçirdi. Ay büyüünü içimde topladım ve onunla onu patlattım. Büyüm vampiri geriye savurdu, büyüüm onu bir anlığına sersemletti ama sonra büyüü silkeledi ve doğruca bana doğru geldi. Gördüğüm tüm şekil değiştirenlerden çok daha hızlı hareket ediyordu ve ben de öfkeyle ona ay büyüü topları fırlatmaya başladım. İlerlemesini durdurmayı başardım ama bundan daha fazla zarar veremiyordum.

"Onlara nasıl zarar vereceğiz?" Arkada savaşılan Larkin'e sordum Ben.

Larkin, ay ışığının bir parçasına benzer bir şey yarattı. buzu alıp dişi vampire doğru fırlattı ve göğsüne sapladı. Vampir yere yığıldı, sonunda ölmüştü.

"Onlar vampir," dedi Larkin. "Onları kalplerinden bıçaklamanız ya da kafalarını kesmeniz gerekir."

Böyle söylediğinde çok açık görünüyordu, ama daha önce hiç vampirlerle savaşta karşılaşmamıştım, bu yüzden efsanenin ne kadarının doğru olduğunu nasıl bilebilirdim? Ne de olsa insanların kurtadamlar hakkında inandığı pek çok şey saçmalıktan ibaretti.

"Ya kafalarına ya da kalplerine nişan alın," diye bağırabildiğim kadar yüksek sesle bağırdım ve bana en yakın olan şekil değiştirenlerin telepatik bağları aracılığıyla diğer sürü üyelerine haber yaymalarını umdum.

Daha fazla vampir bize doğru saldırdı ve ben de Larkin'i taklit ederek bir tanesini indirmeyi başardım ama o kadar hızlı hareket ediyorlardı ki ay ışığı mızraklarını doğru yere nişanlayıp göğüslerine isabet ettirmek zor oldu. Siyah saçlı bir erkek vampir bana doğru koştu, doğaüstü bir hızdaydı ve kalbini ıskaladım, büyüümle arkasındaki duvara vurdum ve o yaklaştıkça nabzım hızlandı.

Ama sonra Kaden oradaydı, kocaman siyah kurdu beni bedeniyle koruyordu ve devasa pençelerinden birini vampirin göğsüne geçirdi. Dişlerini Kaden'in boğazına geçirdi ama o da neredeyse aynı hızla ısırarak vampirin boynunu kopardı. Vampirin tüm kafasını koparmayı başardı ve korkunç bir gösteriyle kanın çılgınca fişkırmasına neden oldu. Onları nasıl öldüreceğine dair mesajı almış gibi görünüyordu.

Ve o tek değildi. Odanın öbür ucunda, insan formuna geri dönmüş olan Jordan'ın bir vampirin göğsüne uzanıp kalbini söktüğünü gördüm. Ethan'ın gri kurdu, tamamen parçalanmış ve kanlı bir posadan başka bir şeye dönüşmemiş gibi görünen başka bir vampirin yanında duruyordu.

Hepsi Ophiuchus olan başka şekil değiştirenler de asansörden çıkarak savaşa katıldı. Kaden kısa bir uluma sesi çıkardı ve diğer Ophiuchus savaşçıları onun etrafında düzene girerek saldırılarını vampirlerin kafalarını kesmeye ya da kalplerini yok etmeye odaklanacak şekilde değiştirdiler. Sanki yıllardır vampirlerle savaşmak için eğitilmiş gibiydiler ve lobideki birkaç Terazı de onların hareketlerini taklit etmeye başladı.

Kahretsin, Kaden iyi bir alfa, diye düşündüm göğsümde bir acıyla. Ama paketsiz olsam da, savaşta onlara yardım edebilirdim.

Larkin büyü durumunu kontrol altına almış gibi görünüyordu, ben de yer değiştirdim ve diğer kurtların arasına katıldım. Dişlerimin vampir etiyile buluştuğu ilk anda içimdeki kurt sanki hayatı boyunca bu anı beklemiş gibi sevindi. Başka bir vampiri indirmesine yardım ettikten sonra Kaden'in yan tarafına süründüm ve o da kanlı burnuyla bana sokuldu. Ben de kendimi ona sokulurken buldum, hayatta olduğu için rahatlamıştım ve bir kez daha onunla birlikte savaşacağım için gizliden gizliye heyecanlıydım.

Birkaç dakika içinde etrafımıza daha fazla vampir düştükçe üstünlüğü ele geçirdik. Kızıl saçlı bir vampirin topuğuna dişlerimi geçirdim ama o bir hareket bulanıklığı içinde dişarıya, otelin arkasındaki güneşli bahçelere doğru kaçtı. Peşinden gittiğimde çoktan gitmişti.

Kalan vampirler inanılmaz hızlarıyla kaçarken çatışma aniden sona erdi, mutlak kaostan hiçbir şeye dönüşmedi. Kan lekeleri lobinin neredeyse her yüzeyini kaplamıştı ve sanki bir yıkım ekibi gelmiş gibi tüm alan tahrip edilmişti. Birçok kurt ölmüş ya da yaralanmıştı, üzerleri ısırık ve çizik izleriyle kaplıydı ve hayatta kalanlar ise tamamen şoka girmiş görünüyordu. Ölü vampirler de vardı ama şekil değiştirenler onları parçalamayı bitirdikten sonra bedenleri çok daha az tanınır hale gelmişti.

Kaden ve ben yer değiştirdik ve Kaden ellerini üst kollarıma koyarak sessizce iyi olup olmadığımı kontrol etti. Ona başımı salladım, az önce yaşadıklarımızın dehşetini ifade edecek kelime bulamıyordum. Kaden'in zarar görmemiş olması beni çok rahatlatmıştı ve nefesimi tutarken kendimi alnımı onunkine yaslarken buldum.

İlk şok geçtikten sonra arkamı döndüm ve diğerlerine baktım. Jordan kenarda durmuş, omzunu kıvrıyor ve biraz yüzünü buruşturuyordu. Larkin'in gömleği yırtılmıştı ve omzundaki küçük bir kesikten kan akıyordu ama çok kötü görünmüyordu. Sadece bir vampire dönüşmeyeceğini varsaymıştım.

Ama ne biliyordum ki? Belli ki vampirler hakkında yeterince değil. Bu konuda bir şeyler yapmalıyım.

Ethan otelindeki hasarı ve etrafımızdaki katliamı incelerken suratsız görünüyordu. Bakışları birkaç metre ötedeki ölü bir şekil değiştirene, Noel partisinde dans ettiği Terazî'ye takıldı ve çenesinde bir kas seğirdi.

"Vampirlerin bir efsane olduğunu sanıyordum," dedi, sesi alçaktı.

Bir zamanlar Ophiuchus sürüsü hakkında da böyle düşünmüştük, diye düşündüm, ama bunu yüksek sesle söylemedim.

"Onlar gerçek." Larkin ellerini kot pantolonuna sildi ama tek yaptığı kanı pantolonuna bulaştırmak oldu. "Gerçi bu vampirler gün boyunca dışarıdaydı, ki Güneş Laneti ile bu mümkün olmamalıydı."

"Otelimde ne yapıyorlardı?" Ethan homurdandı. Daha önce sesinin bu kadar kızgın çıktığını hiç duymamıştım.

Jordan, "Güneş Cadıları ile birlikte çalışıyorlar," dedi.

"Bunu nereden biliyorsun?" Kaden ölen savaşçılarından birinin yanına çömelirken sordu. Otelde yaşayanlar biz olduğumuz için savaşçıların çoğu Ophiuchus'tu ve sürü üyelerinden daha fazlasının öldüğünü ya da yaralandığını görmenin onu ne kadar incittiğini anlayabiliyordum. Bu beni de incitti.

Jordan omuz silkti ve sonra yüzünü buruşturdu. İçimden bir ses, gelişmiş iyileşme gücü bunu halledene kadar birkaç saat boyunca biraz ağrıyacağını söylüyordu. "Güneş Cadıları beni kontrol ederken bir tanesi Leo sürüsünü ziyarete gelmişti. Yine de onları iş başında hiç görmedim. Bu kadar... ölümcül olduklarını bilmiyordum."

Kurt formundaki Jack, Harper ve Dane ile birlikte dışarıdan içeri daldı. Vampirler kaçarken onları takip etmeye çalışmış olmalıydılar. Jack geri çekildi ve başını salladı. "Gitmişler."

"Neden aniden gittiler?" Ethan sordu.

O zaman, onları alt ettiğimiz için kaçtıklarını düşünmüştüm, ama şimdi saldırılarını bu kadar çabuk kesmeleri tuhaf görünüyordu.

Göğsüme bir tekme gibi çarptı. "Roxandra!"

"Kahretsin," diye mırıldandı Jordan. "Dikkat dağıtmak içindi."

Merdivenleri hızla çıktık, konferans odasına koşarken üstümüzü değiştirme zahmetine bile girmedik ama çok geç kalmıştık. İki muhafız koridorda ölmüştü, hâlâ insan formundaydılar ve göğüslerinde kocaman yaralar vardı, boğazları vampir dişleriyle parçalanmıştı. Roxandra'yı korumaya yardım etmek için gönderilmiş olması gereken diğer iki şekil değiştiren de öldürülmüştü.

"Siktir!" Kaden bağırdı.

Ethan konferans odasına girdi ama bunun anlamsız olduğunu biliyor olmalıydı. Roxandra'nın sandalyesi boştu, kamera tripodu devrilmişti. Bağları muhtemelen bir vampirin tırnaklarıyla kesilmişti ve ay tasmaı yerde ikiye ayrılmış halde duruyordu. Ethan küfretti ve tasmayı odanın öbür ucuna tekmeledi.

Eğildim ve kamerayı aldım, görüntünün kaybolmuş ya da silinmiş olabileceğinden endişelendim, ama geri sardığımda hala oradaydı. Tanrıçaya şükürler olsun. En azından Roxandra'nın itirafını kaydetmiştik, böylece diğer alfalar da bunu görebilecekti.

Koridorda, yakındaki bir pencere içeriden kırılmıştı. Jordan oraya doğru yürüdü ve dışarı baktı. Başını sallayarak zaten bildiğimiz şeyi doğruladı.

Roxandra gitmişti.

OceanofPDF.com

ONUNCU BÖLÜM

Roxandra elimizden kayıp gittikten sonra *bir şeyler* yapmamız gerektiğinden hepimiz lobiye temizlemeye yardım ettik. Bu bize dövüştten kalan tüm enerjiyi odaklayabileceğimiz bir yer sağladı, ancak ruh hali şimdi çok daha bastırılmıştı. Cesetlerin taşınması ve dinlenmek için odalarına dönmeden önce yaralılarla ilgilenilmesi gerekiyordu. Enkaz yığınlarının süpürülmesi, duvarlardan ve mermer zeminlerden kanın temizlenmesi gerekiyordu.

Odama geri ışınlandığımda neredeyse her yerim kurumuş kanla kaplıydı. Uzun, sıcak bir duş aldım ve zamanı son birkaç saat içinde olan her şeyi gözden geçirmek için kullandım. Her şeye yetismeye çalışırken neredeyse başım dönüyordu. Sadece vampir saldırısı değil, ondan önce olan her şey, Güneş Cadılarının Kaden'e yaptıklarıyla ilgili tüm ifşaatlar da dahil.

Roxandra aramızı açmaya, ilişkimizi mahvetmeye çalıştıklarını ve bunu başardıklarını itiraf etmişti. Eğer müttefik olacaksak Kaden ve benim bunu bir şekilde aşmamız gerekiyordu. Zodyak Kurtları'nın ikimize de ihtiyacı vardı, bu çok açıktı ve Güneş Cadılarını yeneceksek birlikte çalışmamız gerekiyordu. Daha fazla dayanamadım, Kaden'in yardımına ihtiyacım vardı, onun da benimkine. Belki bir gün yeniden müttefikten daha fazlası olabilirdik.

Onunla konuşmam gerekiyordu ve Larkin bana mükemmel bir bahane vermişti.

Ne söyleyeceğimi düşünmek için kendime biraz daha zaman tanımak amacıyla asansöre bindim. Kaden hâlâ çatı katındaki süitte kalıyordu; ilişkimiz bozulmadan önce bu süit bir zamanlar benim de süitim olmuştu.

Kapıya ulaştığımda, çalmadan önce birkaç saniye tereddüt ettim. Odama dönmeyi düşündüğüm kısa bir duraklama oldu ama sonra Kaden kapıyı açtı. O da duş almıştı ve saçlarının uçları hâlâ ıslaktı. Gömlek de giymemişti. *Tipik bir durumdu.*

Kapı aralığına yaslandı ve gözlerimin onun mükemmel, kaslı göğsünün geniş alanını almasına neden oldu. "Merhaba, Ayla."

"Merhaba," dedim, bir sonraki kelimelerimi bulmaya çalışırken ve onun çıplak tenine bakmamaya çalışırken aniden beceriksizliğin üstesinden geldim. "Sanırım konuşmalıyız."

"İçeri gel."

Geri çekildi ve ona katılmam için eliyle işaret etti. Oturma odasına girdim ve kapıyı kapattığında aramızdaki gerilim arttı. Bu çatı katında birlikte geçirdiğimiz tüm zamanları hatırlayınca yutkundum, mutfakta bana kahvaltı hazırladığı zamanları, birlikte şehre baktığımız zamanları ya da beni kanepenin üzerine yatırıp arkamdan tuttuğu zamanları...

Dudaklarımı yaladım, ağzım aniden kurudu, kanım aniden ısındı. Kaden de benzer düşünceler içindeymiş gibi ağzıma baktı.

Boğazımı temizledim. "Senin için bir şey getirdim."

Kaden bir kaşını kaldırdı. "Umarım gecikmiş bir Noel hediyesi değildir."

"Tam olarak değil." Elimi cebime attım ve ay taşını çıkardım.

Larkin bugün erken saatlerde baş başa kaldığımızda bana bir kolye vermişti. Jordan'ın taktığına benziyordu ama onun kadar büyük ya da güçlü değildi. "Larkin bunu Noel'de ziyarete geldiğinde annemden almıştı. Sanırım aslında Ethan'a vermeyi planlıyordu ama bu öğleden sonra sana vermemi önerdi."

Boynunun arkasını ovuşturdu. "Ethan içinse, almak istemiyorum." "Buna daha çok ihtiyacın olduğuna karar verdik. Bu, Güneş Cadıları'nın kafana tekrar sokmamı istemiyorsan. Tabii geri almamı tercih etmezseniz..."

"Hayır." Kaden kolyeyi aldı ve taktı. Sanki omuzlarından ağır bir yük kalkmış gibi derin bir nefes verdi. "Teşekkür ederim. Lütfen Larkin'i gördüğünde ona da teşekkürlerimi ilet."

"Yapacağım." Korunduğunu bildiğim için vücudumdaki gerginlik de gevşedi. "Belki bir ara seni annemi görmeye götürebilirim. Sana zihnini korumayı öğretebilir."

Kaden bana alaycı bir gülümseme verdi ama gözlerinde bir parça hüznün vardı. "Aramızda olanlardan sonra beni annenle tanıştırmak istemene şaşırdım."

Geçmişimizi hatırlayınca kalbim acıdı ama onu görmeye gelme sebebimin bu olduğunu biliyordum. "Artık tüm bunları yapanın sen değil, Güneş Cadıları olduğunu biliyorum."

Ağır bir iç geçirdi ve kanepeye oturdu, yenilmiş görünüyordu. "Bu tam olarak doğru değil. Hepsi sihir değildi. Bir kısmı bendim."

Diğer ucuna tünemiş, onun düşüncelerini toplamasını izliyor ve işleri nasıl daha iyi hale getirebileceğimi bilmeyi diliyordum. Söylemek istediğim her şey göğsümü acıtıyordu ama duygularımı kontrol altında tutmalıydım, yoksa yine patlayabilirdim... ya da tamamen dağılabilirdim.

"Ayla, söyleyeceğim şey... Benim için çok zor ama bilmeni istiyorum," dedi Kaden, sesi duygu yüklüydü. "Ben öldüğümde, bu beni yıktı. Seni koruyamadım ve kendimi güçsüz hissettim."

"Bu senin hatan değildi."

"Bunun bir önemi yoktu. Sürümün üyeleri bana ihanet ettiğinde bu his daha da kötüleşti. Sonra bana ölü olarak geri geldiler ve diğer alfalar bu konuda bir şey yapmayı reddettiler. Ve sonra sen benim yerime Jordan'ın tarafını tutun..."

Kısa bir protesto sesi çıkardım. "Bu adil değildi. Beni asla seçim yapmaya zorlamamalıydın."

"Biliyorum," dedi Kaden, sesi sinirli çıkıyordu. "İnan bana, biliyorum. O zaman da biliyordum. Ama duramadım."

"Jordan'ı sana tercih etmiyordum zaten. Jordan'ı öldürmene izin vermemeyi seçiyordum. Arada fark var." Kavga ettiğimizde ona da söylemiştim ama öfkesi gözlerini o kadar kör etmişti ki beni dinlemek istememişti. "Sadece kardeşim olduğu için değil, gözlerindeki öfke ve kıskançlığı gördüm ve bu beni korkuttu. Eğer onu öldürseydin, çok karanlık bir yere gitmiş olacaktın, geri dönemeyeceğin bir yere... ve ikinizi de kaybetme düşüncesine dayanamazdım."

"Zaten o karanlık yerdeydim. İpleri Güneş Cadıları çekmiş olabilir ama onların zehri zihnimde olmasaydı farklı bir şey yapacağımdan emin değilim."

Söylediklerine inanmak istemeyerek başımı salladım. "Hayır, sen olmadığını bilmeliydim. Kendin gibi davranmıyordun. En azından benim tanıdığım Kaden gibi. Sanki bambaşka bir insan olmuştun."

"İnan bana, tüm suçu Güneş Cadıları'na atmak daha kolay olurdu. Beni affetmene yardımcı olabileceğini bilerek bunu yapmak istemediğimi mi sanıyorsun?" Keskin, acı dolu bir kahkaha attı. "Çok cazip ama kendime yalan söylemekten bıktım."

sana. Güneş Cadıları beni bu kadar kolay kontrol edebildiler çünkü tüm o karanlık zaten içimdeydi. Öfke ve kıskançlık, onlar benimdi. Tek yaptıkları beni dürtmekti."

"Bir dürtmeden çok daha fazlası gibi geldi," diye mırıldandım, yine de sonunda ikimize karşı dürüst olmasını takdir ettim. Ama dürüst olmanın bir parçası olarak, Güneş Cadıları'nın onu da kontrol ettiğini kabul etmesi gerekiyordu.

"Belki de öyleydi. Bilmiyorum. Ne kadarının ben, ne kadarının onlar olduğunu söylemek zor. O zamana dair anılarım karmakarışık. Ama hepsinin onlar olmadığını biliyorum ve yaptığım her şey için özür dilerim." Tekrar konuştuğunda sesi sertti. "Yolumu kaybettim. Kendimi kaybettim. Ve en kötüsü de seni kaybettim."

Elini uzattım, teninin sıcaklığını tenimde hissettim. "Beni kaybetmedin. Buradayım, değil mi?"

Sözlerimdeki bir şey onun tavrını değiştirdi, sanki daha önce hiç umudu yokken ona umut verdiler. "O zaman yemin ederim bir daha asla gitmene izin vermeyeceğim. Hayatımın geri kalanını senin hak ettiğin adam olmaya çalışarak geçireceğim. Seni her şeyden çok seviyorum Ayla."

Gözlerim yaşlarla dolarken kalbim aynı anda hem sevgi hem de üzüntüyle doldu. Bunun beni ne kadar incittiğini göstermek istemediğim için gözyaşlarımı hızla geri kıptım. "Ben de seni seviyorum Kaden. Tüm bu olanlarda benim de payım olduğu ve gerçeği daha önce göremediğim için özür dilerim. Ve seni affediyorum..."

"Ama..." Kaden sanki bundan sonra ne olacağını biliyormuş gibi konuştu.

"Ama ikimizin de tüm bunları atlatmak için zamana ihtiyacı var. Son birkaç haftada olanlardan ve öğrendiğimiz tüm yeni şeylerden dolayı hâlâ çok incinmiş durumdayız ve bence senin de bazı şeyleri kendi başına halletmen gerekiyor. İkimizin de ihtiyacı var."

Kaden yavaşça başını salladı, gözleri acı ve anlayışla doluydu. "Evet, muhtemelen haklısın. Kendi aklıma güvenememek korkunç bir şey. Son birkaç aydır söylediğim ve yaptığım her şeyi sorgulamaya başladım. Çoğunu ben yaptım, bunu rahatlıkla kabul ediyorum ama ne kadarını? Daha da kötüsü, tekrar kafamın içinde olduklarını nasıl bilebilirdim? Eğer öyleyse onları nasıl durdurabilirdim?"

Yüzündeki kargaşayı görebiliyordum ve acısını dindirmek istiyordum ama bunun yapabileceğim bir şey olmadığını biliyordum. "Aytaşı kolye onu taktığın sürece seni koruyacak," dedim, bunun ona biraz huzur vermesini umuyordum ama bunun yeterli olmayacağını hissediyordum. Bir kolye çok fazla

ya da etkisiz hale getirmek kolaydı. Güneş Cadıları'nın zihnime girdiğini ya da bunu tekrar bu kadar kolay yapabileceklerini bilmenin ne kadar korkunç olacağını hayal bile edemiyordum. Annemi ziyaret etmek için bir gezi kesinlikle geleceğimizdeydi - bana zihnimi nasıl koruyacağımı öğretmişti ve Kaden'e de yardım edebileceğini biliyordum.

Ama o zamana kadar... Birkaç saniye dudağımı çiğnedim, Kaden'e ne düşündüğümü söylersem ne olacağını merak ediyordum. Yine de birbirimize karşı dürüsttük ve Kaden değişmek için gerçekten çaba göstermeye istekliyse, belki beni dinlerdi.

"Seninle aynı şeyleri yaşayan tanıdığımız bir kişi daha var," dedim yavaşça. "Belki de onunla konuşmalısın."

Kimi kastettiğimi anladığı anda Kaden'in sırtı sertleşti. "Hayır."

"Sadece bir düşün," dedim o beni susturmadan önce. "İkiniz de korkunç bir çile yaşadınız ve her zaman dinlemeye istekli olsam da, bunun sizin için nasıl bir şey olduğunu asla tam olarak anlayamayacağım. Gerçeği bilmenin nasıl bir şey olduğunu. Ama Jordan anlayabilir."

Kaden, "O ukala Leo'yla aynı odada bulunmaya bile zor dayanıyorum," diye homurdandı.

Hayal kırıklığımı gizleyemeyerek iç çektim. "Artık aynı tarafta olduğunuzu unutmayın. Eğer birbirinizle gerçekten konuşursanız, sonunda gerçek düşmanın kim olduğunu görebilirsiniz."

Kaden homurdandı, yüz ifadesi inatçıydı. "Artık Jordan'ı öldürmeye çalışmıyorum. Yapabileceğimin en iyisi bu."

"Sanırım bu hiç yoktan iyidir." Belki Kaden durumu biraz daha düşündükten sonra fikrini değiştirdi. Bir gecede değişmesini bekleyemezdim, özellikle de tüm bunları daha bugün öğrenmişken. Ama aynı zamanda bu yüzden birlikte olamıyorduk, en azından şimdilik. Öfkesini, nefretini ve kıskançlığını aşana kadar kalbinde benim için yeterince yer olmayacaktı.

Ayağa kalkarken, "Yatağa gitsem iyi olacak," dedim. "Uzun bir gün oldu ve hepimizin düşünecek çok şeyi var."

Kaden beni kapıya kadar takip etti ama ben açamadan beni durdurdu. "Ayla, bekle."

"Ne oldu?" Sesindeki endişeyi fark ederek sordum.

"Bir hafta sonra dolunay var ve sen de boşsun. Tekrar kıızıacaksın."

Lanet olsun. Her şey olup biterken, bir sonraki dolunayda paketsiz kalmanın ne anlama geldiğini düşünecek vaktim olmamıştı. Bir sonraki

Kaden'le yaşadığım ilk dolunayın anıları nefesimi kesecek kadar sert bir şekilde yüzüme çarparken, arzu kanımda hızla dolaşıyordu. Bunun yerine dolunay sırasında Jordan'ın yanında olma düşüncesiyle dehşete kapıldım.

"Siktir," diye fısıldadım.

"Aynen öyle. Eğer Ophiuchus sürüsüne tekrar katılmayacaksan, Wesley'nin sana Yengeç sürüsü işaretini vermesini sağlamalısın. Ya da Jordan'ın sana Aslan burcunu vermesini sağla. Yılın ilerleyen zamanlarına kadar kızgınlık dönemine girmezler. Biz eş bağlarını koparmanın bir yolunu bulana kadar güvende olursun."

Aslan burcu olmamı önerdiğine göre gerçekten endişelenmiş olmalı. Ama o sürülerden birine katılmak bir seçenek değildi. Kalbimde bir Ophiuchus'tum ama Kaden'in sürü işaretini bana geri koymasına izin vermek, onu benden alan kişinin kendisi olduğunu unutmak gibi geliyordu. Ve eğer beni tekrar bir Ophiuchus yaparsa, bu beni tekrar onun alfa dişisi mi yapacaktı? Bunu istiyor muydum ki?

Gözlerimi kapattım ve sertçe yutkundum. "Bir yolunu bulacağım."

"Yapacağını biliyorum." Bir elini omzuma koydu. "Ama bana ihtiyacın olursa ben buradayım."

Kendimi ona bakarken buldum ve en son kızıştığımda bana nasıl yardım ettiğini düşündüm. O zaman başka hiçbir erkeğin bana yaklaşmasına izin vermemişti ve şimdi daha da sahiplenici olacağını biliyordum. "Bana yine yardım eder misin?"

Elleri belime dolandı ve beni kendine çekti. "Sana başka bir erkeğin dokunmadığından emin olur muydum? İçindeki ihtiyacı dindirmek için bütün gece seni becerir miydim? Benim olduğuna dair aklımdan tek bir şüphe bile geçmeyecek kadar çok boşalmanı sağlar mıydım?" Dudakları kulağımı okşadı. "Evet. Binlerce kez, evet."

Sonra onun ağzı benimkindeydi, benimki de onunkinde. Öpüşmeyi kimin başlattığından emin değildim, sadece ikimizin de tereddüt etmeden buna boyun eğdiğinden emindim ve bir kez başladığında, kolayca durdurulabilecek bir şey değildi. Bedenim uzun zamandır onun dokunuşuna hasretti ve tanıdık kokusu ve tadı beni ona karşı eritti. Memnun bir sesle elleri sırtıma, omuzlarıma ve boynuma doğru kaydı. Ellerini saçlarıma daldırdı, öpücüğü daha da derinleştirirken saçlarımı parmaklarına doladı.

Aldığım zevk beni her ne büyüye kaptırırsa şok etti ve bir nefesle geri çekildim. Birbirimize baktık, nabızlarımız aynı hızda atıyordu ve ben dudaklarıma dokundum, hala onun tadını alıyordum. İstiyordum ki

Gitmek ve kalmak istiyordum ve bu iki seçenek arasında o kadar çok kalmıştım ki hiç hareket edemiyordum.

Kaden benim için kapıyı aarak beni şaşırttı. "Dediğim gibi, bana ihtiyacın olursa buradayım. İyi uykular, Ayla."

OceanofPDF.com

ONBİRİNCİ BÖLÜM

ETHAN, hava sıcaklığının sıfırın altına düşmesine ve her an kar yağma tehlikesi olmasına rağmen toplantıyı dışarıda yapmaya karar verdi. Gerçi hiçbirimiz yakın zamanda tekrar bir konferans salonunda olmak istemiyorduk. Bunun yerine, etrafımızda ısı lambaları olan uzun ahşap bir masada oturduk ve bir sonraki adımda ne yapacağımızı bulmaya çalıştık.

"O saldırıda çok fazla insanımızı kaybettik," dedi Kaden, gözleri öfkeyle kararmıştı. "Böyle bir şeyin tekrar yaşanmasını önlemek için bir plan yapmalıyız."

"Vampirler bizi hazırlıksız yakaladı," dedi Ethan, ses tonu keskindi. Kendi bölgesine saldırmış olmalarını ve bizim onların geldiğini görmemiş olmamızı kişisel olarak algılamıştı. "Bu bir daha olmayacak."

Jordan arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Devriyeleri artırmamız ve daha iyi uyarı sistemleri kurmamız gerekiyor, özellikle de koğuşlar başarısız olduğundan beri."

Larkin buna sinirlendi. "*Başarısız* olmadılar. Güneş Cadılarının otele girmesini engellemek için kurulmuşlardı. Ama diğer herkes -değişkenler, insanlar ve hatta görünen o ki vampirler- girip çıkabiliyor. Toronto'nun ortasında olduğumuz için başka bir şey yapamayız."

Jordan, "Bu bana başarısızlık gibi geliyor," dedi.

Ona bir bakış attım. Herkesin sinirleri gergindi ama o bunu hiç kolaylaştırmıyordu. Vampir saldırısının üzerinden birkaç gün geçmişti ve hepimiz toparlanmakta zorlanmıştık.

"Belki de Ophiuchus sürüsünü tekrar hareket ettirmenin zamanı gelmiştir," dedi Clayton, ama bunu önermekten çekinir gibiydi. Kaden'in bunu neden önerdiğinden emin değildim.

Bu sefer toplantıya katılmasını istedi ama belki de hâlâ kendine güvenmiyordu ve betasının da fikrini almak istiyordu.

"Ama nereye?" diye sordum, Ophiuchus'un gideceğini düşündükçe midem bulanıyordu. Dolunaydan önce mi gideceklerdi? Kaden'in beni terk edeceğini düşünemezdim. Ya da belki benim de onlarla gitmemi bekliyordu?

Larkin, "Ay Cadıları'nın bir süreliğine Lunatera'da saklanmanıza izin verip vermeyeceğini sorabilirim," dedi.

"Hayır. Artık saklanmayacağız." Kaden düşünürken sakalını ovuşturdu. "Sanırım haklısın Clayton. Terazilerle çok uzun süre kaldık. Yakında Coronis'e dönmek için hazırlanmalıyız."

Manitoba'daki Ophiuchus sürü arazilerine dönme fikri gözlerimi açtı. "Bu güvenli mi?"

Kaden'in gözleri benimkilerle buluştu. "Hiçbir yer güvenli değil ama en azından evde oluruz."

Yuvam. Bu kelime beni çok etkiledi ve başımı başka yöne çevirdim. Evim tam olarak neredeydi şimdi?

"İstediğiniz kadar kalabilirsiniz," dedi Ethan. "Hepiniz."

Doğrudan benimle konuştuğunu sandım ama sonra Jordan'a baktığını fark ettim. Eğer Ophiuchus bu otelden ayrılırsa, Jordan da tek başına kalacaktı.

"Aslanların şu anda nerede olduğuna dair bir ipucu bulabildik mi?" Ben sordum.

"Henüz değil," dedi Ethan, kaşları çatılmış bir halde. "Vampirler ya da Güneş Cadıları hakkında da bir şey yok."

Larkin iç çekti. "Güneş Cadıları muhtemelen bizim ulaşamayacağımız kendi diyarlarındadır. Vampirler de onlarla birlikte olabilir."

Jordan, "Yine bir çıkmaz sokak," diye mırıldandı.

"Peki ya diğer alfalar?" diye sordum. "Son videoya herhangi bir yanıt aldınız mı?"

Ethan, "Evet, şok, dehşet ve inanamama duyguları vardı," dedi. "Bir sonraki adımlarımızı tartışmak için yakında hepsiyle bir Zoom toplantısı daha yapmamız gerekecek."

En azından bu da bir şeydi. Ethan, Kaden'e zihin kontrolüyle ilgili bölümün kayıttan çıkarılmasını isteyip istemediğini sormuştu ama Kaden ona bırakmasını söylemişti. Kendisini kötü bir duruma düşürse bile diğer alfaların her şeyi bilmesini istiyordu.

"Ben Lunatera'ya geri dönüyorum," dedi Larkin yavaşça ayağa kalkarken. "Biraz daha aytaşı kolye yaptırmaya çalışacağım ve

Vampir arkadaşım bize yardımcı olacak bir şey biliyorsa, ne kadar yardımcı olacağından emin değilim. Uzun zamandır Lunatera'da yaşıyor."

Ethan, "Bize yapabileceğin her türlü yardıma minnettar oluruz," dedi. Ayağa kalktım ve ona sarıldım. "Anneme onu özlediğimi söyle."

"Yapacağım."

Tekrar içeri yöneldi, tam o sırada lobide gördüğüm Terazî burcu bir kadın bize doğru geldi. Koyu tenli, kısa kahverengi saçlıydı ve takım elbise giymişti. "Böldüğüm için özür dilerim ama görmek isteyebileceğinizi düşündüğüm bir şey aldık."

"Zaten burada işimiz neredeyse bitti," dedi Ethan. "Ne oldu?"

Ona kırmızı bir zarf uzattı. "Noel kartına benziyor."

Kadın otelin içinde kaybolurken Ethan kaşlarını çatarak mektuba baktı. "Jordan'a gönderilmiş."

Jordan zarfı Ethan'ın elinden kaptı ve yırtarak açmaya başladı. "Ve herkes bunun şüpheli olduğunu biliyor çünkü aklı başında hiç kimse bana bir kart göndermez." Kartın ön yüzünde Noel Baba şapkalı bir kurt resmi vardı. Jordan hızlıca içeri taradı. "Akrep alfasından. Aslanların New Mexico'daki sürü topraklarında kaldıklarını söylüyor. Bize müttefik olarak katılmak istiyorlarmış ama önce Aslan sürüsünü kovmak için yardıma ihtiyaçları varmış."

"Bunun bir numara olduğunu mu düşünüyorsun?" Kaden sordu.

"Hayır, bence bu gerçek." Jordan kartı Kaden'e uzattı, böylece kendisi de bakabilecekti. "Aslan beta bir Akrep'le çiftleşmiş ve onlar yıllardır bizim müttefikimiz. Şimdi alfa gibi davrandığına göre, muhtemelen bir süre onlarla saklanabileceğini düşündü."

"Görünüşe göre bu durumdan pek memnun değiller," dedim. Eğer Leo'ları bulabilirsek, Jordan'ın annesini de bulma şansımız vardı. Belki dolunaya bile yetişebilirdik. Tabii onu bulduğumuzda üzerimizdeki büyüyü bozabileceğinin garantisi yoktu.

"Bunu nasıl halletmek istersin?" Ethan Jordan'a sordu.

"Beni Scorpio sürüsünün topraklarına sokun, alfa pozisyonu için betaya meydan okuyayım ve kaybetmeyeyim."

"Peki ya kazanırsan?" Kaden sordu.

Jordan Kaden'e 'eğer' kelimesine sert bir bakış attı. "Tekrar alfa olduğumda, Leo'ların barışçıl bir şekilde ayrılmalarını ve köyümüze geri dönmelerini sağlayacağım."

"Bu riskli bir hamle," dedi Ethan. "Bu bir tuzak olabilir ve öyle olmasa bile başarısız olabiliriz. Ama kazanırsak iki yeni müttefik kazanmış oluruz: Akrepler ve Aslanlar."

Jordan, "Eğer bu işe yararsa, Boğa ve Koç sürülerinin de Güneş Cadılarına karşı dönmesini sağlayabilirim," dedi.

Kaden alay etti. "Tüm Zodyak Kurtları birleşmiş mi? İmkânsız görünüyor."

Jordan Kaden'e başka bir şey söylemeden önce, "Bunu gerçekleştireceğiz," diye araya girdim. Tekrar tartışmaya başlamalarına ihtiyacım yoktu. "Güneş Cadıları'ndan kurtulmak istiyorsak tüm sürülerin birlikte çalışmasını sağlamalıyız, özellikle de vampirler artık onların tarafındaysa."

Ethan, "Terazi sürüsü ihtiyacınız olan her konuda size yardımcı olacaktır," dedi. "Ama sanırım ben şahsen bu kavganın dışında kalmalıyım."

Jordan başını sallayarak, "Muhtemelen iyi bir fikir," dedi.

Jordan'a "Ben de seninle geliyorum," dedim. Sonunda iyi anlaştığımız bir yere ulaştıktan sonra onu bu kadar kısa sürede kaybetmeyi hayal bile edemezdim. O benim kardeşimdi ve yolumuz ne kadar zorlu olursa olsun onun güvende olmasını istiyordum. Buradan canlı çıkmasını sağlamak için elimden geleni yapacaktım. "Bir şeyler ters giderse bizi çabucak dışarı ışınlatabilirim."

"Ben de geliyorum," dedi Kaden ve ben de dahil olmak üzere herkes şok içinde ona döndü.

"Neden, rakibime tezahürat yapabilesin diye mi?" Jordan sordu.

Kaden gözlerini devirdi. "Görünmezliğim sayesinde kimse fark etmeden içeri girmene yardım edebilirim. Ondan sonrası sana kalmış."

Jordan'a herhangi bir konuda yardım etmeyi teklif etmesine çok şaşırmıştım, sırf ben gittiğim için gitmiş olsa bile. Belki de gerçekten değişiyordu. İçimde bir şeyler biraz yumuşadı. Kalbimin bir parçası daha yerine oturdu.

"Kaden'in görünmezliği ve benim ışınlanmam sayesinde Scorpios'a sızmak için sadece küçük bir saldırı gücüne ihtiyacımız olacak," dedim.

Jordan başını salladı. "Gizlice içeri girmek bir seçenek değil. Akrepler yeraltı mağaralarında yaşar ve eğer aşına değilseniz buralarda gezinmek zordur. Babamla oraya sadece birkaç kez gittim ve bize rehberlik edebileceğimden emin değilim."

"Ne öneriyorsun?" Kaden sordu.

"Kapılarını çalıp dinleyici talep edeceğiz." Jordan ukala bir sırıtışla parladı. "Ne de olsa Leo alfası benim. Beni nasıl reddedebilirler ki?"

Ethan'ın asistanı bize sandviç getirirken önümüzdeki birkaç saati plan yaparak geçirdik. Clayton Ophiuchus sürüsünü Coronis'e dönmeye hazırlamaya başlayacak, Ethan ise başka bir vampir saldırısı ihtimaline karşı daha fazla savunma kurmaya çalışacaktı. Geri kalanımız ise küçük bir savaşçı grubunu Jordan'ın tahtını geri almak için New Mexico'daki Scorpio sürüsü topraklarına götürecekti.

Sadece bunun bir tuzak olmamasını umuyordum. Eğer öyleyse, nasıl toparlanacağımızdan emin değildim. Ne zaman bir savaş kaybetsek, yeniden toparlanmak daha zor oluyordu. Arkadaşlarımızın ve ailemizin misilleme yapamadan ölmesini izlemek herkes için moral bozucuydu. Diğerlerini kaybolmuş, yorgun ve gergin hissettikleri için suçlamıyordum. Ben de onlarla birlikteydim.

Odama geri dönerken aklımda bu düşünceler ağır basıyordu. Işınlanabilirdim ama bunun yerine kendimi Kaden'le birlikte asansörde buldum. Tek başıma.

Bunu bilerek mi yaptım? Belki de.

Asansörde karşılıklı duruyorduk, aynalı duvarlar yüz ifadelerimizi bize geri yansıtıyordu. Kaden'in erkeksi varlığı alanı dolduruyordu ve birbirimize çekinmeden bakıyorduk. Haftalardır ilk kez onu gerçekten görüyor gibiydim. Tüm güçlü ve zayıf yönlerini. Tüm arzularını ve korkularını. Her şeyini.

Asansör yükselmeye devam ederken, "Bizimle gelmene sevindim," dedim. Gözlerinin içine bakarken kalbim hızla çarpıyor, ona doğru görmezden gelemeyeceğim bir çekim hissediyordum. "Jordan'a yardım ettiğin için teşekkür ederim."

"Bunu onun için yapmıyorum," dedi Kaden, sesi alçak ve yoğun. "Biliyorum ama yine de minnettarım."

"Senin için her şeyi yaparım, Ayla. *Her şeyi*. Ailemi öldüren adamın oğlunu desteklemek gibi yapacağımı hiç düşünmediğim şeyleri bile." Bana doğru bir adım attı, gözleri alev alev yanıyordu. "Artık iplerimi kontrol eden kimse yok. Artık tüm kararlarımı kendim veriyorum ve hepsi de sana çıkıyor."

Asansörün kapısı benim katıma doğru açıldı ve ben de dışarı çıkarak onun beni takip etmesini bekledim. "Ama Ophiuchus yakında ayrılacak..."

"Evet. Seninle." Kaden asansörden çıktı ve bana yaklaştı. "Sana bir daha gitmene izin vermeyeceğimi söylemiştim."

Kaden yanımdayken koridorda odama doğru yürümeye başladım. "Ya seninle gelmek istemezsem?"

"İkimiz de bildiğinizi biliyoruz."

İç i m i bir arzu ve korku dalgası kapladığında karnımda bir çarpıntı hissettim. Kapıma vardığımızda durakladım. "Ne istediğimi bilmiyorum."
"İstiyorum." Karanlık bakışlarıyla beni kısırdı. "İçeri girmeme izin ver, sana göstereyim."

OceanofPDF.com

ON İKİNCİ BÖLÜM

Açlık gözlerinde bir fırtına gibi esiyordu ve bu içimde bir şeyi uyandırdı, nefes almak kadar doğal gelen bir cevap çağrısı. Yutkundum ve kendime her an gitmesi için ısrar edebileceğimi söyledim. Gerçekten yapardım.

Ama sonra kendimi otel odama adım atarken ve kapıyı ardına kadar açarken buldum, sessizce onu beni takip etmesi için içeri davet ettim. Bana katılıp katılmayacağını görmek için beklerken ceketimi silktim ve ne düşündüğümü merak ederek pencereden dışarı baktım. Kurdu yuvama davet etmiştim; karşılığında beni ısırarak mıydı?

Bir parçamın bunu yapmasını umması korkunç muydu?

Kaden kapıyı kapattı ve arkamdan yaklaşarak ellerini omuzlarıma koydu. Sıcak ve sahipleniciydiler ve bedenim tepki olarak sertleşti.

"Gergin görünüyorsun." Kızıl saçlarımı yavaşça yana yatırdı, sonra dudaklarını boynuma indirdi. "Bu konuda sana yardımcı olabilirim."

Kaden'in ağzı tenimle buluştu ve ben *onun* dokunuşuna gömüldüm, *onun* olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini hatırladıkça gözlerim kapanıyordu. Nefesi boynumda sıcaktı, omurgamdan aşağı ürperti gönderiyordu ve her yumuşak, yavaş öpücük kefareti gibi hissettiriyordu. Omuzlarımdaki ve sırtımdaki kasları yoğurdu, oradaki stresi gidermek için masaj yaptı ve kendimi karşılık olarak yumuşak bir inilti çıkarırken buldum.

Hiç düşünmeden kollarında döndüm ve ağzını kendime doğru çektim. Son zamanlarda çok fazla düşünüyordum. Tek istediğim *hissetmekti*.

Kaden inledi ve bana doğru bastırarak öpücüğü derinleştirdi. Uzun bir yürüyüşten sonra bir yudum su içmek gibiydi, içimde hiç tatmadığım bir parçayı doyuruyordu.

çok susamış olduğumu fark etti. Elleri vücudumda gezindi ve çaresiz bir ihtiyaç ikimizi de ele geçirirken sırtım duvara çarptı.

Ama sonra en son ne zaman böyle hissettiğimi ve beni manipüle etmek için şehvetimi nasıl kullandığını hatırladım. O Güneş Cadıları olabilirdi ama nasıl emin olabilirdim ki?

Yüzümü yana çevirdim, nefes nefese kalmıştım. "Kaden, bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

Yüzünü saçlarıma bastırdı. "Hiçbir şey yapmana gerek yok. Bırak seninle ben ilgileneyim."

Bunu çok istiyordum ama beynim hâlâ beni karda becerip sonra da ağlamaya terk ettiği zamanı düşünüyordu. "Ama geçen sefer..."

"Bu seferki geçen seferki gibi olmayacak," dedi Kaden ve bu bir söz gibi geldi. "Bu sefer tamamen seninle ilgili olacak."

Alçak sesi arzusun içimde birikmesine neden oldu. Mantığa dayalı karar verme yeteneğimi hızla kaybediyordum. İçimdeki her şey bana ne isterse yapmasına izin vermem için çılglık atıyordu.

"Güven bana." Çenemi tuttu ve yüzümü tekrar ona çevirdi. "Gerçek ben. Aşık olduğun kişi. Şimdi ikinci bir şans için yalvaran."

Gözlerine baktım ve sadece arzu ve kurtulma ihtiyacı gördüm. Bu an aramızdaki her şeyi değiştirecekti. Onu tekrar içeri alacak mıydım? Yoksa onu uzaklaştırmaya devam mı edecektim?

Tüm duvarlarım yıkılırken, "Sana güveniyorum," diye fısıldadım.

Ukala alfam geri dönerken dudaklarına yavaş ve güzel bir gülümseme yayıldı. Yavaşça ve çok bilinçli bir şekilde önümde diz çöktü, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. "Bir alfa olarak senden başka kimse için diz çökmem. Seni geri kazanmak için ne gerekiyorsa her gece dizlerimin üzerine çökeceğim."

Sözleri ve onu bu şekilde karşımda görmekten duyduğum haz içimde alevlendi. "Dizlerinin üstünde olmanı seviyorum."

"Senin için planladığım şeyi daha da çok seveceksin."

Önce botlarımı çıkardı, neredeyse saygılı bir şekilde, düzgünce kenara koydu. Sonra elleri baldırlarımdan yukarı, uyluklarım boyunca, uzun kollu elbisemin altından belime doğru kaydı ve taytımı aşağı çekti. Çıkarmasına yardım etmek için duvara yaslandım ve külotum da onlarla birlikte gitti.

Elleri ayak bileklerimde dolaşırken durakladı, gözleri hâlâ yüzümdeydi. Bana yaptığı diğer şeylerle kıyaslandığında bu hiçbir şeydi ama yine de bir şekilde her şeyden daha kışkırtıcı hissettiriyordu. Kalbim çılgınca atıyor ve bir sonraki hamlesini beklerken nefesim boğazımda düğümleniyordu.

Kaden ayaklarımı daha geniş açmam için yönlendirdi ve ben onun için kolayca açılırken elleri çıplak bacaklarımı okşadı. Parmak uçlarını dizlerimin iç kısmındaki hassas deride gezdirdikten sonra kalçalarımı daha sert bastırdı ve hafif baskı karşısında nefesim kesildi. Elleri elbisemin altına kayarken gözlerini benden ayırmadı ve vücudum onun dokunuşuyla erirken duvara yaslanmak zorunda kaldım. Neyi kabul ettiğimi merak ederek kısa bir süre gözlerimi kapattım ama sonra Kaden ellerini daha yukarıya doğru hareket ettirdi ve tüm düşünceler beni tamamen terk etti.

Birkaç kalp atışı boyunca iç bacaklarımın derisiyle oynadı ve gözlerimi açtığımda, daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemiş gibi bana bakıyordu. "Seninle ilgileneceğim. Şimdi ve diğer her gece, yaşadığımız sürece bana sahip olacaksın."

Elbisemi kavradı ve yukarı itti, sonra başı kalçalarımın arasına dalınca gözleri nihayet teması kesti. Önce nefesi beni tahrik etti ve beklentiyle ürperdim. Sonra ağzı, o mükemmel, şehvetli ağzı, sonunda evinin yolunu buldu.

Dilinin en hassas tenimde gezinmesinin ve önce içime sonra da bana doğru kaymasının verdiği keskin zevkle haykırdım. Elleri beni yerimde tutmak için kalçalarımı kavrarken, her tadın tadını çıkarıyormuş gibi beni yavaşça okşadı. Tek yapabildiğim duvara yaslanmak ve bacaklarımın altımdan kayıp gitmesine izin vermemeye çalışmaktı.

Kaden dikkatini şişmiş klitorisime verdi ve titreyen bir nefes aldım. Dilini klitorisimin etrafında birkaç kez dolaştırdı, benimle alay etti ve ben de ellerimi saçlarına doladım, parmaklarım bir şeye, herhangi bir şeye tutunmak istiyordu. Sonra klitorisimi ağzına almadan önce dilinin ucunu üzerimde gezdirdi.

"Kaden-" Ne söylediğimden emin değildim. Sadece adını söylemek zorundaydım, ondan sonra başka bir kelime oluşturamasam bile. Kalçalarımı ağzına doğru salladım ve bir inilti çıkardım, daha fazlasına ihtiyacım vardı ama tam olarak ne olduğunu ifade edemiyordum. Şimdi dizlerinin üzerinde olmasına rağmen yalvaran bendim. "Lütfen."

Kalçalarımı serbest bıraktı ve bacaklarımdan birini omzunun üzerinden geçirerek beni tamamen yiyebilmesi için ona daha iyi bir açı verdi. Bir elini kalçamda tutarak beni yerinde tutarken, diğer eliyle kıkımını kavradı ve sert bir şekilde

Sıkıştır. Sonra büyük bir parmağını amımın içine kaydırđı, bir yandan da klitorisimi emmeye ve yalamaya devam etti.

"Evet," diye haykırdım. Benden en fazla zevki nasıl alacağını çok iyi biliyordu ve beni hızlıca boşaltabilecek olmasına rağmen, bunu mümkün olduğunca uzatmak istiyor gibiydi. İçime bir parmağını daha soktu ve beni yavaşça sikti. Bu sefer hiç acelesi yoktu, sanki her saniyenin tadını çıkarmak istiyor gibiydi.

Kalçalarımı yüzüne bastırmama, istediğim gibi zevk almama izin verdi ve sanki benim için olduğu kadar onun için de iyi hissettiriyormuş gibi mırıldandı. Amımı onun ağzına sürterken başımın duvara yaslanmasına izin verdim. Kaden verdi, verdi ve verdi, dilini ve parmaklarını kullanarak beni sonsuzluk gibi hissettiren bir şeyin eşiğinde tuttu.

"Kaden!" Sonunda bağırdım, beni hemen şimdi boşaltmazsa öleceğimi biliyordum.

Bana karşı kıkırdadı ve sonra diğer eli kıkımdan aşağı, diğer deliğime kaydı. Bir kez daire çizerken nefesim kesildi ve sonra yavaşça içeri doğru ilerledi. Klitorisimi sertçe emerken beni iki farklı açıdan becerdi. Kesinlikle zevkten patladım, ağzına ve parmaklarının etrafına sert bir şekilde geldim, ağladım ve durması ve aynı anda devam etmesi için yalvardım. Bacaklarımın bir noktada pes ettiğinden, içimden geçen orgazm boyunca beni tutamadığından oldukça emindim, ama Kaden bir şekilde beni yerimde tuttu.

Yine de durmadı. İçimdeki her bir zevk damlasını çekip çıkarana kadar durmadı. Ancak o zaman beni serbest bıraktı.

Yavaşça ayağa kalkarken gözleri tekrar benimkileri buldu, neredeyse eriyip yere düşecekken beni kollarıyla yakaladı. Beni kucağına aldı ve yatağı taşıdı ki bu otel odası çatı katı kadar büyük olmadığı için çok da uzak sayılmazdı. Beni dudaklarımdan usulca öpüp üzerime bir battaniye çektiğinde hâlâ şaşkınlık içindeydim.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu. "Çok," diye cevap verdim.

"Güzel." Alnıma bir öpücük kondurdu. "Biraz dinlen, küçük kurt."

Ona baktım, kıyafetlerini çıkarmadığına ya da benimle yatağı tırmanmadığına şaşırmıştım ama onun yerine kapıya yöneldi. Sözüne sadık kalarak her şeyi bana saklamıştı. Her şeyini vermiş ve karşılığında hiçbir şey almamıştı. Bu da doğal olarak daha fazla arzulamama neden oluyordu.

"Kal," dedim.

Kaden durakladı, uzun bir nefes aldı ve bana döndü. Yorganın üstüne çıktı, arkasına bir yastık koydu ve televizyonun kumandasını aldı. "Şu sevdiğin dandik yemek programını izleyelim. Sonra akşam yemeği için bir şeyler sipariş edebiliriz. Çin yemeği mi? Hint yemeği mi? Ne dersin?"

"Bu hoşuma giderdi."

Programı açtığıında kolunu bana doladı ve ben de ona sarıldım.

Eve dönmüş gibi
hissettim. *Kader* gibi
hissettirdi.

OceanofPDF.com

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

New Mexico'nun sert havasını içime çektim ve Jordan'ın bize ana giriş olduğunu söylediği mağara girişini inceledim. Akrep sürüsü yeraltında tünellerde ve mağaralarda yaşıyordu, birbirine bağlı bir sistemdi bu, bilmeyenler için bir labirent gibiydi. Daha önce oraya hiç gitmediğim için bizi içeri ışınlayamazdım. Güvenebileceğimiz tek şey Jordan'ın hafızasıydı ve o da birkaç yıldır Akrepleri ziyaret etmemişti, yani çoğunlukla körlemesine gidiyorduk.

Kaden elini gözlerini güneşten korumak için kullanarak, "İki muhafız görüyorum," dedi. Biz bir plan yaparken o hepimizi görünmez kılıyordu çünkü burada saklanacak hiçbir yer yoktu. Etrafta kayalar ve çalılar dışında kilometrelerce uzanan hiçbir şey yoktu. "Sorun olmaz."

Stella kollarını ovuşturdu. "Buranın daha sıcak olacağını düşünmüştüm. New Mexico'nun sıcak olması gerekmiyor mu?"

"Ocak ayında değil," dedi Jordan. "Burası hala Toronto'dan çok daha sıcak."

"Evet, ama Toronto'ya dönmeyi tercih ederim," diye tersledi. Jordan bir kaşını kaldırdı. "O zaman neden buradasın?"

Öfkelendi. "Dişlerimi bir Aslan'a geçirmek için her bahaneyi kabul ederim."

Jordan'ın yüzüne ukala bir sırıtma yayıldı. "Sen istersen ben de isterim."

"Ne?" Stella'nın gözleri büyüdü ve sonra dudakları tiksintiyle kıvrıldı.

"Ugh!"

Jack'in yanına geçerek grubumuzun diğer tarafına doğru ilerledi. Jordan omuz silkti ve Kaden'le birlikte mağara girişini incelemeye geri döndü

ve beni. Ona sert bir bakış attım. İkisi yol boyunca beni deli etmişlerdi. Stella bizimle gelmeye gönüllü olduğunda şaşırmıştım ama görünmezliği işe yarayabileceği için minnettar olmuştum. Yine de Jordan'dan mümkün olduğunca uzak duruyordu, sanki onun yanında olmaya dayanamıyormuş gibi. Doğal olarak bu durum, ona olabildiğince yaklaşmaya kararlı görünen Jordan için bir meydan okumaya dönüşmüştü.

"Ne?" diye sordu Jordan, yüzü masumiyetin resmiydi.

"Onu kışkırtma."

Tekrar omuz silkti. "Bunu kendi başına getirdi."

"Yeter," dedi Kaden, hepimizden rahatsız olduğu belliydi. "Hadi harekete geçmeye hazırlanalım."

Uzun bir uçuş ve ardından mağaralara uzun bir yolculuk olmuştu ve herkes yorgun ve yapacaklarımız konusunda endişeliydi. Hepimizin huysuz olmasına şaşmamalı. Ama Kaden'in emriyle kendimizi toparladık ve bir kez daha ciddileştik.

Jack diğer üç Ophiuchus savaşçısına kendisi ve Stella ile birlikte pozisyon almaları için işaret verdi, iki alfa ve benim arkamda yayıldılar. Savaşçıları esasen gösteriş için getirmiştik çünkü her şey yolunda giderse sadece Jordan savaşacaktı. Yine de tedbirli olmaktan zarar gelmezdi ve gerekirse savaşmaya -ya da kaçmaya- hazırдық.

Harper ve Dane'in de bizimle gelmesini isterdim ama Kaden vampirlerin ya da Güneş Cadıları'nın tekrar saldırması ihtimaline karşı oteli korumak için geride kalmalarına karar vermişti. Bu en iyisiydi, çünkü biz yokken pusu kurmak için mükemmel bir fırsat olacaktı.

"Hazır mısınız?" Kaden sordu.

Jordan başını salladı, gözleri önümüzde duran muhafızlara sabitlenmişti, sırtı dik ve kararlıydı. Aslanın özgüveni ve cesareti ondan güneş ışığı gibi yayılıyordu. Bugün onun alfa olma hakkını elinden almaya çalışan herkese acıyordum. "Hazır."

Kaden görünmezliğimizin düşmesine izin verdi. Bir an için, Larkin'in eğitimi sayesinde son birkaç ayda Stella'nınki ile birlikte onun büyüünün de nasıl geliştiğine hayret ettim. Önceleri, ikimizi de görünmez kılmak için bana dokunması gerekiyordu ve ben ne kendimi ne de onu görebiliyordum. Artık uzaktan birden fazla kişiyi gizleyebiliyordu ve birbirimizi her zaman görebiliyorduk.

Scorpio muhafızları bizi hemen fark etti. Ben Jordan'ın bir yanında, Kaden de diğer yanında, savaşmak için orada olmadığımızı göstermeye çalışarak mağara girişine yavaşça yaklaştık. Daha fazla Akrep muhafızı geldi, ama

Bir pusuya düşmemek için dua etsem de tereddüt etmeden ilerlemeye devam ettik.

"Buradaki amacınızı belirtin," dedi Akreplerden biri. Dalgalı siyah saçları ve çarpıcı elmacık kemikleri olan, uzun boylu, kaslı bir adamdı ve bir otoriteye sahip gibi görünüyordu. Beta olduğundan şüphelenmiştim.

"Ben Jordan Marsten, Leo sürüsünün alfasıyım ve bir seyirci talep ediyorum."

Muhafızlardan birkaçı tedirgin bakışlar attı ama başlarındaki başını salladı. "Bizimle gelin."

Muhafızlar önümüzde ve arkamızda hareket ederek bizi içeriye aldılar. Şekil değiştiren gözlerim mağaranın içindeki loş ışığa çabucak uyum sağladı ve beni nemli toprağın küf kokusu ve damlayan suyun sesi karşıladı. Mağara daralarak ince bir tünele dönüştü ve bizi her seferinde teker teker yürümeye zorladı. Parmaklarımı kaba, pürüzlü duvarlarda gezdirdim, serin ve taşlı dokuyu hissettim. Burada yaşamayı hayal bile edemezdim, yine de Akrep sürüsüne saldırılara karşı çok fazla koruma sağladığını inkâr edemezdim. Ayrıca Aslanların saklanması için de mükemmel bir yerdi, gerçi güneşi özleyip özlemediklerini merak ediyordum.

Dar tünel keskin bir şekilde kıvrılıyordu ve engebeli zeminde takılıp düşmemek için adımlarıma dikkat etmem gerekiyordu. Tekrar genişlediğinde, kayanın içine inşa edilmiş bir asansörü koruyan daha fazla muhafızla karşılaştık. Akrep beta asansörü açmak için el izini ve bir kod kullandı; asansör çok büyüktü, çok sayıda insanı ya da ağır yükü taşıyabiliyordu. Hepimiz içeri girdik ve o da bizi aşağıya, toprağın derinliklerine indirmek için yine el izini kullandı.

Asansörün kapısı açıldığında nefesim kesildi. Akrep köyü büyük bir doğal odanın içine yerleştirilmişti ve tavandaki düzinelerce delikten içeri giren güneş ışığı alanı aydınlatıyordu. Evler ve yapılar mağaranın duvarlarına oyulmuş, yükseltilmiş yürüyüş yolları, merdivenler ve asansörlerle birbirine bağlanan teraslı seviyelerden oluşan bir ağ yaratılmıştı. Tavandan sarkan ya da yerden yükselen doğal kaya oluşumlarının yanı sıra su havuzları da çeşitli alanları birbirinden ayırıyordu. Tüm bunların ortasında, zeminde devasa bir Akrep sembolü bulunan geniş, düz bir alan vardı ve beta bizi şimdi oraya götürüyordu.

Etrafımızda duran muhafızlardan başka kimseyi görmedim. Yürüyüş yollarında ya da evlerinin önünde tek bir şekil değiştiren bile yoktu. Akrepler ve Aslanlar içeride kalmaları için uyarılmış mıydı? Bir tuzağa mı çekiliyorduk?

Merkeze ulaştığımızda önümüzde dört Güneş Cadısı belirdi. Akrepler yana doğru eğilirken, turuncu cüppelerini tanımak için ancak zamanım olmuştu ki eski Yunanca bir şeyler tıslamaya başladılar. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde kalkanımı kaldırdım ve bir kalp atışı kadar kısa bir sürede tüm grubumuzu kapladım. Alev alev yanan sıcak güneş büyüşü topları ondan sekip söndü ve Güneş Cadıları şaşırmış görünüyordu. Başka bir büyü denediler ve kontrollerinin etrafımı sardığını, beni kendi isteklerine boyun eğdirmeye çalıştıklarını hissettim ama annem bana böyle bir büyüyle nasıl mücadele edeceğimi öğretmişti. Onlarla savaşırken gözlerimden ay ışığı parlıyordu. Grubumuzdaki diğer herkes Ophiuchus sürüsünde olduğu ya da Jordan'ın durumunda olduğu gibi aytaşı kolye taktığı için bağışıktı.

Jordan kurt formuna geçme zahmetine bile girmeden aslan kükremesini çıkardı ve Aslan sürüsünün gücüyle paniğe kapılan Güneş Cadıları korkuyla sinmeye başladı. Bu bize sadece birkaç saniye kazandıracaktı ama bu yeterli olacaktı. "İndirin onları," diye emretti Kaden, kurt formuna geçmeden hemen önce.

devasa siyah kurt. Diğer Ophiuchus savaşçıları da yer değiştirdi ve sonra Stella ve Kaden'in Ay Dokunuşu hediyeleri sayesinde hepsi görünmez oldu. Kendimi ve Jordan'ı köy merkezine bakan bir çıkıntıya ışınladım ve görünmez pençelerin ve dişlerin turuncu cüppeli dört kadını yere sermesini izledik. Güneş Cadıları karşı koymaya çalıştı ama çabucak bitti. Sadece bir tanesi kaçmayı başardı, bir duman bulutunun içinde kayboldu, muhtemelen gördüklerini rapor etmek için Solundra'ya geri dönüyordu. Bu ideal değildi ama bu konuda yapabileceğimiz bir şey de yoktu.

İşi bittiğinde Jordan köy merkezine doğru yürüdü ve şöyle seslendi: "Bir tuzak mı? Gerçekten mi? Senin için daha iyisini düşünmüştüm."

"Seni tekrar görmek güzel, Jordan." Bir kaya oluşumunun arkasından yaşlı bir adam çıktı. Bakır rengi teni kırış kırıştı ve uzun siyah saçları griye boyanmıştı ama hem çekici hem de korkutucu bir çekiciliği vardı. Resmi olarak hiç tanışmamış olsak da onu Akrep alfası olarak tanıdım. Diğer Akrep savaşçıları onun etrafında toplanmıştı, belli ki saldırırsak liderlerini savunmaya hazırdılar.

"Bana kartı sen mi gönderdin, Dasan?" Jordan hırladı. "Beni ölüme çekmeyi mi umuyordun?"

"Kartı ben gönderdim, evet, ama o bir tuzak değildi. İçinde söylediğim her şey doğruydu. Sadece Güneş Cadılarının da kılıçlarını boğazımıza dayadığı gerçeğini atlamıştım." Yaşlı adam şifreli bir gülümsemeyle ellerini iki yana açtı. "Ama bu sorunu bizim için halledebileceğinizi biliyordum. Yardımlarınız için teşekkür ederiz."

"Ne kadar da uygun," diye mırıldandı
Kaden. "Leo sürüsü nerede?" Ben
sordum.

Dasan elini kaldırdı ve her iki sürüden de şekil değiştirenler karanlık mağaraların içinden ve kapalı kapıların arkasından çıkmaya başladı. Sadece renkleri bile hangi sürünün hangisi olduğunu gösteriyordu; Leolar, Akreplerden daha açık tenli ve saçlıydı. Şekil değiştirenler bir gösteri izlemeye hazırlanıyormuş gibi köy merkezinin etrafında toplanırken, Jordan onların arasına bakarken dimdik duruyordu.

Kalabalığın arkasında bir yerde bir dalgalanma oldu ve kış Yakınsaması'ndan tanıdığım iri yarı bir şekil değiştiren öne çıktı. Kumlu sarı saçları küt kesilmişti ve tişörtünün sınırlarını zorlayan kasları vardı. Daha yaşlıydı, Jordan'ın babasıyla hemen hemen aynı yaşıydı ama bu onu daha sert gösteriyordu, sanki bazı savaşlar görmüş ve hikayeyi anlatmak için yaşamış gibiydi. Kendini taşıma şeklinden Leo beta, Austin Bates olduğu belliydi.

"Artık alfa olmadığın halde buraya gelmeye nasıl cüret edebiliyorsun?" diye bağırdı Jordan'a. Kalabalığın arasından kendine yol açarken. "Şimdi Leo işaretini elinden alacağım ve sen de sürtük eşin gibi sürüsüz kalacaksın."

Bir şokla benden bahsettiğini anladım. Artık kendimi asla Jordan'ın eşi olarak görmüyordum, sadece kız kardeşiydim.

Jordan yanımda, göğsünün derinliklerinde hırladı. "Leo'ların gerçek alfası benim. Eğer bu pozisyonu istiyorsan, bunun için benimle dövüşmen gerekecek."

Bates, "Sen ibne bir Yengeç ile yarı cadı bir fahişenin piç çocuğundan başka bir şey değilsin," diye tükürdü. "Kendine alfa mı diyorsun? Aslan bile sayılmazsın."

Sözler Jordan'ı incittiye de belli etmedi. Bates yüzüne doğru yaklaşırken o yerinde durdu. "Görünüşe göre benimle dövüşmekten korkuyorsun. Ne düşünüyorsun, Ayla?"

Bates'e tepeden tırnağa sert bir bakış attım. "Bence bu pozisyona zar zor tutunuyor ve bunun farkında."

Gözleri nefretle parladı. "Sen ne bilirsin ki, sen-"

Kaden betanın boğazını yakaladı. "Ona bir şey daha söyle, ben de senin gırtlığını hemen sökeyim ve Jordan'ı zahmetten kurtarayım."

Bates Kaden'i itti. "Dokunma bana, seni lanet yılan."

"Ne olacak?" Akrep alfa sordu, gözleri karanlık bir eğlenceyle dans ediyordu. "Alfa rolü için savaşacak mısınız?"

"Sadece ölümüne bir dövüş olacaksa," diye hırladı Bates.

Jordan tereddüt bile etmedi. "Bana uyar."

Dasan başıyla onayladı. "Hazırlanmak için beş dakikanız var, sonra başlayacağız."

Aslan ve Akrep şekil değiştirenler, Jordan bir tarafta, Bates diğer tarafta olmak üzere, yerdeki Akrep sembolünün üzerinde bir dövüş çemberi oluşturdular. Heyecan ve korku dalgaları kalabalığın içinde yuvarlanıyordu ve bundan kimin canlı çıkacağını umduklarını merak ediyordum.

"Kazanabileceğinden emin misin?" Bates'in gömleğini yırtmasını izlerken Jordan'a alçak sesle sordum. "Hatırladığımdan daha iriymiş."

Jordan bana kuşkulu bir bakış attı. "Şu anda cidden benden şüphe mi ediyorsun?"

"Hayır." Dudağımı ısırdım. "Sana inanıyorum ama sen benim kardeşimsin ve ben de senin için endişeleniyorum. Eğer herhangi bir şüphe varsa, hemen şimdi yürüyüp gidebiliriz."

"Bunu yapmak zorundayım. Leo sürüsünün öne çıkıp onlara liderlik etmem için bana ihtiyacı var." Bir elini omzuma koydu. "Merak etme. Kaybetmeyeceğim."

Kaden Jordan'a yaklaştı, sonra o kadar sessiz konuştu ki onu zar zor duyabildim. "Sol tarafına dikkat et. Dövüşürken orada açıklık bırakırsın."

"Teşekkürler." Jordan ona hafifçe başını salladı ama kalkık kaşları Kaden'in sözlerine en az benim kadar şaşırdığını gösteriyordu. Kaden bunun ardından uzaklaşarak kenardaki Ophiuchus savaşılarına katıldı.

Jordan'ın bakışları Stella'ya kaydı ve sırtıttı. "Şans için bir öpücük?" "Suratına bir yumruğa ne dersin?" diye yanıtladı Stella.

"Seni ne harekete geçirirse..."

Kızgın bir of çekti ve kollarını kavuşturdu ama arkasını dönmedi. Jordan gömleğini çıkarıp kot pantolonunu ve külotunu sıyrırken gözlerini ondan ayırmadı, sanki ona başka tarafa bakması ya da aşağı bakması için meydan okuyordu. Jordan giysilerini bana fırlatıp ringe doğru yönelene kadar, ona dik dik bakarken gözleri onun yüzünden hiç ayrılmadı. Adam bize arkasını döndüğünde, sonunda tuttuğu nefesini bıraktı. Ona kaşlarımı kaldırdım ama o beni görmezden geldi ve kardeşinin yanına gitti.

Her iki adam da ringin ortasında çırılçıplak durduğunda, Dasan öne çıktı ve kalabalığın duyabileceği şekilde sesini yükseltti. "Bir meydan okuma yapıldı ve kabul edildi. Bugün, Scorpio sürüsünün gözetimi altında, Jordan Marsten ve Austin Bates Leo alfa pozisyonu için dövüşecekler. Ölümüne."

Her iki adam da başlarını eğerek onayladı ve ardından Scorpio alfası ringin dışına çıktı. Dövüş resmen başlamıştı.

OceanofPDF.com

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

İKİ LEO birbirlerini tartarken ringin etrafında sinsice dolanıyordu, gözleri sert bir bakışla kilitlenmişti. Sürü arkadaşları olarak muhtemelen daha önce birlikte antrenman yapmışlardı ama birbirleriyle ölümüne dövüşmek tamamen farklı bir şeydi. Bates daha yaşlı, daha iri ve daha deneyimliydi ama Jordan'ın yanında hız ve gençliğin yanı sıra güçlü bir meydan okuma vardı.

Bates ilk hamleyi yaparak yükselen tansiyonu düşürdü, içeri daldı ve yumruğunu Jordan'ın yüzüne doğru deneysel bir şekilde savurdu. Kardeşim kolaylıkla kurtuldu ve pençelerini Bates'in yan tarafına geçirdi. Beta bir hırıltı çıkardı ve ardından ikisi de ciddi bir şekilde dövüşmeye başladı, her ikisi de şekil değiştiren gücü ve hızıyla hareket ediyordu.

Bates büyük, kırmızımsı kahverengi bir kurda dönüşmeye başladı ama Jordan daha hızlı ve yumuşak bir şekilde dönüştü. Kardeşimin kürkü mağaradan süzülen güneş ışığında altın gibi parlıyordu ve neredeyse Helios'un dokunuşunu üzerinde hissettiğimi sanıyordum ama muhtemelen sadece hayal görüyordum. Ne de olsa güneş tanrısı hakkında ne biliyordum ki?

Kurtlar birbirlerinin etrafında dönüyor, saldırmak için bir açıklık ya da yararlanabilecekleri bir zayıflık anı ararken hırlıyor ve hırlıyorlardı. İkisi de saldırdıkça tüyleri diken diken oluyor, jilet gibi keskin pençeler ve dişlerden oluşan bir bulanıklığa dönüşüyorlardı. Her biri zafer kazanacaklarına inanmış bir kararlılıkla dövüşüyorlardı ve ben nefesimi tutmuş, gözlerimi ayıramıyordum.

Seyirciler tamamen sessizdi, sanki herkes benim gibi nefesini tutmuş gibiydi ve iki Aslan dövüşürken hırlama ve hırlama sesleri mağarayı doldurdu. Dövüş yoğun ve acımasızdı, her iki kurt da birbirlerine birkaç darbe indirdi. Jordan'a vurulan her darbe beni daha da geriyordu ve onun kıyafetlerini tuttuğum için mutluydum. Bu bana ellerimle yapacak bir şey veriyordu.

Jordan'ın gözleri Bates'i yere sererken yoğun, hayvani bir öfkeyle parlıyordu ve ben her şeyin biteceğini düşündüm. Ama sonra Jordan durakladı, gördüğü bir şey dikkatini dağıtmıştı, kurt kulakları dikilmişti. Bakışlarını takip ettim ve büyük bir dikiğin arkasında kaybolan platin ve kırmızı bir parıltı gördüm.

Roxandra.

Dikkatinin dağıldığı an Bates'in Jordan'dan uzaklaşması için yeterli oldu ve beta kendini silkeleyerek başka bir saldırıya geçti. Jordan kıl payı kurtuldu, belli ki gördüklerinden dolayı sarsılmıştı.

Kahretsin. Roxandra'nın Jordan için bunu mahvetmesine izin veremezdim. Jordan'ın kıyafetlerini bıraktım ve kardeşime bir şey yapmadan önce onu durdurmak için Güneş Cadısı'nın peşinden koştum.

Dövüşü izlemek için kaya oluşumunun etrafına bakarken yavaşça arkasından yaklaştım. "Seni buldum."

Omzundan tuttum ve anında bizi içeri girerken gördüğüm bir çıkıntıya ışınladım. Roxandra etrafında döndü ama ışınlanma onu şaşırtmıştı ve toparlanması biraz zaman aldı. Roxandra beni güneş büyüyle vurmaya başladı ama ben de kendi ay büyümü savurdum ve ikisinin çarpışması ikimizi de geriye doğru uçurdu. Ben sığ bir havuza düştüm, üzerime su sıçradı, Roxandra ise mağara duvarına çarptı ve etrafına küçük kayalar düştü.

İkimiz de ayağa kalkmadan ona doğru ışınlandım ve gırtlaktan gelen bir kükremeye kendimi onun üzerine attım. Öfke görüşümü kırmızıya çevirirken cübbesini tuttum.

"Onları bir daha incitmene izin vermeyeceğim!" Onu sırt üstü duvara çarptım ve boğazını parçalamama bir saniye kalmıştı.

"Seni aptal," dedi beni üzerinden atmak için mücadele ederken. "Jordan'a zarar vermeyeceğim. Onu canlı istiyorum!"

Cübbesi aniden alev aldı ve vücudum içgüdüsel olarak tepki vererek geri çekildim. Birbirimize dik dik baktık, tekrar saldırmaya hazırlanıyorduk ve bir sonraki hamleyi kimin yapacağını görmek için bekliyorduk.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Jordan'ın kaybetmediğinden emin oluyorum." "Senin yardımına ihtiyacı yok!"

Başka bir saldırıya hazırlandığını fark ettim ve ellerimi pençelere dönüştürerek ona doğru hamle yaptım. Yüzünün bir tarafını kazıyarak kan akıttım ve çılgık atarak bir duman bulutunun içinde kayboldu.

Umarım acımuştır, diye düşündüm pençelerimi kınına sokarken. Sonra Jordan'a ait olduğunu anladığım bir uluma sesi duydum ve paniğe kapıldım. Artık neredeyse hiç fark etmediğim eş bağına uzandım ve onu orada hissettim. Yaralıydı ama yaşıyordu.

Çıkıntının kenarına doğru koştum. Altımda, iki Aslan birbirlerini ısırıyor ve pençeliyor, birbirlerinin vücutlarından et ve kürk parçaları koparıyorlardı. Zemin kanla kayganlaşmıştı ve her iki kurt da derin yaralardan kan kaybediyordu ama geri çekilme belirtisi göstermiyorlardı. Yine de yavaşlıyorlardı. Jordan topallıyordu, sol bacağına tercih ediyordu ve Bates'in yan tarafında ona sorun çıkarıyor gibi görünen bir yara vardı.

Endişe dalgası dizlerimi zayıflatırken elimi en yakın kaya oluşumuna dayadım. *Hadi Jordan. Bunu yapabilirsin. Daha iyi bir Leo ol.*

İki kurt çarpıştı ve sonra tekrar dans etti. Jordan bir güneş ışığının altında durakladı ve güneş ışınları kürkünü aydınlatırken gücünü toplamak için bir an duraksadı. Baştan aşağı güneşin çocuğuydu ve tekrar Bates'e doğru atıldığında şimşek hızıyla hareket etti. Bates'i devirdi ve çenesini betanın boğazına geçirdi. Bates, Jordan'ın üstün gücü ve kuvveti karşısında faydasızca mücadele etti ama kardeşim hiç merhamet göstermedi. Ne de olsa ölümüne bir mücadeleleydi.

Bates yere yığıldı. Jordan insan formuna geri döndü ve yenilmiş kurdun üzerinde durdu. Çıplak vücudu kanla kaplıydı ama dimdik durdu ve kendisini izleyen tüm şekil değiştirenlere baktı. Zafer dolu bir kükreme sesi çıkardı, zaferi mağarada yankılandı ve tüylerim diken diken oldu. Jordan'ın etrafındaki tüm Aslanlar diz çöktü, başlarını eğerek alfalarına boyun eğdiklerini gösterdiler. Artık onun bu unvanı gerçekten hak ettiğine dair hiçbir şüphe kalmamıştı.

Aslanlar alfaları için tezahürat yapmaya başladığında Kaden ve Stella'ya katıldım. Jordan'ın etrafını sardılar ve Ophiuchus ve Scorpios geri çekilerek diğer sürünün kendi anlarını yaşamasına izin verdiler.

"O da neydi öyle?" Kaden çenesini Roxandra'yla dövüştüğüm çıkıntıya doğru sallayarak sordu.

"Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil." Çantamdan biraz su aldım ve kana kana içtim. "Bunun bittiğine sevindim."

"Endişelendin mi?" Kaden omuz silkti. "Onun kazanacağından hiç şüphe etmedim."

O şimdiye kadar dövüştüğüm en güçlü şekil değiştiren."

Stella diğer tarafımdan, "Bunu söylediğini duymasın," diye seslendi. Gözleri Jordan'a yapışmıştı ve bu kez kesinlikle onu içine alıyordu. Her şeyini. "Onun egosu zaten yeterince büyük."

Ona kaşlarımı kaldırdım ve yanakları kızarmış bir halde hızla başka tarafa baktı. Egosunun büyük olduğunu mu düşünüyordu... yoksa başka bir şey mi?

Heyecanın yatışması biraz zaman aldı. Kaden ve diğer Ophiuchus Toronto'ya dönme planlarını konuşmak üzere uzaklaştılar ama ben kalabalığın kenarında durmuş kardeşimi bekliyordum. Belli bir Güneş Cadısı'nın geri dönmediğinden emin olmak için.

Sonunda Leo şekil değiştirenler mağaralara geri dönmeye başladı ve birisi betanın cesedini örttü. Jordan bana doğru yürüdü, kanın bir kısmını silmek için bir havlu kullandı. Bana ukala bir gülümseme fırlattı. "Kazanacağımı söylemiştim."

"Ölmediğine sevindim." Ayakta durma şekline baktım, sanki bacaklarından biri onu rahatsız ediyor gibiydi. "Sen iyi misin?"

Omuz silkti. "İyileştiremeyeceğim bir şey değil."

"Ophiuchus'lardan birinden yardım isteyebilirim."

"Beni yalamasına izin vereceğim tek kişi Stella ve nedense onun da kan kaybından ölmemi tercih edeceğini düşünüyorum."

Ona nasıl baktığını gördükten sonra pek emin değildim ama bundan bahsetmenin bana düşmeyeceğini düşündüm. İkisi arasında bir şeyler oluyordu ama şu anda endişelenmemiz gereken daha büyük sorunlarımız vardı.

Jordan elbiselerini ellerimden almak için yaklaştı. "Roxandra burada mıydı, yoksa kan kaybından deliriyor muydum?"

"O buradaydı. Ben hallettim."

Sanki acı çekiyormuş gibi bir anlığına gözlerini kapattı. "Ondan asla kurtulamayacağım, değil mi?"

Keşke ona verecek bir cevabım olsaydı ama ikimiz de onun haklı olduğunu biliyorduk. Ondan kurtulmasının tek yolu onu öldürmektir. "Senden ne istiyor?"

"Bariz olanın dışında mı?" Çıplak vücudunu işaret etti, sırtışı geri döndü. Acı hâlâ oradaydı ama mizah muhtemelen bununla başa çıkmayı kolaylaştırıyordu.

Gözlerimi tavana kaldırdım. "Ugh."

O sırada Akrep alfa bize katıldı ve biz daha fazla spekülasyon yapamadan sözümüzü kesti. Jordan'a "Kazandığınız için tebrikler," dedi. "Betam sizi yaralarınızı yıkayabileceğiniz ve kemiklerinizi dinlendirebileceğiniz küçük, özel bir kaplıcaya götürecektir. Sonra konuşacağız." Dasan daha sonra bana döndü. "Sizinkiler için de odalar hazırlattım. Eğer bu gece burada kalır ve bu akşamki ziyafette bana katılırsanız Akrep sürüsü bundan onur duyacaktır."

Neredeyse ona artık Ophiuchus adına konuşmadığımı söyleyecektim ama o kadar kibar davranıyordu ki tek söylediğim "Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim" oldu.

"Hayır, bu sorunu bizim için çözdüğünüz için teşekkür ederim." Başını hafifçe eğdi. "Biz Akrepler sözümüzü tutarız. Güneş Cadıları'na karşı size katılacağız."

İçimi büyük bir rahatlama duygusu kapladı. Bugün sadece Aslanları değil Akrepleri de kazanmıştık. Tüm sürüler arasında bir ittifak sadece mümkün değil, aynı zamanda elimizin altında gibi görünüyordu.

AKREP ŞÖLENİ, Jordan'ın özenle seçtiği bazı güvenilir Aslanlar ve bizim getirdiğimiz Ophiuchus ile birlikte sürünün sadece birkaç üyesinin davet edildiği samimi bir olaydı. Hiçbir şeyi kaçırmayan gözlere sahip muhteşem bir kadın olan Dasan ve alfa dişisi, bizi loş ışık ve etrafımızda çalan yumuşak müzik eşliğinde karanlık ve gizemli bir mağarada ağırladı. Benim için yeni olan tatlar ve dokularla dolu Güneybatı yemeklerinin yanı sıra kaliteli şaraplar ve güçlü tekilalar servis ettiler. Akrepleri bir gizem ve entrika duygusu sarmışken, Aslanlar alfalarının galibiyetini kutlamakla meşguldü ve Ophiuchus sadece yerinde görünmüyordu. Dasan herkesi yemeye ve içmeye teşvik etmeye devam etti ve çok geçmeden herkes rahatlamaya ve çekingenliklerini bırakmaya başladı.

Ondan sonra hepimiz biraz vahşileştik. Belki de dolunaydı. yaklaşıyordu, belki de bir savaştan sonra gelen zafer duygusuydu, ama karnımızı doyurduktan sonra içimizde başka açlıklar uyandı. Aralarında Jack'i nazlı bir gülümsemeyle uzaklaştıran Akrep burcu bir kadının da bulunduğu birkaç kişi birlikte karanlığa karıştı. Görünüşe göre Dasan mümkün olan her şekilde memnun olmamızı istiyordu.

Stella'nın erkenden izin alıp odasına yalnız gitmesi beni şaşırttı. Jordan hem Aslanlardan hem de Akreplerden pek çok teklif almıştı, ama onları ukala bir sırtış ve cilveli bir sözle geçiştirdi. Peki ya ben? Kendimi Stella ile yalnız buldum.

Kaden bir kez daha, onun sert eli tarafından partiden uzaklaştırıldıktan sonra.

Beni mağaranın ılık almayan karanlık bir yerinde köşeye sıkıştırdı ve bir kez daha önümde diz çöktü. Ağzı sıcak tenime bastırırken ve dili klitorisimin etrafında dolaşırken, adını bir kutsama gibi haykırdım. Bir kez daha bana her şeyini vermiş ve karşılığında hiçbir şey istememişti. Sonra beni yatağıma taşıdı ve ben de kalmasını istedim. Sadece birkaç dakika sonra birbirimizin kollarında uyuyakalmıştık, o gün olan her şeyden bitkin düşmüştük.

Söylemeye gerek yok, sabah çok tazelenmiştim. Peki ya Jordan? Bambaşka bir adam gibiydi. Başka bir beta seçmiş ve onu sürüyü Phoenix'in dışındaki köylerine geri götürmekle görevlendirmişti. Ayrıca kuzeniyle konuşmuş ve annesinin Nevada'da nerede saklandığına dair bir ipucu bulmuştu.

Bir sonraki hedefimiz.

OceanofPDF.com

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Ana otoyoldan çıkıp hiçliğin ortasına giden UZUN, dolambaçlı bir toprak yoldan aşağı indik. Jordan sürücü koltuğundaydı, yüzü konsantrasyondan gerilmişti, araba engebeli zeminde ilerliyor ve toz kaldırarak görmeyi zorlaştırıyordu. Zaten görülecek pek bir şey de yoktu. Etrafımızdaki manzara engebeli ve çoraktı; kilometrelerce kayalık tepeler, çalılar ve budaklı, dikenli ağaçlardan başka bir şey yoktu.

"Bunun doğru yol olduğundan emin misin?" Kaden sordu.

"Hayır," dedi Jordan. "Nereye gideceğimiz konusunda daha iyi bir fikrin var mı? Duymak isterim."

Kaden homurdandı ve koltuğunda geriye doğru yığıldı. Tüm yolculuk boyunca böyleydi, bu da yolculuğu daha da uzun hissettirmişti. Burada alfalar arasında arabuluculuk yapacak tek kişi de bendim. Stella, Jack ve diğer Ophiuchus bizimle birlikte bu çılgın maceraya çıkmak yerine Toronto'ya dönmeyi tercih etmişlerdi. Akıllı olanların onlar olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Şimdiye kadar iki kez kaybolmuştuk. Saatlerdir yoldaydık ve burayı asla bulamayacakmışız gibi hissetmeye başlamıştım. Ellerimi gözlerime sildim, aramaya hazırdım ama pencereden tekrar baktığımda uzaktaki evlerin silüetini gördüm.

Daha dik oturdum ve işaret ettim. "İşte. Sence bu o mu?" "Hadi öğrenelim," dedi Jordan.

O ayağını gaza bastı, ben de kayalık yolda hızla ilerlerken arabanın iç kısmına tutundum. Kısa bir süre sonra, arazinin girişini gösteren bir kapısı olan büyük bir çitle karşılaştık ve almak için arabayı durdurduk

Dışarı. Kapı sağlam, yıpranmış ahşaptan yapılmıştı ve okunamayacak kadar soluk bir tabelayla süslenmişti. Kapının ötesinde, uzun bir araba yolu çiftlik evine ve uçsuz bucaksız çöl ve uzak dağlarla çevrili birkaç başka yapıya çıkıyordu.

Jordan, geniş bir verandası ve iki sallanan sandalyesi olan büyük, rustik ahşap bir yapı olan çiftlik evini inceledi. "Burası tanıdık geliyor. Sanırım çocukken annem beni bir kez buraya getirmişti."

"Terk edilmiş görünüyor," dedim. Duyduğum tek ses, çalılıarın arasından ıslık çalan rüzgâr, ara sıra duyulan kuş sesleri ve verandadaki yarım düğümlü rüzgâr çanının tıngırtısıydı.

Kaden yüzünü güneşe doğru kaldırdı ve nefes aldı. "Öyle değil."

Kapıya tırmandık ve tırmanırken görünmez bir şeyin *koptuğunu* hissettim. etrafımızda, tenime değen bir büyü titreşimiyle. Bir koğuş.

Ana evin kapısı pat diye açıldı ve kot pantolon giymiş, ellerinde pompalı tüfekleri olan iki yaşlı kadın dışarı çıktı. Onları daha önce hiç görmemiştim ama büyülerini hissettiğimde tüylerim diken diken oldu. Artık koğuşları aştığımızı göre, büyüü her yerde hissediyordum.

"Güneş Cadıları," diye mırıldandım. "Eğer saldırırlarsa, bizi buradan ıslınlarım." "Saldırmayacaklar," dedi Jordan.

Annesi Debra, daha önce hiç tanışmamış olmama rağmen hayal meyal tanıdığım genç bir çocukla birlikte evden çıktı. Kimse bize saldıramadan çocuk verandadan koşarak indi ve araba yolunun karşısına geçti. "Jordan!" diye bağırdı.

"Hey, Griffin." Jordan'ın yüzü, çocuk ona çarpmadan hemen önce aydınlandı ve ikisi kollarını birbirlerine doladı. Yan yana durduklarında kardeş olduklarını anlamamak imkânsızdı. İkisi de Aslanların altın saçlarını ve Yengeç babalarının deniz mavisi gözlerini taşıyordu.

Debra'nın altın sarısı saçları rüzgârda savrulurken Jordan'ı sıkıca kucakladı ve gözlerini kapatarak ona sarıldı. "İyi olmana çok sevindim." Gözlerini açıp Kaden ve bana dikti. "Yine de sana eşlik edenlerden pek emin değilim."

"Ayla aileden biri," dedi Jordan. "Ve Griffin'in de kız kardeşi. Onu tanımaya hakkı var."

Griffin şaşkınlıkla bana baktı. "Benim bir kız kardeşim mi var?"

Debra, Jordan'ın bu sırrı ifşa etmesinden pek memnun görünmüyordu. "Onlar buraya ait değil."

Jordan bize tekrar baktı. "Onlar olmasaydı burada olamazdım."

Debra bize bir kez daha sertçe bakarken dudaklarını büzdü ama sonra elinde tüfek tutan kadınlardan birine döndü. Yaşlı kadın başını salladı ve her iki Güneş Cadısı da silahlarını indirdi.

"Brea?" Jordan sanki o olduğundan emin değilmiş gibi yaşlı kadına bakarak sordu.

Kadın bir kolunu uzattı ve adam onun kucağına adım attı. "Evet, çocuğum. Seni gördüğüme sevindim. Çok uzun zaman oldu."

"Sanırım içeri girseniz iyi olur." Debra hepimize onu takip etmemizi işaret etti. "Griffin, ben kardeşinle konuşurken sen de Margaret'e atlar konusunda yardım et."

Griffin homurdanarak kardeşine bıkkın bir bakış fırlattı ama sonra o ahıra doğru yönelirken biz de ana eve girdik. Büyük bir taş şöminenin bulunduğu oturma odasına girerken adımlarımız eski parke zeminde gıcırıyordu. Büyük bir ahşap sehpanın etrafına rahat deri kanepeler ve koltuklar dizilmişti. Brea adındaki kadın bizimle birlikte içeri girerken, diğer cadı hâlâ dışarıda nöbet tutarak bekliyordu.

"Burada ne yapıyorsunuz?" Alana yayılıp rahat etmeye çalışırken Jordan annesine sordu. Bize saldıracak gibi görünürlerse bizi hemen ısınlamaya hazırdım. Jordan'la akraba olsalar da sonuçta onlar da Güneş Cadılarıydı.

Debra içini çekti ve oğlunun yanına oturdu. "Güneş Cadıları'nın seni ve Ayla'yı çiftleşmeye zorlamasını engelledikten sonra hayatım tehlikeye girdi. Ayla kaçtıktan sonra Griffin'i alıp buraya kaçtım."

"Neden bana söylemedin?" Jordan sordu, sesinde gergin bir şey vardı. "Ya da beni yanına almadın?"

Debra ona baktı, gözleri hüznüydü. O anda yaşından çok daha büyük görünüyordu. "Denedim ama Güneş Cadıları pençelerini sana çok derinden geçirmişlerdi. Seni kurtaramadım. Seni geride bırakmaktan nefret ediyordum ama onlar aynısını Griffin'e yapmadan önce onu oradan çıkarmalıydım."

Jordan'ın parmakları boynundaki aytaşı kolyeye gitti. "Ayla beni kurtarmaya yardım etti."

"Öyle mi?" Sonra bana baktı ve bir değerlendirme daha yaptı. "Büyük gücün artmış. Bu çok açık."

"Seni tekrar görmek güzel," dedim. Bana karşı her zaman kaba davranmış olsa da, birkaç kez kendi yöntemleriyle bana yardım da etmişti. Kaden'e doğru işaret ettim. "Bu Kaden, Ophiuchus sürüsünün alfası."

"Onun kim olduğunu biliyoruz," dedi Brea. Tüfeği yere bırakmıştı ama kollarını kavuşturmuş, odanın kenarından bizi izliyordu. Kaç yaşında olduğunu söyleyemiyordum. Zamansız diyarlarda yaşadıkları için neredeyse ölümsüz olan Evanora ve Celeste gibi onun da gözleri çok eski görünüyordu. Ama onlardan farklı olarak teni çöl güneşinden bronzlaşmış ve kösele gibiydi, saçları ise sıcak bir yaz günündeki bulutlar gibi gri ve dağınıktı.

Debra kadını işaret ederek, "Bu benim teyzem Brea," dedi. "Yıllar önce birkaç kadınla birlikte Güneş Cadıları'ndan kaçtı ve şimdi hepsi burada yaşıyor."

"Evanora'yı takip etmeyen Güneş Cadıları olduğunu hiç bilmiyordum," dedim, gözlerim şaşkınlıkla açılarak.

Brea acı bir ses tonuyla, "Aramızda hâlâ hayatta olan çok az kişi var," dedi.

"Neden iltica ettin?" Kaden sordu. Şimdiye kadar sessizdi ama gözleri hiçbir şeyi kaçırmıyordu ve vücudu gergindi, sanki en ufak bir provokasyonda savaşmaya hazırdı.

Brea cevap vermeyecekmiş gibi kaşlarını çattı ama sonra Jordan'a baktı ve kollarını kavuşturdu. "Sanırım Jordan aile geçmişini bilmeli, her ne kadar acımasız olsa da." Pencereye doğru ilerledi ve ufukta batmakta olan güneşe baktı. "Güneş Cadıları bir zamanlar çok ataerkildi. Ne de olsa Helios ve güneş erkek enerjisine sahip. Ama Evanora'nın babası, Baş Rahip, bu gücü kötüye kullandı. Dişi cadılara tecavüz etti, onları dövdü ve kontrol etti ve diğer erkek Güneş Cadılarının çoğu da onun istismar yöntemlerini izledi."

Daha önce, onun saldırılarından birinin ürünü olan annemden bu konuda biraz bilgi almıştım. Böyle bir adamın soyundan geldiğimi bilmek beni hasta ediyordu. Büyükanнемin ve diğer pek çok kişinin yaşadığı travma ve acıyı hayal bile edemezdim.

Brea bize döndü. "Evanora onun en sevdiği kızıydı ama bu ona karşı daha yumuşak olduğu anlamına gelmiyordu. Aslında tam tersi. Sonunda, içinde bir şeyler koptu ve onun durdurulması gerektiğine karar verdi. Erkek Güneş Cadıları tarafından kötü muameleye maruz kalmış pek çok kadını bir araya topladı ve bir plan yaptı. O zamanlar bile büyüsü inanılmaz derecede güçlüydü ama asıl tehlikeli olan zihniydi. Tanıdığım en kurnaz kadındı ve ben de onun en büyük destekçisi ve en yakın arkadaşı oldum. Birlikte, Evanora'nın babası da dahil olmak üzere erkek liderleri yok ettik ve o da kendini Baş Rahibe ilan etti." Brea ona baktı

Ellerini, ne yaptıklarını hatırlıyormuş gibi uzun, damarlı parmaklarını uzatarak. "Ama orada durmadı. Bütün erkek Güneş Cadılarını öldürmemizi emretti. Her birini."

Bu da neden daha önce hiç erkek bir Güneş Cadısı görmediğimi açıklıyordu. Sertçe yutkundum ve Brea hikâyesine devam ederken herkesin gözleri ona dikilmişti.

"Onu durdurmaya çalıştık - ben ve diğer birkaç Güneş Cadısı. Erkeklerin hepsi kötü değildi elbette. Kocalar, babalar, oğullar vardı. Ama Evanora hepsinin lekeli olduğunu söyledi. Kimsenin canını bağışlamadı. Kendi kocasını bile."

Evanora'nın bu kadar çok insanı öldürdüğünü düşündükçe midem bulanıyordu. Mantıken bunu yapabileceğini biliyordum ama kendi halkına bile yaptığı korkunç şeyleri duymak tamamen başka bir şeydi. Zalimlik kapasitesi bir şekilde beni şaşırtmayı asla başaramadı.

"Ondan sonra ne oldu?" Jordan koltuğunun kenarına tüneyerek sordu.

Brea şefkatli bir hareketle elini onun omzuna koydu. "Helios onun yaptıklarını onaylamadı. Güneş Cadılarını lanetledi, sadece Evanora'yı değil, hayatta kalan her birimizi lanetledi. Artık erkek çocuk sahibi olamıyoruz ve bu yüzden Güneş Cadısı kanı giderek azalıyor ve zayıflıyor. Yakında tamamen yok olacağız. Bu yüzden Evanora panik içinde." Brea durakladıktan sonra ekledi: "Bunca yıldır erkek çocuk sahibi olmayı başaran tek kişi Debra."

"Nasıl?" Ben sordum.

Brea sonunda karşımızdaki kanepeye oturdu. "Kız kardeşim Eleanora bir kurda aşık oldu, o zamanın Leo alfası olan Marshall'a, Jordan'ın büyükbabasına. Yasaktı ama o umursamadı. O her zaman asi biri olmuştu." Brea Jordan'ın annesine baktı. "Debra'yı doğurduğunda Güneş Cadıları ikisini de kovdu. Sonunda ben de Evanora'nın liderliğine karşı çıkan diğer cadılarla birlikte Solundra'yı terk edecek gücü topladım. O zamandan beri burada saklanıyoruz."

Debra, "Güneş Cadıları kurt kanı taşıdığım için beni iğrenç biri olarak görüyorlardı," diye açıkladı. "Hiçbir zaman onlardan biri olarak görülmedim. Ta ki iki oğul doğurana kadar. Sonra birden ilgilerini çekti."

Dışlanmış, melez biri olmak hakkında her şeyi biliyordum ve ilk kez Debra'nın yaşadıklarına karşı bir sempati ve anlayış hissettim.

"İşte bu yüzden Roxandra..." Jordan söze başladı ama sesi kesildi ve gözleri acıyla parladı.

Bir şekilde tam olarak ne düşündüğünü biliyordum, belki eş bağından ya da paylaştığımız bir anlayıştan dolayı. Roxandra'nın onun çocuğuna hamile kalmayı umduğunu söylediği zamanı hatırlıyordu; bunun nedeni Güneş Cadısı kanına sahip başka bir erkek istemesiydi. Elimi Jordan'ınkinin üzerine koyarak sessizce ona destek verdim.

"Neden ne yaptı?" Debra sordu.

Kaden'in gözleri aramızda dolaştı ve onun da anladığını hissettim. Jordan gibi o da Güneş Cadıları'nın kurbanlarından biriydi. Boğazını temizleyerek Debra'nın dikkatini sorusundan uzaklaştırdı. "Bu Jordan'ın Güneş Cadısı büyüsüne sahip olduğu anlamına mı geliyor?"

Jordan homurdandı. "Öyle olsaydı şimdiye kadar senin üzerinde kullanmış olmaz mıydım?" "İyi bir noktaya değindin." Kaden omuz silkti ve ben de ona minnettar bir gülümseme gönderdim. konuyu ustalıkla değiştirmesi.

Brea, "Jordan'ın içinde herhangi bir büyü izi aradık ama bulamadık," dedi. "Helios'un lanetinin bir parçası olarak hem Jordan'ın hem de Griffin'in Güneş Büyüsü kullanamadığını düşünüyoruz."

Debra elini salladı. "Kim söyleyebilir ki? Erkek bir Güneş Cadısı doğmayalı çok uzun zaman oldu ve ikiniz de yarı şekil değiştirensiniz."

"Helios'un lanetini nasıl kıracağız?" Jordan sordu.

"Kesin olarak bilmiyoruz," dedi Brea. "Şüphelerim Evanora iktidardan uzaklaştırıldığında ya da öldüğünde sona ereceği yönünde."

"Evanora'nın başka fikirleri var ama." Debra tekrar bana baktı. "Ayla'nın yarı Ay Cadısı olduğunu öğrendiklerinde Jordan'ın onunla çiftleşmesi konusunda daha da kararlı oldular. Evanora Güneş, Ay ve kurt kanına sahip bir bebek istiyor. Kontrol edebileceği bir bebek. Ne kadar güçlü olacağını hayal edebiliyor musun?"

Jordan'ın yüzü tiksintiyle buruştu. "Tanrıya şükür böyle bir şey olmadı."

Ürperdim. Düşüncesi bile dehşet vericiydi, üstelik sadece kardeşimden bir bebek sahibi olmamla ilgili olduğu için değil.

"Neden buraya geldin?" Brea beni şimdiki zamana geri döndürerek sordu.

"Yardıma ihtiyacımız var." Derin bir nefes aldım ve Jordan'a baktım.

"Buraya neden geldin?"

Aramızdaki sahte eş bağı kırılmalı. Roxandra bunun bebekken bize yapılan kutsama büyüsüne bağlı olduğunu söyledi ve bunu ortadan kaldırmanın bir yolu olabileceğini söyledi. Nasıl yapılacağını biliyor musun?"

Brea yavaşça, "Böyle bir şey hiç yapılmadı ama mümkün olabilir," dedi. "Yalnızca en yaşlı ve en bilge Güneş Cadıları böyle bir şeye nasıl kalkışacaklarını bilirler."

Jordan sırtarak, "İyi ki size gelmişiz o zaman," dedi.

"Evet, iyi bir şey." Brea ona gülümsedi, gözleri yüzyılların bilgisiyle parlıyordu. "Size yardımcı olabilirim."

Umut ve rahatlama o kadar çabuk içime doldu ki nefesim kesildi ve kendimi Kaden'in elini tutarken buldum. "Gerçekten mi?"

Bir elini kaldırdı, yüzü sertti. "Evet, ama eski kitaplarımı okuyup büyüü hazırlamak için biraz zamana ihtiyacım olacak. Ayrıca, güneş batıyor ve böyle bir büyüün gündüz yapılması gerekiyor."

"Elbette." Başımı eğdim, bir şans için bile şükrediyordum.

"Teşekkür ederim," dedi Jordan, sesi en az benim kadar rahatlamış geliyordu.

İkimiz de yıllardır ilk kez heyecanlı ve umutluyduk, kısa bir süre göz göze geldik ve sonra Kaden'e döndüm. Elini elime doladı ve yakında sahte eş bağının kopacağını ve sonunda gerçekten kim olduğumu ve kiminle birlikte olmam gerektiğini keşfedebileceğimi bilerek kalbim hızla çarptı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Dışarıda yürürken güneş, sanki büyük bir şey için onu çağırmak üzere olduğumuzu biliyormuş gibi dikkatle üzerimize vuruyordu. Kuru, ıssız arazi her yönde kilometrelerce uzanıyordu ve uzaktaki dağlara ulaşana kadar onu rahatsız edecek neredeyse hiç yeşillik yoktu. Rüzgârla birlikte yerdeki yabani otlar uçuşuyordu ve gökyüzü uçsuz bucaksız bir mavilikti, sadece birkaç bulut süzülüyordu.

Brea, güneşin kavurduğu topraklardan başka bir yere çıkmayan bir çitin önünde durdu. "İşte biz Güneş Cadıları bir zamanlar sihrimizi ölüm yerine yaşam için kullanırdık."

Kapıyı açtı ve eski Yunanca bir kelime söyledi ve birden önümdeki her şey değişti. Çorak arazi, dağlara kadar uzanan, buğday, patates ve tanımadığım daha birçok şeyin yetiştiği yemyeşil tarlalara dönüştü. Hatta meyve ağaçları, çilekler, domatesler ve burada yaşayabileceğini hiç tahmin etmediğim başka şeyler de gördüm.

Jordan, "Güneş Cadıları'nın Leo köyünde buna benzer bir şeyleri vardı ama daha küçük ölçekliydi," dediğinde çardaklı büyülü bahçeyi ve orada yaşananları hatırladım. Bunlar pek de hoş anılar değildi. Kaden homurdandı ve onun da orayı düşündüğünden emindim, muhtemelen ay büyüsü ve şekil değiştiren gücünün bir kombinasyonuyla orayı yok ettiği zamanı hatırlıyordu.

Ama burası farklıydı. Güneş Cadıları'nın onu büyük bir özenle yetiştirip besledikleri ve bu sayede medeniyetten bu kadar uzakta kendi kendilerine yetebildikleri açıktı. Uzun zamandır sadece Güneş Cadıları'nı düşünmüştüm.

Cadılar güçlerini yakmak ve yok etmek için kullanan kötü adamlar olarak görülüyordu ama şimdi büyülerinin farklı bir yönünü görüyordum.

"Bunu nasıl saklıyorsun?" Ben sordum.

Debra, Jordan'ın yanında durduğu yerden gururla, "Evanora'nın ailesi zihin büyüsünde güçlü, ama bizimki illüzyon büyüsünde güçlü," dedi.

"Sadece görülmesini istediğimiz şeyi göstermek için ışığı бүkeriz." Brea eski Yunanca bir kelime daha söyledi ve çöl bir sahnenin önüne düşen bir perde gibi bir kez daha önümüzde belirdi.

"İnanılmaz," dedim.

İllüzyonun tekrar düşmesine izin verdi ve bizi bir tarafında birkaç ineğin otladığı düz bir çim alana götürdü. Uzakta, Griffin'i küçük bir nehrin yakınındaki atlardan birinin üzerinde gördüm ve tanımadığım bir Güneş Cadısı'nın ahududu toplayıp bir sepete koyduğunu gördüm.

Brea alanın ortasında durdu. "Büyüyü burada deneyeceğiz."

"Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?" Jordan sordu.

"Sanırım öyle, ama gecenin büyük bir bölümünü eski kitaplarımı karıştırarak geçirdim ve daha önce böyle bir şeyin yapıldığına dair bir bilgiye rastlamadım. Yine de, sanırım kutsama büyüsünü çözmenin bir yolunu buldum, ancak birkaç deneme gerekebilir. Yine de sizi uyarayım, kendinizi iyi hissetmeyeceksiniz."

"Eş bağıını ortadan kaldırmak için her şeyi yaparız," dedim, sesim amaçladığımdan biraz daha çaresizdi. İliklerime kadar işleyen bir aciliyet vardı ama bunun büyüyle hiçbir ilgisi yoktu. Bu gece dolunay vardı ve ben hem çiftleşmiş hem de paketsiz kalmıştım, bu da eğer bunu durdurmak için bir şey yapmazsam - Kaden'e beni Ophiuchus sürüsüne geri alması için yalvarmak gibi - tekrar kızışacağım anlamına geliyordu. Bu akıllıca ve bariz bir seçimdi ama ben inatla son çare olarak bunu yapmayı reddettim. Kaden sürü işaretimi almıştı ve eğer geri alırsam, bunun gerçekten onlardan biri olduğum için olmasını istiyordum, başka seçeneğim olmadığı için değil.

"Hadi şu işi bitirelim," dedi Jordan, sesi de aynı derecede gergindi. Ona dolunaydan bahsetmemiştim ama aptal değildi. Ne olacağını biliyordu. Ayrı kalmayı başarsak bile eş bağı bu gece ikimizi de vahşileştirecekti. Geçen sefer, eş bağı aracılığıyla Kaden'i becerdiğimi hissetmişti. Bu gece bunun tekrarlanmasını istemediğinden emindim.

Debra, "Büyüyü önce Ayla'ya yap," dedi. "Büyü geri teperse Jordan'a zarar vermesini istemeyiz."

"Ah," diye mırıldandım. Yine de anladım. Onun önceliği oğluydu ve ben onun için bir hiçtim. Ama omuz silktim ve bir adım öne çıktım. "İlk olmak benim için sorun değil. Ne kadar erken olursa o kadar iyi."

"Pekâlâ." Brea beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Seni tekrar uyarıyorum. Bu hiç hoş olmayacak."

Çenemi kaldırdım. "Bunu kaldırabilirim."

Daha önce de acı çekmiştim. Bununla da başa çıkabilirdim.

Brea güneşe baktı ve sonra ilahi söylemeye başladı, ilk başta yumuşak bir sesle ve bu ses karşısında içgüdüsel olarak kaslarımın gerilmesine engel olamadım. Etrafımda ne zaman bir Güneş Cadısı eski Yunanca ilahi söylese kötü şeyler olmuştu. Kendimi rahatlamaya zorladım. Brea farklıydı. Bize yardım ediyordu. Ya da ben öyle umuyordum. Ya bunların hepsi bir numaraysa? Hayır, Jordan'a zarar vermez. Ve eğer bize düşman olurlarsa, Kaden tam orada, gerekirse Brea'yı indirmeye hazırdı. Sakin kalmak için kendimi zorladım.

Brea'nın ilahileri yükseldikçe ve gözleri parlak bir ışıkla parladıkça güneşin sıcaklığı iliklerime kadar işledi. Elleri de parlamaya başladığında güneş daha da parlaklaşıyor gibiydi ve ben gözlerimi kısarak baktım. Sıcaklık arttıkça ter sırtımdan aşağı damlıyor ve alnımda boncuk boncuk birikiyordu. Güneş büyüü etrafımızdaki havada uğulduyor, Brea'dan bana doğru akıyordu ve korku beni daha da fazla terletiyordu. Bir Güneş Cadısı üzerime büyü yaparken orada hiçbir şey yapmadan durmak için tüm gücümü harcadım.

Sıcaklık neredeyse bunalıcı bir hal aldığıında Brea ellerini yavaş ve amaçlı hareketlerle hareket ettirmeye başladı. Güneş büyüünün izleri onu takip etti ve elleri o noktadan ayrıldıktan sonra birkaç saniye havada asılı kaldı. İlahi söylemeye devam etti, büyüü bir ağ gibi örerken etrafımda dolaştı. Üzerimde hissettim, tenime batıyordu ama kendimi onunla savaşmamaya zorladım.

Yardım ediyor, diye tekrar tekrar söyledim kendime o devam ederken. Büyü etrafımı sardı ve derime saplanmış dikenler gibi çekiştirmeye başladı, kıpırdamayı reddeden bir şeyi çekip çıkarmaya çalışıyordu. Her çekiştirme içimde acıya yol açtı ve dişlerimi sıkıp yumruklarımı sıktım. Acı sadece geçici olacaktı ve eğer işe yararsa buna değecekti.

Gözlerimi kapadım ve işkence devam ederken, görüşümü kırmızıya çevirip uzuvlarımı titretirken bir nefes çektim. *Dayan,* dedim kendime. *Eminim yakında bitecek.* Ama acı artmaya devam etti ve dizlerimin üzerine çöktüğümde dudaklarımdan acı dolu bir çığlık kaçtı.

"Dur!" Kaden bağırdı. "Onu öldüreceksin!"

Birkaç dakika sonra yüzüm toprağa çarptı ve sonra acı kesildi. Gerçekliğe geri döndüğümde Kaden beni kollarına aldı ve gözlerimdeki yıldızları kırıştırdım.

"Ayla," dedi Kaden. "Ayla!"

Uzun bir nefes çektim. Acı tamamen geçmişti ve tekrar iyi hissediyordum. Sadece biraz sarsılmıştım. "Ben iyiyim."

"Değilsin," diye hırladı Kaden. Jordan da Kaden'in arkasında durduğu yerden endişeli görünüyordu ama bu işe karışmaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

"Yaralı değilim. Sadece... çok fazla oldu." Ayağa kalkabildim ve kendimi fırçaladım. "Tekrar deneyelim."

"Hayatta olmaz," dedi Kaden. "İşin bitti."

Ben de ona hırladım. "İşim bitti dediğimde biter. Eğer bununla başa çıkamıyorsan, o zaman git."

Buna şaşırmış görünüyordu ve akıllıca çenesini kapalı tuttu. Öz kardeşime bağlı olmanın, düşüncesi bile beni hasta etmesine rağmen onu arzulamaya zorlanmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu. Ayrıca ben onun bildiğinden daha güçlüydüm ve onun beni hafife almasından bıkmıştım. İlişkimizin yürümesini istiyorsa Kaden'in de bana güvenmeyi öğrenmesi gerekiyordu.

"Özür dilerim," dedi Brea, sesi içtendi. "Sana biraz zaman vereceğim ve sonra başka bir şey deneyeceğim."

"Kaybedecek zamanımız yok," dedim. "Şimdi yap. Ben hayatta kalacağım."

Brea şüpheyle baktı ama omuz silkmiş olan Debra'ya döndü. "Pekâlâ. Büyüyü biraz değiştireceğim ve daha iyi çalışıp çalışmadığını göreceğim."

Büyüyü tekrar yaptı ama bu sefer güneşin enerjisini önce kendi içinde topladı, ta ki neredeyse enerjiyle dolana kadar. Herhangi bir el hareketi yapmadı ve hazır olduğunda avuçlarını bana doğru uzattı ve büyüyü tek bir patlamayla serbest bıraktı. Bana sertçe çarptı, beni geriye uçurdu ve acı dünyamı ele geçirirken bir an için tek gördüğüm parlak beyaz ışıktı.

Geri döndüğümde çimlerin üzerinde uzanmış gökyüzüne bakıyordum. Eş bağına uzandım ve Jordan'ı orada hissettim, endişeli, kaygılı ve stresliydi. Yaklaşan dolunay nedeniyle yoğunlaşan şehvet bu bağlantıda içimde alevlendi ve hızla bastırarak eş bağını bir kez daha duvarların arkasına kilitledim. Büyünün yine başarısız olduğunu bilerek iç çektim.

İki adam ayağa kalkmama yardım etti ama yorum yapmadılar, gerçi ikisi de farklı nedenlerle mutsuz görünüyordu. Brea'ya tekrar denemesi için başımı salladım.

Brea getirdiği kitaplardan birine baktı ve sonra farklı bir şey söyleyerek ellerini dans eder gibi yeni bir düzende hareket ettirdi. Bu kez büyü, tenimin üzerinde uçuşan küçük ateşböcekleri gibi etrafımda kıvılcımlar saçtı. İlk büyü kutsamayı sertçe çekerken ve ikincisi ona karşı itmeye çalışırken, bu daha çok büyüü cildimden çekmeye çalışıyormuş gibi hissettirdi, yavaşça parça parça çözdü. En uzun süren ve en az acıtan buydu ve sonunda işe yaradığına dair umutlandım.

Büyü tamamlandığında Brea yorgun gözlerle beni taradı. "Farklı hissediyor musun?"

Büyü kaybolduğunda, Jordan'a doğru olan o hastalıklı, güçlü çekim, yaklaşan sıcaklığımın derimin altında kök salmaya başlayan kaşıntısıyla birlikte bana çarptı. Eğer bir şey varsa, büyüler eş bağını daha da güçlendirmişti, sanki büyüye karşı savaşıyor, ruhlarımızı daha sıkı sarmaya çalışıyordu.

Tüm umutlarım kaybolurken ve yenilgi beni aşağı çekerken başımı salladım.

"Bunun işe yaraması gerekirdi," dedi Brea, kaşları çatılmış bir halde. "Özür dilerim.

Bu benim son fikrimdi."

"Siktir," diye bağırdı Jordan, artık bana bakmaya dayanamıyormuş gibi arkasını dönerek. Bunu, eş bağının istediği gibi bana koşmasını engellemek için yaptığını biliyordum. Daha küçük bir adam buna karşı koyamazdı, o kadar güçlü hale gelmişti.

Ellerimi gözlerime bastırdım, içimde aynı yanmayı ve başarısız olduğumuzu bilmenin verdiği aynı acıyı hissettim. Buraya kadar gelmiştik ve bunca zaman sonra hâlâ eş bağını koparmak için yapabileceğimiz bir şey yoktu. Kaden bana doğru uzandı ama ben onu ittim, yanlış adama olan ihtiyacım içimde titreşirken onun rahatlığını kabul edemezdim.

"Lütfen," diye yalvardım Brea'ya, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken. "Deneyebileceğimiz başka bir şey olmalı."

İçini çekti ve tekrar kitaplarını karıştırmaya başladı, ama gözlerinden bir şey bulamayacağını düşündüğünü görebiliyordum. Seçeneklerimiz tükenmişti.

Debra benimle Jordan'ın arasına baktı, dudakları ince bir çizgi halindeydi. Bu eş bağını onun da bizim kadar istemediğini biliyordum. "Sence büyüün işe yaramasını engelleyen onun ay büyüü olabilir mi?"

Brea bir sayfa daha çevirirken, "Hayır," dedi. "Eğer bir şey varsa, onun ay büyüü bana yardım ediyor olmalı. Her zaman kutsama büyüüne karşı savaşımıştır.

Jordan'a bu kadar uzun süre direnebilmesinin tek nedeni bu." Sonra durakladı ve gözlerini uzaklara dikti. "Ay büyüü..."

Debra nefesini içine çekti. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Brea kitabı kapatıp Debra'ya uzattı. "Evet. Güneş ve ay büyüünün bir karışımı. Eski cadıların yaptığı gibi. İşe yarayabilir."

Başımı kaldırdım ama tekrar umut etmekten korkuyordum. Yine de denemeye değerdi. "Ne yapmam gerekiyor?"

Sonraki otuz dakika boyunca Kaden Jordan'ı yürüyüşe çıkarırken Brea bana büyüünün nasıl yapılacağını öğretti. O yanımda olmadan düşünmek benim için çok daha kolaydı ve Ay Cadıları'yla geçirdiğim onca zamandan sonra eski Yunancayı çabucak kavradım. Sonra Brea beni bir dizi el hareketi ve kıvrımla hareket ettirdi, Debra hareketlerimi eleştirirken önce daha yavaş sonra daha hızlı tekrarladı. Daha önce hiç böyle bir büyü yapmamıştım, büyüden çok dans öğrenmeye benziyordu ama Brea sonunda hazır olduğuma karar verdi ve Debra da isteksizce kabul etti.

Adamları geri çağırdık ve sonra zaman geldi. Jordan'ın gözleriyle karşılaştım ve sertçe yutkundum. Bu bizim son şansımızdı. Eğer işe yaramazsa. Bunu düşünmeye dayanamıyordum.

Brea ilahi söylemeye ve güneş büyüünü toplayarak bana doğru yönlendirmeye başladı, ben de onun sözlerini ve hareketlerini tekrarlayarak ayı çağırdım. Roxandra'yla dövüştüğümde olduğu gibi büyüünün çarpışmasını bekliyordum ama karşıt güçler karşılaştığında herhangi bir patlama olmadı. Bunun yerine, güneş ve ay büyüü, üzerime bir merhem gibi yerleşen bir ışık örgüsünde birbirine dolandı. Büyü içime yayıldı, beni altın ve gümüş, sıcak ve soğuk, erkek ve dişi karışımıyla parlattı. Küçük küçük ışık iğneleri içime batıyor, sadece bedenime değil, ruhumun derinliklerine de bir şeyler batırıyor gibiydi. Keskin bir acı nefesi ve parlak bir ışık patlaması oldu ve sonra bir şeyin *serbest kaldığını* hissettim. Beni sıkıca tutan büyü aniden bıraktı ve ağırlığı beni aceleyle terk ederken dizlerimin üzerine düştüm.

Kaden ve Jordan aceleyle yanıma gelip iyi olup olmadığımı kontrol ettiler, ben de gözlerimi kırpıştırıp onlara odaklanmaya çalıştım. İkisinin de yakışıklı yüzleri endişeyle gerilmişti ve sürekli iyi olup olmadığımı soruyorlardı.

Duyularım bana geri gelirken bir nefes çektim ve sonra Jordan'a baktım ve hiçbir şey hissetmedim. Sevgi, evet, ama bir kardeşin hissedeceği türden bir şey, daha fazlası değil. Şehvet yoktu. Çekim yok. Eşlik bağı yok.

Rahatlayarak ağladım. "Gitti. Gerçekten gitti."

Jordan boğazından boğuk bir ses çıkardı ve sonra beni kollarına aldı ve birlikte ağladık, rahatlama o kadar baskındı ki sanki ikimizin de içinde bir baraj patlamıştı. Her şey bitmişti. Artık özgürdük.

Geri çekildim, gözlerimi sildim ve Kaden'e döndüm. Gözlerinde umutla beni izliyordu ama bu öyle bir umuttu ki hissetmekten korkarsınız çünkü çok şey ifade eder ve yanlış olduğu ortaya çıkarsa yıkılacağınızı bilirsiniz. Tamamen anlamıştım. Artık arkadaş olabilir miydik? Onun gibi ben de umut etmekten korkuyordum.

Göğsümde, kalbimin üzerinde keskin bir acı tutuştu ve nefes nefese kalıp elimi oraya bastırdım. Sanki bir şey beni yakmış gibiydi. Bir parça güneş büyü mü? Büyünün bir yan etkisi mi? Çabucak kayboldu ama elimi hareket ettirdiğimde gördüğüm şeye inanamadım.

Bir paket işareti.

Daha iyi görebilmek için gömleğimin düğmelerini biraz açtım ve gördüklerim karşısında hayrete düştüm. Gün gibi açık bir Ophiuchus sembolü tam kalbimin üzerinde duruyordu. Eğer bir alfa dişisi olsaydım, kalbimin olması gereken yerde.

"Bunu sen mi yaptın?" Kaden'e bakarak sordum.

Çenesi neredeyse yere düşecekti ve cevap vermesi bir saniye sürdü. "Hayır."

"Nasıl?" Ben sordum.

Cevap veren Jordan oldu. "Çünkü senin başından beri bir Ophiuchus olman gerekiyordu. Tıpkı annenin dediği gibi."

Elimi işaretin üzerine bastırdım ve gözlerimi kapattım, hayatımda ilk kez kendimi bütün ve tamamen ben hissediyordum. Ben doğuştan bir Ophiuchus'tum. Kaden'in bana bir sürü işareti vermesine ihtiyacım yoktu. Hepsini kendim kazanmıştım ve bu asla benden alınmayacaktı.

"Biliyordum," dedi Kaden, sesi ancak fısıltıyı aşıyordu. Kalbimin üzerindeki sürü işareti baktı ve sonra gözlerini benimkilere dikti. İçimde bir şey kıpırdandı, görmezden gelemeyeceğim bir çağrı ve kurdum içimde uludu, özgür olmak için can attı.

"Bu gece," dedim ona. Gerçek eş bağları her iki şekil değiştiren de kurt formundayken aktive olurdu ya da bana öyle söylenmişti. Bu gece, gerçekten birlikte olmamız gerekip gerekmediğini öğrenecektik.

Ne demek istediğimi anlayarak başını salladı ve gözlerindeki umut başka bir şeye dönüştü. Açlık gibi bir şeye.

Tüm olanları ilgiyle izleyen iki Güneş Cadısı'na döndüm. "Teşekkür ederim," dedim onlara duygularım boğazıma düğümünden önce.

Daha fazlasını söylemek istedim ama çok fazlaydı. Sadece yüzümden okumalarını umabilirdim.

Brea başını hafifçe eğerek, "Rica ederim," dedi. "İşe yaradığı için memnunum. Sonunda Evanora'nın kötülüklerinin bir kısmını geri aldığımı hissediyorum."

Jordan, "Bu bir başlangıç," dedi.

"Kendini iyi hissediyor musun?" Debra ona, sanki az önce kendisine büyü yapılmış biriymiş gibi sordu.

"Ben iyiyim. İyiden de iyiyim." Bir elini altın sarısı saçlarında gezdirdi. "Gerçi üzerimdeki kutsama büyüğü de kalkmış olsaydı çok daha iyi olurdu. Buna hazır mısın, Ayla?"

"Tabii ki." Bir şişe su kaptım ve kendimi kavrulmuş hissederek kana kana içtim. O büyü beni gerçekten bitirmişti ama Jordan da tamamen özgür kalana kadar bu iş bitmeyecekti.

Sonra da Zodyak Kurtları'nın geri kalanını nasıl serbest bırakacağımızı bulacağız.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Dışarı adımımı attığımda kanımda beklenti ve heyecan karışımı bir his dolaşıyordu. Güneş yeni batmış, çiftliğin üzerindeki uçsuz bucaksız gökyüzünü parlak kırmızı ve pembeye boyamış, tepesinde de siyaha çalan koyu mavi bir şerit bırakmıştı. Birazdan dolunay doğacaktı ama günlerdir ilk kez bunun ne anlama geldiğinden korkmuyordum.

Artık çiftleşmediğim ve paketlenmediğim için bu gece kızışmayacaktım ama her kurt dolunayın çağrısını hissedirdi ve bu bizi biraz vahşileştirme eğilimindeydi. Aradaki fark, bu sefer onu özgür bir kurt olarak kucaklayacak olmamdı.

Daha önce gördüğüm meyve ağaçlarına doğru yürüdüm. Burası bir orman değildi ama bulabildiğim en yakın yerdı ve bu gece bana biraz gizlilik sağlayabilirdi. Başıma gelecekleri düşünürken nefesim kesildi ve nabzım hızlandı.

Bu gece her şey değişecekti.

Ay ufuk çizgisini aştığında, kurdumun özgürce koşmasına izin vermeden önce kıyafetlerimi hızla çıkardım ve ağaçlardan birinin altına koydum. Değişim pürüzsüz ve hızlıydı, içimdeki Güneş Cadısı büyüsünün beni yavaşlatacak bir izi bile yoktu. Beyaz kürkümü silkeleyip pençelerimi gerdim ve koşmaya başladım.

Meyve ağaçlarının arasında koşturuyor, benim için yeni olan kokuları içime çekiyordum. Burası çok iyi bildiğim ormanlardan çok farklıydı ve evimi özlemiş olsam da yeni bir yer keşfedeceğim için heyecanlıydım. Hızımı arttırdım

olabildiğince hızlı koşarak, yeşilliklerin arasından geçerek test ettim. Kalbim sevinçle çarpıyor, sonunda özgür olduğumu hissediyordum.

Ay gökyüzünde yükseldi, yumuşak ışığı bir lütuf gibi üzerimde parlıyordu. Burnumu kaldırdım ve Selene'ye övgülerimi sunarak kısa bir uluma sesi çıkardım. Arkamdan gelen cevap niteliğindeki bir uluma sesi kulaklarımı dikleştirdi.

Kaden.

Kokusu esintiyle bana geldi ve benim için geldiğini bilen ilkel bir şey beni ele geçirdi. Koşmaya başladım ve onun da beni takip edeceğinden hiç şüphem yoktu. Tıpkı benim istediğim gibi.

Ağaçların arasında hızla ilerliyordum, güçlü bacaklarım her adımda beni ileriye itiyordu. Gecenin keskin havası tüylerimi kamçılıyordu ve tek ses benim nefes nefese kalışım ve patilerimin altındaki düşen yaprakların hışırtısıydı. Arkamda bir hırıltı duyduğumda içimden bir heyecan geçti ve sonra Kaden'in sıcak nefesini topuklarımda hissettim.

Kaçabilirsin, küçük kurt, dedi sesi zihnimde. Ama seni her zaman yakalayacağım. Ve yakaladığımda. Gitmene izin vermeyeceğim.

Kafamın içinde onu duyduğuma şaşırarak sendeledim ama sonra yine bir Ophiuchus olduğumu hatırladım. Sözleri içimdeki vahşi içgüdüyü uyandırdı ve oyunu uzatmaya kararlı bir şekilde aniden sola doğru daldım. Siyah kurt da beni takip etti, bunu yapacağını biliyordum. Birbirimize çekilmiştik, görmezden gelinmesi imkânsız bir manyetik çekim. Kalbim daha hızlı çarpıyordu, alfamı asla geçemeyeceğimin tamamen farkındaydım. Yaklaşıyordu ve yakında beni yakalayacaktı... ve bana sahip olacaktı.

Portakal kokusunu içime çekerek bir sıra ağaçtan daha aşağı döndüm ama sonra kuyruğumda bir ısırık hissettim. Kaden beni yere sermeden önce sahip olduğum tek uyarı buydu. Bir kürk ve diş telaşı içinde yuvarlandık ve kurtulmayı başarırken daha büyük kurda hırladım. Ama daha iki adım atmadan Kaden tekrar üzerime atılıp beni yere yapıştırdı. Ona boyun eğerken usulca inledim ama korku hissetmiyordum, sadece yoğun bir ihtiyaç ve sevgi hissediyordum.

Boynuma sokulurken bir hırıltı çıkardı. *Eşim, dedi. Benimkini.*

Gözlerimiz buluştu ve eş bağı ikimizi de şok eden bir yoğunlukla yerine oturdu. Birdenbire her şey daha yoğun, daha gerçek hissettirdi, özellikle de üstümdeki kurt. Eşimin varlığını içimde hissettim, sanki iki değil de tek bir varlığımız gibi. Hayatımın tüm parçaları aniden

ve her adımın beni gerçek eşime götürdüğünü gördüm. Kaden'a.

Dostum, diye tekrarladım. *Benimkini*.

Bu bağ Jordan'la yaşadığım bağa hiç benzemiyordu. O bağ, yoğunluğu ve aciliyetiyle baskıcı ve neredeyse acı vericiydi. Bu, eve dönmek gibi, güzel bir anıya gülümsemek gibi, en sevdiğim yemekten bir ısırık almak gibi hissettirdi. Sanki Kaden'le tanıştığım ilk andan beri kaderimizde birlikte olmak olduğunu biliyordum ve şimdi o an nihayet gelmişti.

Aynı anda geriye doğru kaydık, ikimiz de çıplak ve birbirimizin kollarındaydık, hala birbirimize sokuluyorduk, bu daha sonra birbirimizin teninde yumuşak öpücüklerle dönüştü. İhtiyaç içimize yayıldıkça öpücükler daha da yoğunlaştı, çiftleşme bağı en ilkel şekilde tamamlanmak için yalvarıyordu. Ama bizi zorlamadı. Bize son bir seçim hakkı verdi.

"Sen olduğunu hep biliyordum," diye mırıldandı Kaden boynuma karşı. "Şelalede karşılaştığımız anda biliyordum, kurdun hâlâ kilitli olsa bile. Düşmanımın oğluyla çiftleştiğinde bile biliyordum. Güneş Cadıları beni sana karşı kışkırtmaya çalıştığında bile biliyordum. Sen benim eşimsin. Benim alfa dişimsin. Kaderimsin."

"Ben de biliyordum," dedim bacaklarımı ona sararken. "Sadece buna inanmaktan korkuyordum."

Aleti sertleşmiş ve aramıza sıkışmıştı, ona ihtiyacım olan yere çok yakındı, ama benimle birleşmek için aynı ezici arzuyu hissetmiş olsa bile hareket etmedi. Doğru düzgün düşünmüyordum bile. Tek istediğim onu içimde hissetmek ve eş bağının mühürlenmesiydi.

"Bunu istiyor musun?" diye sordu ve bu sözlerle kastettiği her şeyi anladım. Eşlik bağı nedeniyle onu istemek başka bir şeydi, onu kendi özgür irademle istemek ise tamamen başka bir şeydi. Aramızda olan onca şeyden sonra, emin olmak istiyordu. Onu seçmemi istiyordu.

"Evet." Yüzünü ellerimin arasına aldım ve gözleriyle buluştum.

"Seni seviyorum." Nefesini içine çekti. "Ben de seni seviyorum, küçük kurt."

Sonra yakıcı bir öpücükle dudaklarıma yapıştı ve siki uzun bir hareketle içime kayarken ona sarıldım. İkimiz de iç çekerek birbirimize kenetlendik, içimi o kadar tamamen doldurdu ki her bir sert santimini hissettim. Bundan da öte, onu artık eşim olarak yeni bir seviyede hissediyordum. Onun sevgisini hissettim.

arzusunu ve bunun ne kadar doğru olduğunu hissettiğini ve onun da benden aynı şeyleri hissettiğini biliyordum.

Kaden bana bir vahiymişim gibi baktı. Başparmağıyla alt dudağımın üzerinde gezinirken, şaşkınlığı ve hayranlığı aramızdaki bağa çarptı. Bunu ben de hissettim, ama ihtiyaç içimde daha da güçlü bir şekilde titreşti ve bacaklarımı onun etrafında sıkarak hareket etmesi için yalvardım.

"Acele et ve sik beni," dedim, ellerim geniş omuzlarını kavrarken, tırnaklarım tenine batıyordu.

Sırıttı. "Hayatımızın geri kalanına sahibiz. Acele etmemize gerek yok."

"Kaden," diye haykırdım, adını yıldızlara haykırarak. Aleti içimde titreşirken kendini nasıl bu kadar sabit tutabildiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

"Senin için her şeyi yaparım, Ayla."

Sonra Kaden homurdandı ve içindeki canavarın bir kez daha uyanmasına izin verirken kalçalarımı kavradı. İçimden çekildi ve sonra kalçalarımı serin, yumuşak zemine doğru zorlayarak eve geri döndü. *Evet*, vücudum çığlık attı. *Evet, evet*. İstedğim, özlediğim ve ihtiyaç duyduğum şey buydu. Daha sonra ağırdan almak, birbirimizin vücutlarına hayran olmak için zamanımız olacaktı ama şu anda beni eşi olarak sahiplenmesine ihtiyacım vardı.

Beni yukarı çekti, böylece o dizlerinin üzerindeydi ve ben de ona sarılmış, parlak ay ışığı altında ona biniyordum. Birlikte hareket ederken beni sertçe öptü, elleriyle göğüslerimi, kalçalarımı, kıkırmı okşadı. Bana tapar gibi dizlerinin üzerinde beni beceriyor, her hamlesinin bana daha fazla zevk verdiğinden emin oluyordu. Beni bir tanrı gibi sahiplendi ve o beni tanrıçası yaparken ben de yıldızlara onun adını haykırdım.

Doruk noktası ikimizi de aynı anda kasıp kavurdu, eş bağımız boyunca titreşti ve tek yapabileceğimiz birlikte atlatmaktı. Daha önce hiç bu kadar yoğun bir şey hissetmemiştim; benim zevkimle onunkinin karışımı, sonu ve başlangıcı olmayan bir aşk.

Bittiğinde, nefes nefese birbirimize bakarken, eş bağı aramızda yerleşti. Sanki her zaman böyle birbirimize bağlıymışız gibi, sadece orada, rahat ve tanıdık olana kadar yoğunluğu azaldı.

"Benimkini." Kaden alnını benimkine bastırdı. "Daha önce de söyledim ama artık hiç şüphem yok. Her santimin benim."

"Göster bana."

Kaden hınzır bir sırıtışla beni meyve ağaçlarının arasına sırt üstü yatırdı ve sonra ağzıyla vücudumda aşağı doğru hareket etti. Beni öptü.

Meme uçlarımdan kalçalarımın kıvrımlarına kadar dokunmadık deri parçası bırakmadı. Göğüslerime zaman ayırdı, dilini meme uçlarımda gezdirdikten sonra birini ağzına aldı ve dişlerini üzerinde gezdirdi, bunun sırtımı kamburlaştıracağını ve sesimi haykıracağımı biliyordu. Klitorisime de aynı şekilde zaman ayırdı, serbest kalmak için neredeyse hıçkırana kadar alay etti, ancak tekrar boşalmama izin vermeye hazır değildi.

Sonra beni ters çevirdi ve aynı şeyi sırtımda yaptı, ağzını çıplak bedenimde gezdirdi. Dişleri popomun kıvrımlarına değdiğinde nefesim kesildi. Sonra parmağını arka deliğime sokmak için kıcımı ayırdı.

"Her bir santimi," diye homurdandı ve sonra bir parmağını daha içeri kaydırarak beni daha da gerdi. Beni gelecek olana hazırlıyordu. Bir keresinde beni bir gün buraya götüreceği konusunda uyarmıştı ve kalbim beklentiyle daha hızlı çarpıyordu.

"Göster bana," diye tekrarladım. Mümkün olan her şekilde ona ait olmak istiyordum ve ona tamamen güvendiğimi bilmesini istiyordum.

Kalçalarımı yukarı çekti ve sikini amıma sürttü, kıvrımlarımın arasından kayarak kendini kayganlığımınla kaplamaya yetti. Bu hisle inledim, daha fazlasını almak için vücudumu açmaya çalıştım, ellerim toprağa bastırdı. Ama tam beni bu şekilde boşaltabileceğini düşündüğüm anda, siki geri çekildi ve arka kapıma yerleşerek giriş aramaya başladı.

Aleti parmaklarından çok daha büyüktü ve yavaşça içime girerken nefes almayı bıraktım. Daha fazla dayanamayacağımı düşünene kadar beni gerdi ve zevkle karışık acının parlak noktalarına karşı sırtımı dikleştirdim. İçimde dibe vurduğunda, neredeyse rahatlayarak ağlayacaktım ve sonra gerçek iddia başladı.

Bir eliyle kalçamı kavradı, siki kıcığa girip çıkarken beni yerimde tuttu. Diğer eliyle klitorisime dokundu, parmakları amımın içindeydi. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim ve tek yapabildiğim bana yaptıklarına boyun eğmekti.

"Lütfen," diye bağırdım. "Daha fazla."

Kaden beni yere itti, yüzümü toprağa bastırdı ve daha sert iterken parmaklarım işe yaramaz bir şekilde toprağa saplandı, gerçekte olduğumuz hayvanlar gibi arkamdan beni kızdırdı. Her şeyi hissetmekten, sikinin etrafındaki gerginlikten, tenin tene çarpmasından ve üstümdeki ağır nefes alışının sesinden zevk alıyordum.

Parmaklarının baskısı arttıkça daha fazla dayanamayacağımı anladım ve Kaden'in de yaklaştığını hissettim. Hırladı ve üzerime eğildi,

Dişleri omzuma sürtündü, gözlerimi kapattım ve zevk içime akarken ürperdim. Kaden başını geriye attı ve aleti kabarıırken serbest bırakıldığını aya haykırdı.

Kollarım bacaklarım tutmadı ve Kaden de beni takip ederek çıplak tenlerimiz birbirine karışmış bir halde toprağa yuvarlandık. Yumuşak ay ışığı üzerimize düşerken, Selene'nin bizi kucaklamak için uzanan eli gibi eşime sokuldum. Birbirimize sarıldığımızda ve sadece aramızda titreşen, bizi hayatımızın geri kalanında birbirimize bağlayan eş bağı hissettiğimizde hiçbir kelimeye ihtiyaç yoktu ve hiçbiri konuşulmadı.

Artık gerçekten dosttuk ve bunu hiçbir şey değiştiremezdi.

OceanofPDF.com

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

SABAH, Brea ve ben Griffin ve Debra'dan kutsamayı kaldırdık ve kurdu serbest bırakılan Griffin ilk kez yer değiştirdi. Sırık gibi kırmızımsı kurdu çiftlikte koşturup inekleri ve tavukları korkuturken hepimiz güldük. Sonra öğle yemeği için eve döndük ve sonrasında kendimi rahat eski koltuklardan birinde kestirirken buldum. Tüm o sihri kullanmak beni tüketmişti, özellikle de Kaden beni çok geç saatlere kadar ayakta tuttuktan sonra. Tek bir saniyesinden bile pişmanlık duymadım.

Uyandığımda kendimi yalnız ve güneşin gökyüzünde çok daha alçakta olduğunu gördüm. Esnedim ve verandaya çıktım, aramızdaki bağ sayesinde Kaden'in orada olduğunu hissettim ve rüzgârda sesini duydum.

"Nasıl bir şey olduğunu biliyorsun," dedi evin yan tarafından birine.

"Evet," diye yanıtladı Jordan. Onu artık orada hissetmemek garipti. Zihnimin arkasında sürekli var olmasına o kadar alışmışım ki. Ama bu bir rahatlamaydı da.

Tereddüt ettim, kalıp dinleyebileceğimi biliyordum ama konuşmalarında özel bir şeyler olduğunu hissettim. Belki de Kaden sonunda Jordan'la yaşadıkları hakkında konuşma tavsiyemi dinlemişti. Onları biraz yalnız bırakarak içeri döndüm.

Debra ve Griffin mutfakta sebze doğruyor ve akşam yemeği hazırlıyorlardı. Çalışırken, uzun süredir birbirlerinin alanında yaşayan iki insanın rahatlığıyla birbirlerinin etrafında hareket ediyorlardı.

Griffin bana gülümsedi, Debra ise kafamı koparmaya çalışmadı, bu yüzden hoş karşılandığımı düşündüm.

"Akşam yemeği için rosto yapıyoruz," dedi Griffin, havuç doğramak için kullandığı bıçağı kaldırarak.

"Kulağa çok lezzetli geliyor," dedim gülümseyerek. Tatlı bir çocuğa benziyordu ve daha önce hiç küçük kardeşim olmamıştı. Onu daha yakından tanıyacağım için heyecanlıydım.

Umarım yapabilirim, diye düşündüm içim acıyarak. Belki tüm bunlar sona erdiğinde onu dondurma yemeye götürür ve okulda en sevdiği dersin ne olduğunu sorardım. Ya da havalı ablalar ne yapıyorsa onu.

Mutfak adasında oturup onları çalışırken izlerken Griffin ilk yer değiştirdiğinde nasıl olduğunu anlatmaya başladı. Debra ve ben gülerek ve sorular sorarak onu şımarttık ama kendimi yine esnerken buldum. O büyüü defalarca yapmak beni düşündüğümünden daha fazla yormuş olmalıydı.

Bu bir sorundu. Kutsama büyüünün kaldırılması gereken yüzlerce, belki de binlerce şekil değiştiren vardı. Brea ve ben hepsini nasıl serbest bırakabilirdik? Burada yaptığımız gibi teker teker asla yapamazdık. Bu sonsuza kadar sürerdi. Hayır, büyüü aynı anda birden fazla şekil değiştirene yapmanın bir yolunu bulmamız gerekiyordu.

Evanora'nın esasına ya da ona benzer bir şeye ihtiyacımız vardı. Asası gücünü artırarak bölgedeki tüm şekil değiştirenleri kontrol etmesini sağlamıştı. Kutsama büyüünü kitlesel ölçekte bozmak için benzer bir şey yapılabilir miydi? Benim Ay Cadısı büyüümle bile işe yarar mıydı?

Bir an için izin isteyip Brea'yı bulmaya ve bir fikri olup olmadığını sormaya gittim. Eski kitap kokan temiz ve düzenli bir çalışma odasıydı ama pencerenin önünde durmuş dağlara doğru bakıyordu.

Brea bana doğru dönerken, "Yakında bizden ayrılacaksın sanırım," dedi. "Sen gittikten sonra burayı sır olarak saklayacağına güvenebilir miyim?"

"Elbette," dedim, aksini düşündüğü için biraz kırılmış olsam da nereden geldiğini anlıyordum. Bu kadar uzun süre hayatta kalmasının tek nedeni çok dikkatli ve biraz da paranoyak olmasıydı. "Ne de olsa sana büyük bir borcum var. Ve eğer herhangi bir şüpheniz varsa, Griffin'in benim kardeşim olduğunu ve onu tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağımı unutmayın. Ya da annesini."

Eğer Güneş Cadıları'nın Jordan'a yaptıkları bir göstergeyse, Griffin'i de yakında ele geçirmek için her şeyi yaparlardı. Burada daha güvendeydi.

Şu anda başka hiçbir yerde, özellikle de onu kontrol edebilecek tüm Güneş Cadısı büyülerinden kurtulmuşken.

"Karşılığında bana sormak istediğin bir şey var mı?" Brea sordu, yaşlı gözleri hiçbir şeyi kaçırmıyordu.

"Diğer Zodyak Kurtlarını serbest bırakmak için yardımınıza ihtiyacımız var," dedim. "Büyü hem güneş hem de ay büyüğü gerektiriyor."

"Evet, öyle." Başını eğdi. "Şanslısın ki ikisini de barındırıyorsun." "Ben mi?" diye sordum, şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıtararak.

"Siz Celeste'nin kızımanız, değil mi? Size Evanora'nın kız kardeşi olduğunu söyledi mi?"

Yanaklarım kızardı. "Evet, ama annem bende güneş büyüğü olmadığını söyledi."

"Yalan söyledi. Ya da belki de hissedemedi. Ama ben hissediyorum, özellikle de şimdi kutsama kaldırıldığı için."

İnanmakta güçlük çekerek başımı salladım. "Hiçbir şey hissetmiyorum."

"Orada, içinde küçük bir kıvılcım var, eğer uygun bir şekilde ikna edilirse aleve dönüşebilir." Masasının üstünden eski, deri ciltli bir günlük aldı ve bana uzattı. "Bu, güneş büyüğünü öğrenmelerine yardımcı olmak için çıraklara verdiğimiz kitaplardan biri. Eski Yunanca okuyabiliyorsun, değil mi?"

"Evet," dedim, neredeyse dokunmaya korkarak kitabı alırken.

"Eğer öğrenmeyi seçersen, ihtiyacın olan her şeyi orada bulacaksın. Ayrıca Güneş Cadısı kutsamasını kırmak için kullandığımız büyüğü de arka tarafa yazdım. Biraz pratikle bunu kendi başına yapabilirsin."

Boğazımdaki yumruyu aşarak sonunda "Teşekkür ederim," diyebildim. Eğer kendi başıma yapabilseydim. Bu çok büyük bir şey olurdu.

Brea başıyla onayladı. "Celeste de sana yardım edebilir. Hem güneş hem de ay büyüğünü kullanabilen tanıdığım diğer tek cadı o."

"Onun annem olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordum.

Omuz silkti. "Bana çok açık görünüyor. Bu da demek oluyor ki Evanora da biliyor olmalı. Dikkatli ol."

"Yapacağım," dedim kitabı göğsüme bastırarak. "Ama büyüğü kendi başıma yapmayı öğrensem bile bu yeterli olmayacak. Evanora'nın esasına ihtiyacım var."

Brea masasının arkasında durmak için hareket etti, gözleri kısılmıştı. "Bana ne soruyorsun?"

Cevabı zaten bildiğim ama yine de sorma ihtiyacı duyduğum için nefesimi içime çektim. "Bizi Solundra'ya götürebilir misin?"

"O diyara geçmeyeli onlarca yıl oldu." Kanıt olarak kırışmış yüzüne dokundu. "Hayır, seni oraya götüremem. Solundra'ya gitmek hepimiz için intihar olur."

"Ama-"

Bir elini kaldırdı. "Yanında ne kadar çok şekil değiştiren olursa olsun orada hiç şansın olmaz. Güneş Cadıları orada Dünya'da olduklarından çok daha güçlüler ve ay büyüünü Solundra'da kullanamazsın. Kutsama büyüü hâlâ aktifken, Evanora kurtları da kolaylıkla tekrar ele geçirebilir."

İçimi çektim, zor bir ihtimal olduğunu bilmeme rağmen hayal kırıklığına uğramıştım. "O zaman esasını almak için başka bir yol bulmam gerekecek."

Brea elini sallayarak, "Belki Ay Cadıları'nda da benzer bir şey vardır," dedi.

"Onları bir dahaki ziyaretimde kontrol edeceğim, gerçi bize yardım etme konusunda isteksizler."

"Saklanmak çok daha güvenli görünürken savaşmak zor," dedi bir kez daha dışarı bakarak. "Bunu çok iyi anlıyorum."

"Kavga eder miydin?" Ona sordum. "Evanora ve cadılarına karşı durursak, bize yardım eder misin?"

"Biz yaşlı kadınlarız," dedi yumuşak bir kıkırdamayla. "Size pek yardımcı olamayız."

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz." Bir adım öne çıktım. "Büyünü hissettim. Sen de en az Evanora kadar güçlüsün ve onun durdurulması gerektiğini biliyorsun. Tıpkı bir gün burayı bulacağını bildiğin gibi. O gidene kadar güvende olmayacaksın ve bu seni Helios'un lanetinden de kurtarabilir."

Brea içini çekerek gümüş rengi saçlarını geriye doğru taradı. Mutfaktan Griffin'in gülme sesini duyduk ve Brea bir an için gözlerini kapattı. Gözlerini açtığında kararlılıkla doluydu. "Evet, savaşacağız. Zamanı geldiğinde ve sen direnişini gösterdiğinde biz de orada olacağız."

"Teşekkür ederim," dedim bir kez daha tıkanarak. Evanora'ya karşı yanımda durmak şöyle dursun, bir Güneş Cadısı'nın bana yardım edeceğini milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi. "Her şey için."

"Bana teşekkür etme," dedi Brea, ağzı buruşarak. "Ben hiçbir zaman kurtların ya da Ay Cadılarının dostu olmadım." Durakladı ve bir kez daha parmaklarına baktı. "Ama pek çok pişmanlığım var. Belki bir gün eski hatalarımdan birkaçını düzeltebilirim ya da en azından bir sonraki nesli bu tür yüklerden kurtarabilirim."

Jordan ve Kaden'i ve her ikisini de yaptıkları her şey için nasıl affettiğimi düşünerek, "Hayatta olduğumuz sürece, işleri düzeltmek için hâlâ bir şansımız var," dedim. Ben de pek çok hata yapmışım ve benim de pişmanlıklarım vardı ama ilerlemeye devam etmekten ve gelecekte daha iyisini yapmaya çalışmaktan başka yapacak bir şey yoktu.

"Evet, bunu bana hatırlattığın için teşekkür ederim." Öne çıktı ve beklenmedik bir sevgi gösterisiyle elini bir saniyelğine omzuma koydu. "Sen herkesi gerçekten birleştirebilen gördüğüm ilk kişisin. Sana şans diliyorum, Ayla, güneşin, ayın ve yıldızların kızı."

Daha sert yutkundum, boğazımdaki yumru giderek büyüyordu. "Tüm yardımlarınız için tekrar teşekkür ederim. Siz olmasaydınız bunu başaramazdım."

Çalışma odasından çıkarken günlüğü göğsüme bastırdım. Günlüğü daha sıkı tuttukça içimdeki heyecan artıyordu, büyü hakkında bilebileceğimi hiç hayal etmediğim sırlar içerdiğini, Güneş Cadılarına karşı kazanmamıza yardımcı olabilecek sırlar içerdiğini biliyordum. İçine bakmak için sabırsızlanıyordum.

Dışarı çıktığımda Jordan ve Kaden oturma odasında beni bekliyorlardı ve duruşlarındaki bir şey onları birbirlerinin yanında daha rahat gösteriyordu. Sanki her an birbirlerini yumruklamaktan bir saniye bile uzak değillerdi. İkisine duyduğum sevgi göğsümde kabardı.

"Hadi biraz yürüyelim," dedim ve beni dışarıda takip etmelerini işaret ettim.

Sorgusuz sualsiz kabul ettiler ve evden uzaklaştıktan sonra Brea'dan öğrendiğim her şeyi onlara anlattım ve bundan sonra ne yapacağımıza dair planlar yapmaya başladık.

Jordan, "Aslan sürüsüne geri dönmem gerekiyor," dedi. "Güneş Cadıları artık beni kontrol etmediğine göre yapmak istediğim pek çok değişiklik var. Eminim Bates de her şeyi olabildiğince berbat etmiştir."

"Hiç şüphesiz," dedi Kaden.

Jordan, "Boğa ve Koç sürülerinin bize katılmasını sağlamaya çalışacağım," diye ekledi. "Eskiden babamı dinlerlerdi, umarım beni de dinlemelerini sağlayabilirim. Tabii Güneş Cadıları'nın şimdiye kadar pençelerini çok derine batırmadıklarını varsayarsak."

"Bu mümkün," dedim. "Ama denemek zorundayız."

Kaden bana bakarak, "Toronto'ya dönmeliyiz," dedi. "Ophiuchus şimdiye kadar Coronis'e gitmek için hazır olmalıydı."

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Dudağımı ısırarak sordum. "Güneş Cadıları artık sürü topraklarımızın nerede olduğunu biliyor. Halkımız için gelmelerini engelleyecek ne var?" *Bizim insanlarımız*. Bir Ophiuchus sürüsü üyesi olmanın yeniliği henüz geçmemişti. Bu noktadan sonra geçeceğinden de emin değildim.

"Nerede olursak olalım gelecekler. Eve gitme ve onlarla yüzleşmeye hazırlanma zamanı." Gözleri Jordan'ın üzerine düştü. "Tüm sürülerin yaklaşan savaş için hazırlanmaları gerekiyor."

Jordan, "Aslanlar hazır olacak," dedi.

"Ben de seninle geliyorum," dedim Kaden'in elini tutarak. Yüzünde alaycı bir sırıtişla elimi sıktı. "Tabii ki."

Jordan'a döndüm, yakında ona veda edeceğimi fark ettim. Kollarımı ona doladım. "Dikkatli ol. Çok çılgınca bir şey yapma."

"Deneyeceğim ama ne de olsa ben bir Aslan burcuyum." Geri çekildi ve aytaşı kolyeye dokundu. "Bunu sana geri vermeliyim."

"Hayır. Sende kalsın." Elimi üzerine koydum, onu koruyacağını biliyordum ve bir parçamın hâlâ onunla birlikte olmasından beklenmedik bir memnuniyet duyuyordum. "Roxandra hâlâ dışarıda bir yerde. Onu yaraladım ama ne yazık ki öldüremedim. Senin için tekrar gelebilir."

Başını salladı ve sonra Kaden'e döndü. Ellerini kavuşturup göz göze geldiler ve aralarında bir anlayış oluştu. "Onu güvende tut."

"Her zaman," dedi Kaden.

Jordan annesiyle konuşmak için içeri girdi, Kaden ve ben de onun gidişini izledik. Güneş batmaya başlarken dostuma yaslandım ve onun yanımdaki sağlam varlığını hissettim.

"İkiniz daha iyi anlaşıyor gibi görünüyorsunuz," dedim.

"Halletmemiz gereken bazı şeyler vardı," diye itiraf etti

Kaden.

"Öyle mi?"

Rüzgârda uçuşan saçlarımdan bir tutam aldı ve kulağımın arkasına itti. "Ondan nefret ettiğimi itiraf ettim çünkü o bir Aslan burcuydu ve ailemi öldüren adamın oğluydu. Sana yaptığı tüm o korkunç şeylerden bahsetmiyorum bile. Ama en çok da Jordan senin eşin olduğu sürece asla gerçekten benim olamayacağını bildiğim için."

Sözünü kesmemeye çalışarak başımı salladım. Kaden daha önce, çocukluk aşkı Eileen Yay sürüsünün betasıyla çiftleştğinde eş bağları yüzünden yanmıştı. Beni Jordan'a bağlayan bağa karşı koyamayacağımdan korktuğu için uzun süre benimle birlikte olmayı reddetmişti. Hatta sonra

Jordan'ın kardeşim olduğunu öğrendiğimizde hâlâ korkuyordu, büyüyle mücadele edemeyeceğimden endişeleniyordu.

"Ama şimdi eş bağı koptu ve her şey farklı," dedi Kaden. "Ve o ve ben... Bir anlayışımız var. Barış yaptık. Hiçbir zaman dost olacağımızı sanmıyorum ama artık düşman da değiliz."

Dudaklarına bir öpücük kondurmadan önce, "Bu umduğumdan da iyi," dedim. "Şimdi eve gidelim."

OceanofPDF.com

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

TORONTO'YA DÖNER DÖNMEZ eşyalarımı topladım ve Ethan'a olan biten her şeyi hızlıca anlattıktan sonra Terazilere veda ettim. Larkin bizimle Coronis'e gelmeyi tercih etti, ancak Dünya'da geçirdiği süre boyunca çok sevdiği Toronto'dan ayrılmanın ona acı verdiğini görebiliyordum. Ya da belki de Toronto'da sevdiği belli bir kişi vardı.

Manitoba'daki Ophiuchus köyüne gitmek birkaç gün sürdü ama sürüdeki herkes geri dönmek için sabırsızlanıyordu. Sürü yaklaşık altı ay önce Jordan'ın beni esir aldığı Leo saldırısından sonra saklanmak için Coronis'ten ayrılmıştı. Sonra bazı Ophiuchus'lar bizi Güneş Cadılarına ihbar edip sürüyü bir kez daha tehlikeye attıktan sonra tekrar taşınmak zorunda kalmıştık. Bu süre zarfında bize güvenli bir sığınak sundukları için Terazilere minnettardık, ancak şehir asla evimiz olmayacaktı ve geyik ve geyik kokularıyla dolu sık ormanı, kuş cıvıltılarını ve esintide hışırdayan yaprakların sesini özlemiştik.

Sürü topraklarına girdiğimizde penceremi açtım ve soğuk havayı içime çektim. Gerçekten evimde olduğum hissi, daha önce var olmayan bir kesinlikte içime işledi. Ophiuchus sürüsünün gerçek bir üyesiydim ve bunu kimse benden alamazdı. Kaden bile.

Kaden arabayı evin önünde durdururken, "Eve geldik," dedi. Sesindeki rahatlamayı yanlış anlamak mümkün değildi.

Büyük ev önümüzde belirliyordu, etrafı azalan ayın altında parıltıyan bembeyaz karla çevriliydi, izler dışında hiçbir şeye dokunulmamıştı

arabamızdan. Tanıdık koyu renkli ahşabı, serin taşları ve evi bir kucak gibi saran ağaçları içime çektim. Bu ormanda nasıl dövüşüleceğini öğrenmiştim.

Wesley'nin öldüğünü düşünerek yatak odamda saatlerce ağlamıştım. İlk ateşimi Kaden'la birlikte oturma odasında geçirmiştim. O kadar çok anı ve şimdi geri döndüğümüze göre yapmak istediğim o kadar çok anı vardı ki.

"Geri dönmek güzel," dedi Stella, çantasını kaptığı gibi Kapı için.

Kaden kapıyı açtı ve ikisi birlikte eve girerken Larkin elindeki çantayla verandada duraksadı. Kendi çantamı omzuma attım ve ona katıldım.

"Sizinle kalmama izin verdiğiniz için tekrar teşekkür ederim," dedi minnettar bir ses tonuyla.

"Aramıza katıldığınız için çok mutluyuz," dedim ve kolunu sıktım. "Sen ailedensin."

Evin içi bıraktığım gibi görünüyordu ve Larkin'i tonozlu tavanlara ve dışarıdaki ormanı gösteren büyük pencerelere bakarken yakaladım. Yarın temizlik ve mutfakı yeniden doldurmak için biraz zaman harcayacaktık ama şu anda yolda geçen saatlerden sonra hepimiz çok yorgunduk ve sadece uyumamız gerekiyordu.

Stella Larkin'e, "Sana odanın yerini göstereyim," dedi. "Biraz tozlu olabilir, ama kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, kelimenin tam anlamıyla her şey tozludur."

Larkin, "Ah, önemli değil," dedi ve Stella'yı merdivenlerden yukarı doğru takip etti.

Onları takip etmek için çantamı aldım, Leo sürüsü beni aldıktan sonra odama ne yaptıklarını merak ediyordum. Başta benim bir hain olduğumu düşünmüşlerdi. Bütün eşyalarımı atmışlar mıydı? Çok fazla eşyam olduğundan değil elbette. Hâlâ da yoktu ama fotoğraf makinem ve Ay Cadısı pelerinin gibi kendime ait saydığım birkaç şeye çok değer veriyordum.

İkinci katın sahanlığına çıkıp odama yöneldiğimde Kaden elini koluma doladı.

"Hayır," dedi.

Ne demek istediğini soramadan beni kucağına aldı ve omzuna attı, sonra da odasına yöneldi. Bir zamanlar girmemin yasak olduğu odaya.

Kapıyı arkamızdan çarparak kapatırken bir çığlık attım ve çantamı düşürdüm. "Ne yapıyorsun sen?"

"Seni her gece yatağında istiyorum." Gözlerinde sıcaklık vardı ve bu benim bedenimde anında ve açık bir şekilde arzu uyandırdı. Beni yere bıraktı.

Yatağa uzandı ve üzerimde durdu, erkeksi varlığı aramızdaki boşluğu dolduruyordu. "Sen benim eşimsin, benim alfa dışımsın. Eşimsin."

"Öyle miyim?" Dirseklerimin üzerinde doğrulup sordum.

Başını yana eğdi, sesimin sert tonundan dolayı kafası karışmıştı. "Tabii ki öylesin."

"O zaman kanıtla." Ayağa kalktım ve yanından geçip sadece ona ait olan odaya baktım, sonra tekrar ona döndüm. İçimde bir şeyler kaynıyordu, söylemem gereken bir şeyler vardı ve artık çiftleştikimize ve evde olduğumuza göre bunu daha fazla ertelemenin bir anlamı yoktu. "Tanıştığımızdan beri aramızda her zaman eşit olmayan bir güç dengesi vardı. Önce beni kaçıran sendin, sonra öğretmenim, sonra da alfam. Bana alfa dışı dedin ama bu doğru değildi, gerçekten değil. Sürü işaretimi kaldırdığında bunu kanıtladın." Kaden keskin bir nefes aldı ama ben sözümün kesilmesini reddederek konuşmaya devam ettim. "Yatakta bana alfa erkeği gibi davranman hoşuma gitse de, bu ilişki yürüyecekse bana gerçekten eşitinmişim gibi davranabileceğini göstermelisin. Tam buradan, bu yatak odasından başlayarak."

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" Kaden sordu.

Onu yatağa ittim, gözlerinin açılmasına neden olan bir şekil değiştiren gücü patlaması kullandım. "Hiçbir şey. Arkana yaslanacaksın ve kontrolü bana bırakacaksın."

Gözlerindeki şehvet derinleşti ve neredeyse siyaha döndü. "Şu ana kadarki gidişat hoşuma gitti."

Bunu şimdi söylüyordu ama bu konuda düşündüğünden daha zorlanacağını hissediyordum. Yatağa tırmandım ve elimi göğsüne koydum. Tişörtünün ince kumaşının altında kalbi öfkeyle atıyordu. "Bana dokunmak yok. Eğer dokunursan, cezalandırılırsın."

"Bu kötü bir şey mi?" Bana dokunmak için uzandı ama ben elini tokatlayarak uzaklaştırdım.

"Dokunmak yok," diye homurdandım.

"Evet, dostum." Kollarını başının altında kavuştururken bana ukala bir sırıtış attı.

Bir an için kaslı kollarının ve göğsünün gömleğini çekişine hayran kaldım ve kendi nabzımın arzusuyla hızlandığını hissettim. Bakışlarım aşağıya indi ve çoktan sertleşmiş ve kot pantolonunun kumaşını zorlayan sikinin dış hatlarını gördüm.

Kaden'in gözleri tehlikeli bir şeyle, benim hissettiklerime benzer bir şeyle parlarken ceketimi çıkardım. Sonra diğer giysilerimi çıkardım ve kumaşı yavaşça, acele etmeden indirdim. Her hareketimi hayatında gördüğü en iyi gösteriymiş gibi izledi, gözlerini bile kırpmadı. Hakkını yemeyelim, külotumdan başka bir şey giymeyene kadar hiç kıpırdamadı. Başparmaklarımı içlerine soktum ve gözleriyle buluştum, işte o zaman inledi ve bana uzanmaya çalıştı.

"Aşağı," dedim, elimi göğsüne bastırarak. İstedğini istediği zaman alabilmeye alışkındı ama bu gece böyle bir şey olmayacaktı.

Bu sefer ellerini yanına koyarak rahatladığında, sonunda külotumu çıkardım ve beni onun önünde çıplak bıraktı. Sonra önünde yatağa diz çöktüm ve ellerimi vücudumdan aşağı kaydırđım. Kaden'in elleri sanki onlarla bir şey yapması gerekiyormuş yoksa patlayacakmış gibi yorganın örtüsüne gömülürken içimden şehvet akıyordu. Göğüslerimi avuçlayıp aşağı doğru inmeden önce meme uçlarımla biraz oynadığımda dudaklarını yaladı. Ellerimi karnımda gezdirdim ve sonra kalçalarımda durakladım.

"Ayla," dedi, sesi gergin çıkıyordu. Bana dokunmak istediğı çok açıktı ama bu onu öldürüyor olsa da kendini tutmak için elinden geleni yapıyordu.

Ellerimi bacaklarımla arasına kaydırđım ve Kaden'in ne kadar ıslak olduğunu görebilmesi için kendimi açtım. Gözleri amıma odaklandı ve ben bir parmağımla içime sokup yumuşak bir zevk sesi çıkarırken yumrukları yorganı daha sıkı sıktı. Parmağımla içeri ve dışarı hareket ettirdiğim süre boyunca Kaden'in yüzünü izledim ve bana attığı bakış beni daha da ıslattı. Beni yutmak istiyormuş gibi görünüyordu.

Her birkaç vuruşta bir başparmağımla klitorisime sürterek biraz hızlandım. Zevk artmaya başladığında dudaklarımdan bir nefes kaçtı, kendi serbest bırakılmamı kovalarken kalçalarım öne doğru sarsıldı. Bir parmak daha ekledim, sessizlikte kaygan sesi yüksekti ve başka bir inilti çıkardım.

"Siktir, Ayla," diye inledi ve sonra daha fazla dayanamayarak kalçalarımı kavradı.

"Hayır." Ay büyüğü içimden aktı ve Kaden'in el ve ayak bileklerine kelepçeler takarak onu yere bağladı. Kaden buna karşı mücadele etti, dudakları hırıltıyla ayrıldı ama büyüme karşı koyamadı.

"Ne oluyor lan?" diye sordu.

Ona hınzırca bir gülümseme verdim. "Sana cezalandırılacağını söylemişim."

Homurdandı ve tekrar çırpındı, ama sonra mücadele onu terk etti. Kesik gözlerle beni izliyordu, nefes alış veriş i ağırlaşmış tı, aleti neredeyse kotundan fırlayacaktı. "Durma."

"İyi ol o zaman." Parmaklarımı tekrar içime kaydırdım. Kaldığım yerden devam ederken başımın arkaya kaymasına izin verdim, güzel, kolay bir tempo ayarladım. Kaden'i tutmak için durakladığımda aldığım zevk azalmamış tı. Aksine, bana itaat etmesini sağlayarak daha da güçlenmiş ti. Onun kadar güçlü biri üzerinde bu kadar güce sahip olmanın baş döndürücü bir yanı vardı. Daha da iyisi bana *izin verdiği*ni bilmekt i. Bağları kaldırmak için kendi ay büyüsunü kullanabilirdi. Gücüyle beni kolayca alt edebilirdi. Ama yüzünde gergin bir ifadeyle izlemekten başka bir şey yapmadı.

"Nasıl hissettiriyor?" Klitorisimi okşarken sordum.

"İşkence gibi." Sesi nefes nefese geliyordu. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şey."

Parmaklarımı daha hızlı hareket ettirdim, Kaden'in sözleriyle zevk kıvılcımları çaktı. Elimle kendimi becerdim, kalçalarımın her seğirmesi beni orgazma daha da yaklaştırsın diye gıcırdattım. Amım parmaklarımın etrafında çırpındı, ben boşalırken aşağı doğru sıkış tı. Küçük bir orgazmdı, onun bana yaşattıklarına benzemiyordu ama olacakların küçük bir habercisiydi.

"Siktir." Kaden bir hırıltı daha çıkardı, kasları büyüye karşı geriliyordu. "Sana ihtiyacım var. O güzel amcığını sikmeme izin ver."

Sesinde çaresizliğin bir sınırı vardı ve orgazmım hoş bir afterglow'a dönüşürken ona baktım. "Henüz değil."

"Lütfen," diye yalvardı. "Hiç değilse yüzüme otur da tadına bakabileyim."

Değişiklik için yalvaran tarafın o olması hoşuma gidiyordu. "Pekâlâ. Sanırım bunu hak ettin."

Yüzünü sarmak için yukarı çıktım, sonra beni canla başla yalamaya başladığında yatak başlığını tuttum. Kolları hâlâ sihirle bağlıydı ama beni yemek için onlara ihtiyacı yoktu ve son damlasına kadar açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi ziyafet çekiyordu. Kendime dokunmak eğlenceliydi ama yaptığım hiçbir şey Kaden'in ağzıyla bana verdiği zevkle kıyaslanamazdı. Beni tamamen yutarken, yüzünde ileri geri sallandım, yatak başlığını o kadar sert kavradım ki çatladığını duydum. Amımı ağzına dayadım, daha fazlasına, her şeye ihtiyacım vardı. Klitorisimi kemirdiğinde, içimden çok daha güçlü bir orgazm geçti ve beni yalayarak geçerken kalçalarım yüzünün etrafında sıkış tı.

Geri çekildiğimde sakalları zevkimin kanıtlarıyla ıslanmıştı ve bana ukala bir sırıtış fırlattı. "Bana işkence etmeye devam edecek misin? Çünkü seni bütün gece yiyebilirim."

"Şimdi aklımda başka bir şey var."

Parmak uçlarımla önünü sıyırdım ve sonra pençelerimi uzatıp gömleğini yırtarak açtım. Benim için kolayca ayrıldı ve sonra ellerimi kaslı göğsünde ve karnında gezdirdim, sıcak ve sert teninin tadını çıkardım. Parmaklarım aşağı kaydı ve kot pantolonunun düğmesini yakaladı. Pantolonunun düğmelerini yavaşça açtım ve iç çamaşırının kumaşı arasından sikini avuçlamak için durdum. Kaden bir kez daha büyüünün etkisine karşı savaşılarak sırtını dikleştirdi.

Kot pantolonunu ve boxer külotunu istediğimi verecek kadar aşağı çektim. Aleti elimde çok büyüktü ve onu kavradığımda nefesini içine çekti. Dudaklarımı başına götürdüm, sonra dilimi etrafında döndürdüm, inlemesine neden oldum, gözleri kapandı. Sonra onu tamamen ağzıma aldım, neredeyse büyüklüğünden boğuluyordu ve onu tutan büyüye karşı sarsıldı, adımını inledi. Ağzıyla bana verdiği zevkin bir kısmını ona da verdim ama boşalamadan önce geri çekildim ve topuklarımın üzerinde oturarak gözlerindeki ihtiyacı hayranlıkla izledim.

"Ayla," diye inledi. "Bana nasıl istersen öyle işkence et. Ben senin emrindeyim. Bırak da içine gireyim artık."

Bunun üzerine içimde bir şeyler yumuşadı ve zamanın geldiğine karar verdim. Üzerine tırmandım ve kalçalarının üzerine oturdum, siki girişime gelecek şekilde pozisyon aldım. Kaden hareketsiz duruyordu, nefes bile almıyordu, ben yavaşça, santim santim üzerine çökerken. Beni doldururken ellerimi göğsünde birleştirdim, ta ki tamamen kalçalarına oturana kadar. İçimde kocaman hissediyordum ve kalçalarımı aşağı doğru bastırarak onu olabildiğince derine ittim.

"Siktir, evet," dedi sert bir iniltiyle. "Beni alabildiğin kadar derine al. Benim aletim sadece ve sadece senin için yapıldı."

Hareket etmeye başladığımda, kendini tutma çabasıyla çenesi sıkıldı, yavaş ve sabit bir hızda ona binmeme izin verdi. Bir parçam onun üzerinde kendimi sertçe becermek ve bunun sıcaklığında kendimi kaybetmek istiyordu, ama henüz değil. Bunu kalıcı kılmak istiyordum.

Daha hızlı hareket ederken tırnaklarımı göğsünde gezdirdim, üzerine her çöktüğümde nefes nefese kalıyordum. Ona bindiğimde kendini çok iyi hissediyordu ve zevk içimde kıvılcımlanıyor, kalçalarımın her yuvarlanışında büyüyordu. Kaden'in gözleri yüzümden hiç ayrılmadı ama şimdi daha hızlı nefes alıyordu, boğazında bir damar atıyordu. Ona karşı tam ihtiyacım olan şekilde hareket ettim, klitorisimdeki sürtünme

O kadar iyiydi ki daha fazla dayanamayacağımı biliyordum. Aleti beni hızla başka bir orgazma doğru sürüklüyordu ve ikimizi de sınıra yaklaştırırken omuzlarına tutunarak ürperdim.

"Benimle gel," dedim.

Kalçalarını yukarı itti ve hızımı karşıladı ve içime girerken başımı geriye attım. İçimizdeki vahşi ihtiyacı doyumak için birlikte çalıştık ve başka bir orgazm beni ele geçirdi, şimdiye kadarki en güçlü olanı. Amım Kaden'in sikini sıkıca kavradı ve o da içimde patladı. Adımı haykırdı, başı yatağa yaslandı, boğazı bana doğru kıvrıldı. İnanılmaz orgazm içimizde yuvarlanmaya devam ederken boynunu ısırdım, tenindeki teri tattım.

Ellerini yüzüme götürdüm ve aynı anda büyüğü serbest bırakarak onu öptüm. Bir saniye sonra kolları yukarı kalktı ve beni daha sert öperken etrafımı sardı. Ama sonra onu tekrar aşağı ittim.

"Ben de senin kadar alfabayım," dedim. "Eğer benim eşim olacaksan, bana bir eş gibi davranmalısın."

Bana sıırttı. "Bunu asla unutmayacağım."

OceanofPDF.com

YİRMİNCİ BÖLÜM

SABAH GÜNEŞİ pencereden içeri süzülürken gözlerimi açtım ve üstümdeki tavana baktım. Belimde ağır bir yük vardı ve etrafım Kaden'in tanıdık kokusuyla çevriliydi. Gözlerimi kapattım ve dün geceyi hatırlayarak derin bir nefes aldım. Bunun aramızda yatak odası dışında bir şeyleri değiştireceğinden emin değildim ama bu bir başlangıçtı.

Yıllardır ilk kez kendimi mutlu hissediyordum. Son birkaç aydır kendimi sürekli bir şeylerle savaşıırken ya da bir şeylerden kaçarken bulmuştum, bir an bile dinlenememiştim. Ta ki şimdiye kadar. Burada, Kaden'le birlikte, Coronis'te nihayet biraz nefes alabiliyordum. Elbette bu uzun sürmeyecekti. Hâlâ tehlikede olan çok şey vardı ve huzura kavuşmadan önce yapmamız gereken çok şey vardı ama şimdilik bunun tadını çıkaracaktım.

Kaden'in nefes alış verişi uykunun yavaş ritminden çıktı ve elini belime doladı. Burnunu saçlarıma sokarak kokumu içine çekti ve memnun bir ses çıkardı. "Her gün böyle uyanabilirim," diye mırıldandı.

"Yapabilirsin, evet."

"Mmm," dedi, sesi hâlâ sersem gibiydi. Ama sonra dirseklerinin üzerinde doğruldu, gözleri açtı. "Söylediklerini düşündüm ve haklısın. Geçmişte bir güç dengesizliği vardı ama şimdi gerçekten benim dengim olmanı istiyorum. Ve bunu resmileştirmek istiyorum."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Saçlarımı taramak için elini uzattı. "Ophiuchuslar genellikle bir alfa eşini bulduğunda sürü için bir tören ve büyük bir parti düzenler."

"İnsan düğünü gibi mi?"

Kaden usulca kıkırdadı. "Pek sayılmaz. Beyaz bir elbise giymek ya da koridorda yürümek zorunda değilsin. Ama sadece eşim olarak değil, ortağım olarak da yanımda duracaksın."

"Bu hoşuma giderdi."

"Güzel." Eli boynumu ve omuzlarımı izlemek için aşağı indi, dokunuşu şefkatliydi. "Bunun sürü için de iyi olacağını düşünüyorum. Şekil değiştirenler geleneklerini sever ve sürünün de yaşadığı onca şeyden sonra istikrara ihtiyacı var. Ophiuchus'ların hâlâ güçlü ve birlik içinde olduğunu gösteren bir işaret."

Sırıttım ve göğsüne hafifçe vurdum. "Sanırım herkese senin olduğumu göstermek istiyorsun."

"Bunun nesi yanlış?" Kaden sordu.

"Hiçbir şey," dedim. "Herkes senin de benim olduğunu bildiği sürece."

"Törenin bütün amacı da bu zaten." Dudaklarına hınzır bir sırıtış yayıldı. "Yine de birbirimizi tekrar işaretleyebiliriz, böylece kimse bunu kaçıramaz."

Güldüm ve parmaklarımı saçlarında gezdirerek onu öptüm. Kaden onaylayan bir ses çıkardı, bacağımı kaldırdı ve birbirimize yaslanmamız için beni çekti. Aleti çoktan sertleşmiş, aramızda sıkışmıştı ve öpüşmemiz derinleşti.

"Doyumsuzsun," dedim.

"Sen de öylesin," dedi ve buna itiraz edemezdim. Birisi bana bir keresinde yeni oluşan bir eş bağının şekil değiştirenleri her zaman vahşileştirdiğini, birbirlerine doyamadıklarını söylemişti ve şimdi ne demek istediklerini anlıyordum.

"Dün gece istediğini yaptın ama şimdi sıra bende," diye homurdandı Kaden, beni yere yapııştırarak. "Ve bu sefer ben üstteyim."

Sikini içime soktuğunda bir nefes verdim. Zaten ıslak ve hazırdım ve tek, yumuşak bir hareketle kabzasına kadar kayarken vücudumdan hiçbir dirençle karşılaşmadı. Hızlı, cezalandırıcı bir tempo tutturdu, mükemmel noktaya tekrar tekrar vurdukça benden daha yüksek sesler çıkardı. Kaden içime girip beni katatonik bir zevk durumuna sokarken tutunacak bir şeye ihtiyaç duyarak ona tutundum. Bacaklarımı omuzlarından yukarı kaldırarak beni daha derine çekti ve adını öyle yüksek sesle haykırdım ki duvarları salladığına yemin edebilirim. Ayak bileklerimi sıkıca kavradı ve kendini derinlere gömdü.

İkimiz de birbirimizin içinde kendimizi kaybederken amım onun etrafında kenetleniyordu.

Beni sert ve hızlı bir şekilde aldı, en azından şimdilik çiftleşme bağına tatmin eden çarşaplarda hızlı bir takla attı. Temizlenmek için biraz zaman harcadık ve sonra aşağıya indik.

Stella ve Larkin çoktan mutfağa girmiş, masada mısır gevreği yiyorlardı. Onlara katıldığımızda bize bıkkın bakışlar atıldılar.

"Ne?" diye sordum. Havada daha önce olmayan bir gerginlik hissederek sordum.

"'Ne' diye soruyor," diye mırıldandı Stella, başını sallayarak.

Kaden ikimize de mısır gevreği koyarken, "Devam edin," dedi.

Stella gözlerini devirdi. "Sevgili kardeşim, sana bu evin duvarlarının inanılmaz derecede ince olduğunu hatırlatmama gerek var mı, özellikle de şekil değiştirenlerin işitmesiyle."

"Şekil değiştiren işitme duyusuna ihtiyacım bile yoktu," dedi Larkin. "Onsuz da sizi gayet iyi duyabiliyordum. İkiniz de çok gürültülüsünüz."

Yüzüm kızardı. Hem dün gece hem de bu sabah sesimi alçaltma zahmetine girmemiştim, Kaden de öyle. İkinin bizi duyabileceğini tamamen unutmuştum. Doğrusu, dünyada Kaden dışında başka insanlar olduğunu da tamamen unutmuştum. "Özür dilerim."

Kaden omuz silkti. Yüzündeki memnun gülümsemeye bakılırsa, hiç de üzgün değildi.

Hepsi.

"Bu hepsi yeni arkadaşlar gibi Bu mu?" Larkin sordu, bakıyor Merak ettim.

Muhtemelen okuduğu bir aşk romanını düşünüyordu. Stella

kuru bir sesle, "Ben de öyle duydum," dedi.

Larkin'in yüzü hüznü bir ifadeye büründü. "Keşke eşi olan bir şekil değiştiren olsaydım."

"Hayır, bilmiyorsun," dedi Stella. "O zaman sen de bu iki aşk budalası kadar çekilmez olurdun."

Kaden ona sırtıttı. "Kendi eşini bulacağın ve onun kadar çekilmez olacağın günü sabırsızlıkla bekliyorum."

Stella oflayıp pufladı ve bulaşık makinesine koymak üzere boş kâsesini aldı. "Bir eşe ihtiyacım yok. Ben böyle iyiyim, çok teşekkür ederim."

Tamam. O zaman. Bu oldu almak a bit çok garip için kahvaltı sohbeti. "Özür dilerim," dedim tekrar. "Daha sessiz olmaya çalışabiliriz."

Kaden homurdanarak bunun ne kadar işe yarayacağını düşündüğünü gösterdi. "Belki de siz ikiniz kendi evinizi tutmalısınız."

Stella Duraklatılmış, ayakta üzerinde ve bulaşık makinesi, onu gözler genişliyor. "Gerçekten mi?"

"Neden olmasın?" Omuz silkti. "Ama sadece sen istersen. Senden asla gitmeni istemem."

"Hayır, bu iyi bir fikir," dedi yavaşça başını sallayarak. "Siz ikiniz biraz mahremiyeti hak ediyorsunuz ve benim de biraz boşluğa ihtiyacım var."

"Annemin kulübesini kullanabilirsin," dedi Kaden. "Eskiden resim yaptığı yer." Stella bunu düşünürken yüzü yumuşadı. "Bu işe yarayabilir. Küçük ama iki kişilik yer olmalı. Ama yıllardır kimse kullanmadı, yani iyice temizlenmesi gerekecek. Ne düşünüyorsun, Larkin?" Omuz silkti. "Kulağa harika geliyor."

"Kahvaltıdan sonra oraya gidebiliriz," dedi Stella, sesi her kelimedede daha da heyecanlanıyordu. "Ne yapılması gerektiğine bakarız. Belki diğer bazı sürü üyelerinden de yardım alabiliriz."

"Ben de seninle geleceğim," dedi Kaden. "Yıllardır oraya gitmedim ama... Vakit geldi."

"Bana ihtiyacın olmadığı sürece burada kalacağım," dedim, arabadaki birkaç hızlı bakış dışında hâlâ okuma fırsatı bulamadığım günlüğü düşünerek. "Eşyalarımı yerleştirmem ve hala buralardaysa eski eşyalarımı da gözden geçirmem gerekiyor."

"Sen gittikten sonra odanı aynı şekilde tuttuk," dedi Stella. "Hiçbirimiz ona dokunmaya dayanamadık. Bütün eşyaların hâlâ orada."

"Bunu öğrendiğim iyi oldu."

Kaden yakınıma eğildi ve burnunu yanağıma dayadı. "Umarım bu sefer bavulunu boşalttığında benim odamda yaparsın."

"Odamızda," diye düzelttim.

"Aynen öyle." Elini kahvaltı masasının altında dizime koydu.

"Ugh," dedi Stella, kusma sesleri çıkararak. "İşte tam da bu yüzden kendi evimize ihtiyacımız var."

BİRKAÇ SAAT SONRA eşyalarımı yerleştirmiş ve Kaden'in odasına yerleşmiştim. Önceden oldukça seyrekti, sanki tek yaptığı uyumakmış gibi, bu yüzden geride bıraktığı tüm boş alanlara kendimi sığdırmak şaşırtıcı derecede kolaydı. Kaden hâlâ kulübedeydi ve Larkin ile Stella'nın evi hazırlamasına yardım ediyordu. Yazdığı mesajlara göre, çatıda birkaç nokta bulmuşlardı.

sızdırıyordu ve iki kadının hemen taşınabilmesi için tamir ettirmek üzere bazı sürü üyelerini görevlendirmişti.

Bu ev onlar olmadan çok daha boş gelecekti ve onları her zaman görmeyi özleyecektim ama ikisinin bu kadar yakın arkadaş olmalarına ve kendilerine ait bir evleri olmasına sevinmiştim. İkisi de bunu hak ediyordu. Stella her zaman kardeşinin gölgesi altında yaşamış, Larkin ise tüm hayatını Lunatera'daki Ay Cadıları arasında saklanarak geçirmişti. Umarım Stella, Larkin'in Ophiuchus sürüsünde kendini evinde hissetmesine yardımcı olabilirdi, böylece burada kalabilir ve sonunda bedenine uygun şekilde büyüyebilirdi. Bir şekil değiştiren olmayabilirdi ama Ophiuchus'un onu kendilerinden biri olarak kabul edeceğini biliyordum. Ne de olsa biz dışlanmışlar, reddedilmişler ve uyumsuzlardan oluşan bir sürüydük.

Her şeyi kaldırdıktan sonra Güneş Cadısı günlüğünü çıkardım ve deri ciltli kapağına baktım. Son birkaç gündür sayfalarını karıştırmıştım ama tüm dikkatimi ona verebileceğim bir zamana saklamak istemiştim. İçindeki sırlar beni çağırıyordu, beni daha güçlü kılacağını ya da en azından Güneş Cadılarını ve vampirleri nasıl yenebileceğime dair bir fikir vereceğini umduğum sırlar.

Botlarımı giydim ve dergiyi evin arka tarafına açılan sürgülü kapıdan dışarı çıkardım. Güneş çıkmış, karı parlatıyordu ve eğer güneş büyü hakkında bir şeyler okuyacaksam bunu onun ışığı altında yapmam gerektiğine karar vermiştim. Ayrıca, bu ormana gelmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Botlarım karda ilerlerken tanıdık kokuları içime çektim ve bir zamanlar Stella ve Kaden'le eğitim yaptığım açıklığa doğru ilerledim. Parlak güneş ışığı ağaçların gölgesinden aşağı süzülüyordu ve yere oturup günlüğün ön sayfasını açarken bunu iyiye işaret olarak kabul ettim.

İçindeki yazı düzgündü, ama biraz sıkışık, sanki kişi -Brea, sanırım- sayfalara mümkün olduğunca çok şey sığdırmak istemişti. Kelimelerin hepsi eski Yunancaydı ve annemle birlikte bu konuda uzmanlaşana kadar çalışmış olmama rağmen, hâlâ hatırlayamadığım birkaç şey vardı. Larkin'den günlüğe benimle birlikte bakmasını istemeyi düşündüm ama bunun yeni Güneş Cadısı müttefiklerimin güvenine ihanet etmek gibi olacağına karar verdim.

Güneş Cadısı müttefiklerim vardı. Hah. Ne garip bir düşünce.

İlk birkaç sayfa, ay büyüğü eğitimine başladığımda Larkin'in bana öğrettiklerine benzer çok temel büyüler içeriyordu. Onları dikkatle okudum, kelimeleri yüksek sesle çalıştım, daha önce öğrendiklerime ne kadar benzediklerini ve onlardan ne kadar farklı olduklarını not ettim.

İlk büyüğü hafızama kaydettikten sonra kitabı yere bıraktım ve bacaklarıma sarıldım. Güneş Cadısı büyüünü denemeye hazır mıydım? Bana ve sevdiklerime karşı pek çok kez kullanılmıştı ve ben de uzun süre güneşin gücünü sadece bir sefalet nedeni olarak düşünmüştüm. Kimliğimin büyük bir kısmı onların ve temsil ettikleri her şeyin zıttı olmaya bağlıydı. Düşmanımın büyüünü kullanmak için mirasıma ve halkıma sırtımı mı dönecektim?

Ama sonra Brea ve halkının güneş büyüünü yakmak ya da yok etmek için değil, büyütme ve koruma için nasıl kullandıklarını düşündüm. Annemi hatırladım, rahatlamaya ihtiyacım olduğunda güneş büyüünü kullanarak benim için sıcak çikolata ısıtmıştı. Ve annemin bana anlattığı, Güneş ve Ay Cadılarının uzun zaman önce nasıl birleştiklerine ve büyülerini uyum içinde kullandıklarına dair hikayeleri hatırladım. Büyü bir araçtı ve tıpkı diğerleri gibi iyilik ya da kötülük için kullanılabilirdi. Her şey onu kullanan kişiye bağlıydı.

Daha parlak bir güneş ışığına doğru adım attım ve başımı yukarı kaldırarak birkaç dakika boyunca yüzümde sıcaklığı hissettim. İçime işlediğini hissedebildiğimi, vücudumun güneş sihrimi barındıran uyuyan kısımlarını uyandırdığını hayal ettim, ne kadar küçük olursa olsun.

İçimde hiçbir şey kıpırdamadı ama caymayı reddettim. Brea bunu yapabileceğime inanıyordu, ben de deneyecektim. Ellerimi birleştirdim ve onlara enerji çektiğimi hayal ettim. Ay büyüğü parmak uçlarıma sıçradı, kullanılmaya hevesliydi ama onu nazikçe geri ittim. İçimde daha derinlere uzandım, bana orada da başka tür bir sihir olduğuna dair bir işaret verebilecek bir şey, *herhangi bir şey* bulmaya çalıştım.

Hiçbir şey bulamadım. Belki Brea yanılıyordu.

İçimi çektim, hayal kırıklığına uğramıştım ve günlüğün ilk birkaç sayfasını tekrar okudum, bir şey kaçırmayıp kaçırmadığımı görmek için. Ay büyüünü öğrenmeye benzer bir şey olmalıydı, ama büyümün kilidi açıldıktan sonra bu bana kolay gelmişti. Bu neden benim için işe yaramıyordu?

Günlüğü çantama geri koydum, pes etmeye ve yarın tekrar denemeye hazırdım ki yumuşak bir tık *tık tık* dikkatimi çekti. Kafasında kırmızı bir leke olan küçük bir ağaçkakan yakındaki bir ağaca vuruyordu ve ben gülümseyerek onu izledim, sonra güneş ışığının yakındaki yapraklara vuruşunu inceledim.

Kendimi her zaman aya daha bağılı hissetmişimdir ama güneşin de kendine has bir güzelliğı vardı. Kuş başka bir ağaca doğru uçarken, güneşin hayat verdiğini, onun nazik ışığı olmadan bu ormandaki hiçbir şeyin var olamayacağını ve bizi besleyemeyeceğini anladım.

Başımı tekrar güneşe doğru eğdim ve Helios'a küçük bir dua mırıldandım. *Sana ya da halkına karşı işlediğim günahlar için beni affet. Eğer benim de senin kızın olduğum doğruysa, lütfen beni ışığınla kutsa.*

Ellerimi uzattım, güneşin ışığı altında avuç içlerimin ısındığını hissettim ve yavaşça nefes aldım. Helios'un beni duyduğuna dair ne bir ışık parlaması ne de bir onay vardı ama çok geçmeden derimin altında belli belirsiz bir uğultu hissettim. Ellerimde başladı ve yavaşça vücudumun geri kalanına yayıldı, soğuk bir gecede ateşin yanında oturuyormuşum gibi içimi sıcaklıkla doldurdu.

İçimden geçerken, Güneş Cadısı büyüsünün böyle hissettirmesi gerektiğini anladım - sıcak ve davetkâr, etrafımı saran rahatlatıcı bir battaniye gibi. Zarar vermek dışında herhangi bir şekilde kullanıldığını çok nadiren hissetmişim ve bana ya da başkalarına ne yapacağından korkarak ona dokunmaya korkuyordum. Bilinçaltım, ben bu zihinsel engeli aşana kadar büyünün serbest kalmasına izin veremezdi.

Bu sefer sihri zorlamaya çalışmadım. Zaten oradaydı, derimin altındaydı. Ay büyüme rakip olacak kadar güçlü olacağını hiç düşünmemişim ama tek ihtiyacım olan diğer kurtların üzerindeki kutsamayı kaldıracak büyüyü yapmak için yeterli gücü.

Güneş büyüsü içimi doldururken, kitaptaki ilk büyüyü düşündüm. Ellerimi önümde tutup derimin altında vızıldayan enerjinin dışarı aktığını hayal ederken dudaklarımdan eski Yunanca döküldü.

Bir an sonra avuçlarımda arasında küçük bir kıvılcım oluştu ve havada asılı kaldı. Heyecanlı bir çığlık attım ve enerji hemen söndü. Oops. Ama bir kez yapabildiysem, tekrar yapabilirdim.

Dudaklarımda bir gülümsemeyle büyüyü tekrar çağırdım ve önümde sağlam bir güneş ışığı topu oluşturmaya çalıştım. Güneş Cadılarının savaş sırasında üzerimize fırlattıkları büyük ısı topları çok daha büyük ve güçlüydü ama bir yerden başlamam gerekiyordu.

Sabırla ve biraz da ikna ederek, topu ateşten dönen bir kütleye dönüştürdüm. Onu daha fazla zapt edemeyeceğimi hissettiğimde, açıklığın diğer tarafına, büyük bir kar yığınının doğru fırlattım. Ya da en azından öyle yapmak istedim. Büyü avuçlarımdan çıkar çıkmaz söndü ve yok oldu.

Hayal kırıklığıyla bir ses çıkardım. Belki de bunu bir günde öğrenebileceğimi düşünerek biraz fazla aceleci davranmıştım. Gücü tutabiliyor olmam onu nasıl kullanacağımı henüz bildiğim anlamına gelmiyordu. Ay büyüsünü öğrenmem aylarımı almıştı ve bu bana çok daha kolay gelmişti. Ayrıca bana öğreten Larkin'di, sadece eski bir günlük değil. Bu büyüyü öğrenmek muhtemelen aylarca, hatta yıllarca pratik yapmamı gerektirecekti ve bu kitaptaki tüm büyüleri yapacak güce asla sahip olamayabilirdim. Ama bu sorun değildi. Ustalaşmam gereken tek bir büyü vardı, Zodyak Kurtları'nın geri kalanını özgür bırakacak olan büyü.

Yüzümü güneşe doğru kaldırdım ve tekrar başladım.

OceanofPDF.com

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Başka ne gibi sırlar sakladığını öğrenmek için tekrar günlüğe uzandığım sırada telefonum çaldı. Ses beni ürküttü ve sarsılarak günlüğü karın içine düşürdüm. İçimden küfrederek günlüğü aldım ve telefonumu bulmak için ceplerimi karıştırdım. Arayanın kimliğine bir kez baktıktan sonra ruh halim anında aydınlandı.

"Mira!"

"Merhaba Ayla!" dedi, onunla konuştuğum için en az benim kadar mutluydu. "Sesini duymak çok güzel."

"Seninki de," dedim günlüğü tekrar cebime sokarken. "Konuşmayalı uzun zaman olmuş gibi geliyor. Sen nasılsın?"

"Çok büyüyorum," dedi Mira iç çekerek. Birkaç gün önce bana bebeğinin karnının fotoğrafını göndermişti ve neredeyse eriyordum. "Bir bebeğin bu kadar yer kaplaması nasıl mümkün olabilir bilmiyorum. Patlayacakmışım gibi hissediyorum. Ama bunun dışında iyiyim." Durakladı. "Peki ya sen?"

"Ben iyiyim. Sonunda Ophiuchus sürü topraklarına geri döndük ve evde olmak harika. Lafi açılmışken, Balık burcundaki evine nasıl alışıyorsun? Her şey hâlâ iyi gidiyor mu?"

"Evet," dedi Mira ama sesinde bir tereddüt vardı. "Balık sürüsü bana iyi davranıyor, özellikle de eşim Aiden."

"Ama?" diye sordum. "Sesin mutlu gelmiyor."

"Bilmiyorum. Balık sürüsünün tamamen bir parçası olmak istesem de Yengeç sürüsünü hala özleyorum. Bazen merak ediyorum acaba burası

hiç evim gibi hissetmedim. Kendimi gerçekten buraya ait hissetmeye başlamam ne kadar sürer?"

"Bebek doğduğunda eminim daha farklı hissedeceksin," dedim ama Balık burcuyla kendini evinde hissetmemesinin daha derin bir nedeni olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım. Roxandra'nın söylediği gibi eş bağlarının neredeyse tamamı sahteyse, Mira'nın Aiden'la olan bağının da sahte olması muhtemeldi. Birbirlerine tapıyor gibi görünüyorlardı ama ya başka biriyle birlikte olmaları gerekiyorsa? Artık Kaden'le gerçekten çiftleştiğime ve Ophiuchus sürüsünün bir parçası olduğuma göre, başka bir yerde olmayı hayal bile edemezdim ve Mira'nın da bu memnuniyet duygusunu hissetmesini istiyordum. Gerçek eşini bulana kadar kendini asla gerçekten evinde hissedemeyecekti. Ve onun kim olduğunu bildiğime dair bir his vardı içimde.

Ama Mira bana daha önce eş bağıyla ilgili gerçeği bilmek istemediğini söylemişti. Aiden'la bir aile kurmak istiyordu ve ben de onun isteklerine saygı duyacaktım. Mira kendi kararlarını verebilirdi ve en iyi arkadaşı olarak, ne yaparsa yapsın onu her zaman destekleyecektim.

"Benden bu kadar bahsettiğiniz yeter," dedi Mira sessizliğin içinde. "Sen nasılsın?"

Sen ve Kaden nasılsınız? Son zamanlarda Wesley ile konuştunuz mu?"

Devrilmiş bir ağaç dalına oturdum ve bacaklarımı karda uzattım. "Seninle son konuştuğumdan beri çok şey oldu." Onu son gördüğümünden beri olanları özetleyerek anlatmaya başladım ve Kaden'le artık resmen çiftleştiğimizi ve Ophiuchus sürüsünün alfa dişisi olduğumu söyleyerek bitirdim.

"Vay canına," dedi bitirdiğimde. "Balık savaşçılarının bazılarından Yakınsama'yı duymuştum ama geri kalanı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Jordan'la aranızdaki sahte bağın çözülmesine ve Kaden'le gerçek eş olmanıza çok sevindim."

"Teşekkür ederim," dedim güneş ışığına doğru gülümseyerek.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu. "Artık Güneş Cadısı kutsaması gittiğine ve gerçek eşinle birlikte olduğuna göre?"

Gözlerimi kapattım ve Kaden'e uzandım, bağ aracılığıyla hayatının titreştiğini hissettim. Konsantre oluyordu ama korku ya da endişe hissetmiyordu, sadece bir şeyler yapmak için kararlıydı. "Bu inanılmaz. Jordan'la aramızdaki bağ hep yanılttı, kardeşim olduğunu bilmeden önce bile. Şimdi omuzlarımdan bir yük kalktı ve ilk kez kendimi özgür ve tamamen kendim gibi hissediyorum. Kurdum zincirlerinden kurtuldu ve şekil değiştirmek her zamankinden daha kolay. Ve eş bağı..." Ne kadarını söyleyeceğimden emin değildim ama dürüst olmak istedim.

Onunla. "Eş bağı gerçekleştiğinde, sanki Kaden'in kaderim olduğunu başından beri biliyordum ve onunla birlikte olmak eve dönmek gibiydi."

Mira telefonun diğer ucunda o kadar uzun süre sessiz kaldı ki telefonu kapatmış olabileceğini düşündüm.

"Mira?" Ben sordum.

Telefona bile yansıyan titrek bir nefes verdi. "Özür dilerim. Ben iyiyim. Senin adına çok sevindim ve çocuğumun Güneş Cadısı kutsamasına sahip olmayacağı için çok mutluyum."

"Ben de," dedim. "Umarım yakında hepimiz bundan kurtulabiliriz."

"Gitmem gerek," dedi Mira. "Balık alfası ve ailesiyle akşam yemeği yemem gerekiyor ve şu anda koltuktan kalkmam bile sonsuza kadar sürüyor. Karaya vurmuş bir balina gibiyim."

Hayal etmeye çalışarak usulca güldüm. "Keşke seni ziyarete gelebilseydim."

"Ben de." Sesindeki gülümseme geri gelmişti. "Ortalık sakinleştiğinde birbirimizi tekrar göreceğiz, söz veriyorum."

Boğazımda bir yumru oluştu. Balık sürüsü topraklarına hiç gitmemiştim, bu yüzden onu ziyaret etmek için oraya kolayca ışınlanamazdım ve şu anda Alaska'ya uzun bir yolculuk yapmak için gerçekten zamanım yoktu. Yine de bir gün onu ziyaret edecek ve bebeğiyle tanışacaktım, buna yemin ettim.

"Tamam," dedim. "Gelecek hafta tekrar konuşalım. Aksi takdirde, konuştuğumuzda arayı kapatacak çok şey var."

Mira güldü. "Anlaştık. Kendine iyi bak, tamam mı?"

"Sen de," dedim, sözcüklere elimden geldiğince sevgi katmaya çalışarak.

Vedalaştık ve telefonumu cebime koydum. Keşke ona yardım etmek için daha fazlasını yapabilseydim ya da en azından bu süre boyunca yanında olabilseydim ama yapabileceğim çok şey vardı ve ilgilenmem gereken daha önemli şeyler vardı. Mesela şu güneş büyüsunü çözerek Mira gibi kurtları özgür bırakabilir ve yanlış insanla çiftleşmelerini engelleyebilirdim.

Kaden beni bulduğunda farklı bir büyü çalışmasının ortasındaaydım, güneş ışığını belirli bir bitkiye doğru çekerek ona büyüme enerjisi aşılarmaya çalışıyordum.

Başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Nasıl gidiyor? Alışmaya başlamışsın gibi görünüyor."

Sinirli bir nefes verdim. "Diş çekmek gibi. Çok yavaş. Keşke bu kadar zor olmasaydı."

"Başaracaksın. Yapmaya karar verdiğin hiçbir şeyden asla vazgeçmiyorsun." Bana sıırttı. "Eğitime başlayalı çok uzun zaman olmadı.

tam da bu noktada. O zamanlar bir yumruk bile atamazdın ve yürümeyi öğrenen bir yavru gibi hiçbir şeye takılmazdın. Dövüşmeyi öğrenebileceğini hiç düşünmemiştim."

"Hatırlıyorum," diye mırıldandım. "O zamanlar tam bir pisliktin."

"Ben hala bir pisliğim, sadece sen bunu sevmeye başladın."

Buna itiraz edemezdim ama yine de yüzündeki o ukala sırıtışı silmek istiyordum. "Bahse girerim seni şimdi alabilirim."

Bir kaşını kaldırdı. "Beni yenebileceğini mi düşünüyorsun?" "Sihirle mi? Kesinlikle."

"Ben olsam o kadar emin olmazdım."

Bana doğru saldırdı, o kadar hızlıydı ki neredeyse bir bulanıklıktı. Ona bir ay büyüü patlaması fırlattım ama Kaden ustalıklı yoldan çekildi. Beni yere seremeden önce ışınlandım ve etrafına soğuk, gümüş ışıktan zincirler sardım. Parlak bir şekilde parladı ve her bir zincir kırıldı. Bir hırıltı çıkardı ve kendi ışık mızrağını oluşturup bana fırlattı. Genelde dişlerini ve pençelerini tercih ettiği için daha önce hiç böyle dövüştüğünü görmemişim ve bu beni bir an için hazırlıksız yakaladı. Tam zamanında bir kalkan yaratarak büyüünü etkisiz hale getirdim ama sonra önümde kayboldu ve görünmez oldu. Bir anlık tereddütüm bana pahalıya mal oldu ve Kaden üzerime geldi.

Soğuk zemine yuvarlandık ve beni altına sıkıştırdı. Kıpırdandım ama Kaden çok daha güçlüydü ve bileklerimi kavrayıp başımın üzerinde tutarken sırıttı. Onu üzerimden atmak için büyü kullanarak devam edebilirdim ama onun dokunuşunda eridim.

"İyi denemeydi," dedi Kaden ve bir öpücük kondurmak için eğildi. "Kazanmana izin verdim," dedim gülerek.

Kaden burnunu boynuma soktu ve oradaki deriyi öptü. "Rövanş ister misin?"

"Belki sonra," dedim, içimde arzusun yeniden kıpırdadığını hissederken. "Şu anda beni becermeni istiyorum."

"Dileğin benim için emirdir," dedi gömleğini çıkarmak için yükselirken.

Beni orada, birlikte antrenman yaptığımız açıklıkta, ona ilk kez aşık olduğum ormanda sahiplendi. Ona doyamıyordum ve bunun ne kadar süreceğini merak ediyordum. Elbette bu ihtiyaç bir noktada etkisini yitirecekti. Ama ne zaman?

İkimiz de tatmin olduktan sonra ormanın zeminine uzandık ve öğleden sonra güneşini tenimizde hissettik. Ben güneş sihrimi uygularken buradaki karlar erimiş, geriye dinlenmemiz için dökülmüş yapraklardan oluşan yumuşak bir alan kalmıştı.

"Stella ve Larkin nasıllar?" diye sordum.

"Evin düşündüğümde daha *çok* çalışmaya ve temizliğe ihtiyacı var ama onlar için iyi olacak." Saçımın telleriyle boş boş oynadı. "Geri dönüp annemin eski tablolarından ve sanat eserlerinden bazılarını görmek güzeldi. Yıllardır oradan uzak durdum ama artık geçmişten kaçmak istemiyorum."

"Belki eve onun resimlerinden birkaçını koyabiliriz," dedim parmaklarımı göğsünde gezdirerek.

"Bu hoşuma giderdi." Elimi tuttu ve üzerine bir öpücük kondurdu. "Stella da bizim için alfa dişi kutlamasını organize etmeye gönüllü oldu."

"Tanrıya şükür. Ne giyeceğime karar vermemde bana yardımcı olabilir. Bu tür şeylerde berbatım."

"Noel'de giydiğin yeşil elbiseyi çok sevmiştim. Belki bir ara tekrar giyersin."

"Yengeç sürüsündeki bazı pisliklerle savaşırken yırttım ama eminim tamir edilebilir." Biraz güldüm. "Sanırım sana bundan hiç bahsetmedim."

Kaşlarını kaldırdı. "Hayır, ama her şeyi duymak istiyorum."

Eve doğru yürürken ona Jordan ve Wesley ile geçirdiğim Noel'i anlattım. "İşte o zaman artık beni savunmana ihtiyacım olmadığını anladım. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Haklısın, bana ihtiyacın yok. Sen gerçekten de kendi başına bir alfasın." Bana çekik bir sırıtış attı. "Ama yine de bana takılıp kaldın."

Elini tuttum ve sıktım. "Eşlik bağı olmasa bile seni seçerdim."

"Bu da beni dünyanın en şanslı alfası yapıyor."

BÖLÜM YIRMI İKİ

Coronis'e yerleşmek için birkaç gün daha geçirdikten sonra annemi ziyaret etme zamanının geldiğine karar verdim.

Gözlerimi Lunatera'nın yarı aydınlığında açtım. Kaden elimi bıraktı ve kocaman aya baktı, sonra da sahili ve annemin Viktorya döneminden kalma evini görmek için kendi etrafında döndü.

"İşte burası," dedim. "Lunatera. Selene Diyarı."

Kaden başını salladı ve derin bir nefes aldı. "Büyü burada daha güçlü hissettiriyor."

Verandaya çıktık ve Kaden gömleğinin yakasını çekiştirerek çok sıkıymış gibi ayarladı. Sonra saçlarını düzeltti. "İyi görünüyor muyum?"

Annemle tanışacağı için gergin miydi? Ne kadar şirin. Yanağından öptüm. "Her zamanki gibi yakışıklı görünüyorsun."

Celeste kapıyı açtı, beyaz saçları sırtından aşağı dökülüyordu, gözleri ay ışığının altında parlıyordu. Üzerinde, muhtemelen buradaki diğer cadılardan biri tarafından el yapımı olarak dikilmiş, minik ayların işlendiği sade mor bir elbise vardı.

"Ayla. Seni gördüğüme çok sevindim!" Bana sıkıca sarıldı ama sonra yüzüme bakacak ve saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırarak kadar uzun süre geri çekildi. "İyi görünüyorsun. Seni çok özledim."

"Ben de seni özledim," dedim.

"Ve sen de Kaden olmalısın." Kollarını uzattı ve Kaden'in ellerini solgun parmaklarıyla kavradı. "Senin hakkında çok şey duydum."

"Umarım bir kısmı iyiydi," dedi Kaden sırtarak. "Sizinle tanıştığım memnun oldum."

"Evet, ama buraya sadece benimle tanışmak için gelmediğinizi hissediyorum." Kenara çekildi ve içeri girmemizi işaret etti. "İçeri gelin, bir fincan sıcak çikolata eşliğinde bu konuyu konuşalım. Ya da isterseniz çay."

Celeste bizi mutfığa götürdü ve Kaden eski mobilyaların garip bir uyumsuzluğuyla zamanın dışında yaşayan tuhaf eve hayran kaldı. Burası evimiz değildi ama buraya dönmüş olmak rahatlatıcıydı. Mutfak masasındaki sandalyelerden birine uzandım ve dışarıda kumların üzerinde yuvarlanan dalgalara baktım. Celeste güneş büyüünün bir titreşimiyle ocağı yaktı ve kaynatmak için bir çaydanlık koydu. Dolaplardan birkaç fincan aldı ve tezgahın üzerine dizdi.

"Ayla'nın sıcak çikolatayı sevdiğini biliyorum," dedi Celeste. "Peki ya sen Kaden?"

"Sorun değil. Teşekkür ederim."

Bizim için hazırlarken gülümsedi. "Burada olmanıza çok sevindim. Umarım bu tekrar birlikte olduğunuz anlamına geliyordur?"

"Öyleyiz, evet," dedim ve Kaden elini benimkinin üzerine koydu.

"Bunu duyduğuma sevindim. Buraya son geldiğinde Larkin'in nasıl üzüldüğünü görmeliydin. 'Gerçek aşk sahtedir,' diye inleyip duruyordu. Ona ikinizin tekrar bir araya geleceğini söyledim. Bazen böyle şeyler zaman alır." Sıcak çikolatamızı doldururken durakladı. "Oh, bu yüzden mi buradasın, Jordan'la eş bağını koparmak için mi? Eski bir kitapta sana yardımcı olabilecek bir şey buldum."

Bana kupamı uzatırken, "Aslında sahte eş bağını çoktan kopardık," dedim. "Artık Kaden'le gerçekten çiftleştim ve yeniden Ophiuchus sürüsünün bir üyesiyim."

Celeste yanıma oturmadan önce Kaden'e kupasını verdi. "Bunu duyduğuma çok sevindim. Nasıl yaptın bunu?"

"Bazı haydut Güneş Cadılarının yardımıyla," dedi Kaden.

"Ne?" diye sordu Celeste. Celeste neredeyse kupasını düşürerek sordu.

"İnanması zor, biliyorum," dedim. "Ama liderleri Brea, Evanora'yla savaşmamıza yardım etmek istiyor."

Celeste'in gözleri kısıldı. "Sana yardım etmek için her şeyi yapmasına şaşırdım. Breanora, bir zamanlar Evanora'nın ikinci adamıydı, biliyorsun. Ve onun en iyi arkadaşıydı."

Sıcak ikolatamdan bir yudum aldım. "Artık değil. Araları bozuldu ve şimdi birkaç Güneş Cadısı ile birlikte saklanarak yaşıyor. Jordan'ın annesi de dahil."

"Dikkatli ol," dedi Celeste. "Başka bir numara olabilir."

"Ben de öyle düşünmüştüm ama bence Brea gerçekten Evanora'yı durdurmak istiyor." Ona kısaca erkek Güneş Cadılarına ne olduğunu ve bunun sonucunda ortaya çıkan laneti ve Jordan'ı neden bu kadar çok kontrol etmek istediklerine dair öğrendiğimiz her şeyi anlattım. Sonra ona Brea'nın kutsama büyüsünü bozmamıza nasıl yardım ettiğini anlattım ve bunu kendim yapmayı ğrenebilmem için bana Güneş Cadısı günlüğünü verdim.

"Sen de büyü yapmayı öğrenebilirsin," dedim.

Celeste parmaklarını kupasına vurdu, biraz sıkıntılı görünüyordu. "Büyüye bir göz atacağım ama ne kadar yardımcı olabileceğimden emin değilim. Güneş büyüsünü basit bir ateş yakmak ya da duşumu sıcak tutmak dışında kullanmayalı uzun zaman oldu. Bunu kullanabilmiş olman beni çok etkiledi."

"ok iyi değil," diye itiraf ettim. "Ama daha iyiye gidiyorum."

Celeste başını salladı, kaşları hâlâ hafifçe atıktı. "Büyüyü grimoire'ıma kopyalayıp üzerinde çalışacağım ama onunla ne yapmamı beklediğinizden emin değilim. Bunu her Zodyak Kurdu üzerinde kullanamam, en az senin kadar."

Gözlerimi sıcak ikolatama diktim. "Hayır, tek tek büyü yapmak imkânsız. Büyüyü güçlendirmek için Evanora'nın اساسı gibi bir şeye ihtiyacımız var. Ay Cadıları'nda böyle bir şey var mı?"

"Bir keresinde yapmıştık ama Güneş Cadıları onu yok etti. Özür dilerim."

İ ektim. Başka bir çıkmaz sokak. Tek seçenek Evanora'nın اساسını almaktı ve bu da imkânsız görünüyordu. Bu fikirden Celeste'e bahsetmedim bile çünkü bana bunun çok tehlikeli olduğunu söyleyeceğini biliyordum. Ama başka ne seçeneğimiz vardı ki?

"Bir yolunu bulacağız," dedi Kaden, gözlerime bakarak. "Ama burada olmamızın nedeni bu değil."

"Doğru," dedim, tekrar odaklanarak. "Güneş Cadıları Kaden'in zihnine girip onu kontrol etmeyi başardılar. Bana öğrettiğin gibi ona da zihnini onların büyüsünden nasıl koruyacağını öğretebilir misin?"

Celeste başını salladı. "Memnuniyetle."

"Teşekkür ederim," dedi Kaden. "Bunu gerçekten takdir ediyorum. Ama Güneş Cadıları'nın kontrol ettiği tek kişi ben değilim. şu aytaşı kolyelerden diğer alfalar için de bulmamız mümkün mü?"

Celeste başını salladı. "Üzgünüm ama elimizdekilerin hepsini Larkin'e verdik zaten. Yenilerini yapmak için çalışıyoruz ama onları ayın enerjisiyle doldurmak çok zaman ve çaba gerektiriyor."

Kaden, "Anlıyoruz ve şimdiye kadarki tüm yardımlarınız için minnettarız," dedi.

Celeste, "Keşke daha fazlasını yapabilseydik," dedi.

"Yapabilirsin," dedim, Ay Cadıları'nın bize yardım etmeyi reddettiğini her düşündüğümde içimde bir sıkıntı titreşimi hissediyordum. "Sen ve diğer Ay Cadılarından bazıları Dünya'ya gelip Güneş Cadılarıyla savaşmamıza yardım edebilirsiniz. Larkin'in şu anda yaptığı gibi."

"Larkin genç ve kendini geliştirmesi için Dünya'da zamana ihtiyacı var. Ama geri kalanımız..." Celeste başını eğdi. "O kadar uzun süre saklandık ki savaşmanın nasıl bir şey olduğunu unuttuk. Aytaş kolyeleri yapmaya devam edeceğiz ve ben de senin için bu yeni büyüü öğreneceğim ama elimizden gelen bu. Özür dilerim."

"Sormak zorundaydım." Öfkemi gizlemeye çalışarak sıcak çikolatamdan uzun bir yudum aldım. Bu uzun zamandır aramızda bir anlaşmazlık konusuydu ama zamanımı onunla tartışarak geçirmek istemiyordum. Onun sadece halkını güvende tutmaya çalıştığını biliyordum ve ihtiyacımız olan son şey birlikte çalışmamız gerekirken daha fazla kavga etmektir.

"Larkin burada bir vampir olduğundan bahsetmişti," dedi Kaden ve konu değiştiği için minnettar oldum. "Onunla konuşmam mümkün mü?"

Celeste'in yüzü yine sıkıntılı görünüyordu. "Larkin bana halkınıza yapılan vampir saldırısından bahsetti. Böyle bir şey yapmalarına şaşırdım ama onlarla temas kurmayı uzun yıllar oldu."

"Güneş Cadıları için çalışıyorlar," dedi Kaden. "Nedenini ve onları nasıl durduracağımızı bilmemiz gerekiyor."

"Eminim Killian sizinle konuşmak isteyecektir. Ona uğramasını söyleyeceğim."

"Teşekkür ederim," dedi Kaden.

İçkilerimizi bitirdik ve aramıza sessizlik yerleşti. Celeste ayağa kalktı ve ortalığı toplamaya başladı. "Jordan nasıl? Eş bağının kopmuş olmasından memnun olmalı."

"İyi gidiyor," dedim. "Artık Güneş Cadısı'nın kontrolü altında değil ve Leo sürüsüne yeni bir yön verecek."

Celeste elini yüzünü yıkarken gülümsedi. "Bunu duyduğuma sevindim. O iyi bir çocuk, sadece biraz sorunlu."

Sandalyemde arkama yaslandım ve rahatlamaya çalıştım. "Daha iyisini yapmak istiyor. O

daha iyi yapıyor. Sadece bazı şeyleri çözmesi gerekiyor." "Hepimiz öyle değil miyiz?" Kaden mırıldandı.

"Gerçekten de öyle," dedi Celeste. "Peki Larkin nasıl? Ziyarete geldiğinde endişeli görünüyor. Dünya'ya alışıyor mu?"

"Sanırım öyle," dedim. "Bize çok yardımcı oldu."

Kaden, "Kız kardeşim Stella ile iyi arkadaş oldular," dedi.

"Güzel." Celeste tekrar yanıma oturdu ve bakışlarını Kaden'in üzerinde gezdirerek onu içine çekti. "Biliyor musunuz, ikinizle de siz küçükken tanışmıştım. Eminim hatırlamıyorsunuzdur."

"Gerçekten mi?" Kaden biraz doğruldu ve sordu. "Nasıl?"

"Annenle babanı tanırdım," dedi Celeste, sesi yumuşayarak. "Çok iyi değillerdi ama ihtiyacım olduğunda bana karşı naziktiler." Masanın öbür ucuna uzandı ve onun elini tuttu. "Kaybınız için üzgünüm. Onları çok erken kaybettik."

Kaden gözlerini kaçırdı ve boğazını temizledi, gözleri biraz parlıyordu. Kaç yıl geçerse geçsin, ailesinin kaybının acısı onu hiç terk etmemişti. Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezdin. Kendi babam korkunç bir insandı ve onu neredeyse hiç özlemiyordum. Ve Celeste'i kaybedersem yas tutacak olsam da, onu bir yetişkin olarak sadece kısa bir süre tanımıştım. Aynı şey olmazdı.

"Umarım birkaç gün kalabilirsin," dedi Celeste. "Zihnini korumayı öğrenmen biraz zaman alabilir."

"İhtiyacımız olduğu kadar kalacağız," dedim.

"Güzel." Omzumu okşadı. "Odanızı hazırlayayım. Lütfen kendinizi evinizdeymiş gibi hissedin."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

O günün ilerleyen saatlerinde Celeste, Kaden'e zihnini korumayı öğretmeye başlamak için onu sahile götürdü. İkisi kumda ilerlerken Kaden hevesli ve kararlı görünüyordu. Zor bir iş olacaktı ama onun Güneş Cadısı'nın kontrolünden sonsuza dek uzak kalmasını sağlayacaklardı.

Ben içeride kaldım ve Celeste'in ortaya çıkardığı eski kitabı okumak için oturma odasındaki şezlongu talep ettim. Çiftleşme bağına çoktan koparmış olmamıza rağmen kitaba hâlâ bir göz atmak istiyordum. Eğer bunu yapmanın daha kolay bir yolu varsa, o büyüü de memnuniyetle öğrenirdim.

Kâğıt parmaklarımın altında eski ve kırılgan bir his uyandırıyor ve sayfayı hızlıca çevirdiğimde kutsamanın bozulacağından endişeleniyordum. Metin elbette eski Yunanca yazılmıştı ve kalın pasajları geçmekte zorlandım, önümdekileri anlamlandırmaya çalışırken gözlerim birbirine karıştı. Dil konusunda oldukça iyi olmama rağmen, bu kitap özellikle yoğun ve tanımadığım birçok kelime vardı. Evdeyken dil üzerinde çalışmak için gerçekten daha fazla zaman harcamam gerekiyordu. *Bunu da listeme ekleyeyim*, diye düşündüm iç çekerek. Sanki yapacak yeterince işim yokmuş gibi. Bir an için Larkin'i de yanımızda getirmiş olmayı diledim ama annemle ilk kez tanıştığında sadece Kaden ve ben olalım istemiştik.

Şakaklarımı ovuşturdum ve sandalyemi düzelttim. Bu kitabı kendi başıma bitirmem gerekecekti. Uzun zaman önce ölmüş Ay Cadılarının birinci elden anlattıkları ve daha sonra ikinci elden anlattıkları pek çok ilginç şey vardı. Ophiuchus sürüsüyle yaşadıklarından ve diğer Zodyak Kurtlarının buna nasıl içerlediğinden ve bu yüzden sürüyü nasıl kovduklarından bahsettiler. Ben zaten

Okuması ilginç olsa da tüm bunları biliyordum. Ama sonra beni duraksatan bir şey buldum, zamanda daha da geriye giden bir şey. İki kez okudum ve sonra bir parça kağıt ve bir kalem aldım.

Bölümü çevirmek birkaç yorucu saatimi aldı ve bitirdiğimde çok iyi bir iş çıkardığımdan emin değildim. Belki de bunu Larkin'e geri götürmeliyim.

Neyse ki Kaden ve Celeste o anda döndüler. Dikkatimi dağıttıkları için minnettar bir şekilde notlarımı ve kitabı yere bıraktım.

"Nasıl gidiyor?" Ayağa kalkıp Kaden'in yanağına bir öpücük kondurarak sordum.

Celeste nazik bir gülümsemeyle, "Çok çabuk öğreniyor," dedi. "Bu işte doğuştan yetenekli."

Kaden bitkin görünüyordu ama çenesi o inatçı tavrıyla sabitti. "Zor ama bunu başarana kadar pes etmeyeceğim. Bir daha asla kimsenin zihnimi kontrol etmesine izin vermeyeceğim."

"Yakında alacaksın, eminim. Şimdi gel ve şuna bak." Kitabı kendime doğru çektim ve birkaç sayfasını çevirdim. "Sanırım bize yardımcı olabilecek bir şey buldum." Metni taradım, pasajı bulmaya çalıştım. Parmaklarımı harflerin üzerinde gezdirerek kaşlarımı çattım. "İşte burada. Doğru okuyup okumadığımdan emin değilim ama eğer doğru okuyorsam, on üç sürünün alfaları yeni bir ayın altında aynı hizaya geldiklerinde yıldızların büyüsunü kullanabileceklerini söylüyor."

Kaden, "Böyle bir şeyi hiç duymadım," dedi.

Celeste omzumun üzerinden eğildi, gözleri metni gözden geçiriyordu. "Evet, bu doğru. Burada Zodyak Kurtları'nın yıllar önce cadıların köleliğinden bu şekilde kurtulduğu yazıyor. Eş bağından kurtulmana yardımcı olabileceğini düşündüğüm şey buydu."

Bu yeni fikir karşısında kalbim heyecanla çarptı. "Yani on üç sürünün hepsini yeni ayda aynı hizaya getirebilirsek, bu ne anlama geliyorsa, hepsinin üzerindeki kutsama büyüsunü kaldırabiliriz."

Kaden homurdandı. "Tüm sürülerin birleşmesini sağlamak bir mucize olur. Evanora'nın asasını ele geçirme şansımız daha yüksek."

Muhtemelen haklıydı ama bu şansı elimden kaçırmayacaktım. Pasajı tekrar gözden geçirdim. "Neden yeni ay?"

Celeste karşımdaki sandalyeye oturdu. "Muhtemelen güneş ve ayın en zayıf, yıldızların ise en parlak olduğu zaman olduğu içindir."

"Tabii ki." Kaden'in çatısında dururken bana Ophiuchus takımyıldızını göstermesini düşündüm. Takımyıldızlar. Öyle görünüyordu ki

Şimdi bunu daha önce nasıl fark etmediğimi merak ediyorum. "Yıldızlar Zodyak güçlerimizi aldığımız yerdir!"

"Belli ki," dedi Kaden. "O sürülerde sana ne öğretiyorlardı?"

"Bir sürü Güneş Cadısı saçmalığı," diye mırıldandım. "Aksi takdirde bundan daha önce haberimiz olurdu."

Celeste, "Bu bilgi uzun zamandır gömülüydü," dedi. "Eski cadılar Zodyak Kurtları'nın bir daha asla böyle bir şey yapmayacağından emin olmak istemişler. Bu kitabı bulana kadar ben de bilmiyordum ve sadece çiftleşme bağı sorununa bir çözüm aradığım için baktım."

Her şey yerli yerine oturduğunda, "Sürülerin birbirleriyle savaşmasının nedeni bu," dedim. Roxandra bize bunu bizi zayıf ve kolay kontrol edilebilir tutmak için yaptıklarını söylemişti ama sözlerinin sandığımdan da derin olduğunu fark ettim. Güneş Cadıları alfaların bu ritüeli bir daha asla gerçekleştirmemesini istiyordu ve bunu yapmanın en iyi yolu da hepsinin birbirinden nefret etmesini sağlamaktı.

Daha dik oturdum, başım dönüyordu. "Yani bana yıldız büyümüzü, her zaman sahip olduğumuz büyü, kutsama büyüünden kurtulmak için kullanabileceğimizi mi söylüyorsun? Tek gereken birlikte çalışmamız mı?"

Kaden kaşlarını çatı. "Bunu çok kolaymış gibi söylüyorsun."

"Belki de öyledir. Onlara Güneş Cadılarının her şeyi kontrol ettiğine dair kanıt verdikten sonra Akrep sürüsünün nasıl müttefikimiz olduğunu gördünüz. Jordan diğer sürüler üzerinde de çalışıyor. Tek yapmamız gereken diğer alfaların bizi dinlemesini sağlamak."

"Tamam. Döndüğümüzde alfaları bir kez daha toplantıya çağırırız ama ben olsam fazla umutlanmazdım."

Çevirdiğim notlara bakarak başımı salladım. Diğer alfaların bunu bilmesi gerekiyordu. Herkesi özgürleştirmek için en iyi şansımız bu olabilirdi.

Kapı çalındı ve konuşmamız yarıda kesildi. Celeste'in yüzü aydınlandı. "Bu Killian olmalı. Bugün seninle vampir sorunu hakkında konuşmaya gelmeyi kabul etti. Onu içeri alacağım."

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Celeste ön kapıya doğru giderken Kaden bana sordu.

"Evet, ona saldırmaktan kaçındığınız sürece." Kitabı kapattım ve notlarımı bir kenara ittim.

Kaden bana bir bakış attı. "Kendimi kontrol edebilirim."

"Göreceğiz."

Celeste, Killian'a oturma odasında bize katılmasını işaret ederek, "Lütfen bizimle otur," dedi. "Ayla ve arkadaşı Kaden size birkaç soru sormak istiyorlar. Bize içecek bir şeyler getireyim."

"Tekrar merhaba," dedim ama kurdum onun varlığına hemen içten gelen bir hırıltıyla tepki verdi. Onun bir arkadaş olduğunu bilmem ya da bana zarar verecek hiçbir şey yapmamış olması önemli değildi. Kanımdaki bir şey onun düşmanım olduğunu düşünüyor, içgüdüsel olarak üzerine atlayıp boğazını parçalama ihtiyacı duyuyordum. Kendimi toparlamak için elimin arkasından öksürdüm.

"Ayla, seni görmek her zamanki gibi bir zevk," dedi Killian, doğal olmayan bir zarafetle odaya dalarak. Şaşırtıcı derecede güzeldi ve yüzünün mükemmel hatlarına ya da siyah saçlarının yüzüne düşüşüne bakmamak mümkün değildi. Onu öldürmek istesem de, müzedeki paha biçilmez bir tablo gibi saatlerce ona bakmak istiyordum. Hiç mantıklı gelmiyordu ama vampirlerin ve kurtların doğasında bu vardı.

Yanımda Kaden ellerini yumruk yapmıştı ve vücudundaki her kas gergindi. Bir vampirle hiç olumlu bir deneyimi olmamıştı, bu yüzden düşmanını alt etmek için duyduğu içgüdüsel dürtü karşısında sakın kalmak onun için muhtemelen daha da zordu. Her an saldırmaya hazır olduğunu söyleyebilirdim ve eğer kendini kontrol altına almazsa, elimizdeki tek vampir müttefiki de kaybetmek üzereydik.

"Sorun yok," diye mırıldandım ona. "Sadece otur."

Kaden oturdu ama gözlerini vampirden ayırmadı ve vücudundaki gerilimden hiçbir şey kaybetmedi.

"Ophiuchus sürüsünden Kaden. Sizinle tanıştığıma memnun oldum." Killian ya çok iyi rol yapıyordu ya da havadaki bariz gerginliği fark etmemişti. İlkini tahmin ettim, çünkü sehpanın diğer tarafında kaldı ve daha fazla yaklaşmaya çalışmadı.

"Aynı şekilde," dedi Kaden ama sesi daha çok hırlamaya benziyordu.

Elimi dizine koydum ve parmaklarımı biraz içeri soktum. Kaden sonunda vampire ters ters bakmayı bırakıp bana baktı. *Nazik* ol, diye düşündüm, sakın bir hisle birlikte eş bağı aracılığıyla mesaj göndermeye çalışıyordum.

Kaden Killian'a bakarken çenesi sıkılıydı ama sesi biraz daha az öldürücüydü. "Bizimle konuşmaya geldiğiniz için teşekkür ederim."

İlerleme var, diye düşündüm ve Killian'a özür dileyen bir gülümseme gönderdim. "Seni tekrar görmek güzel. Umarım iyisindir."

"Burası her zamanki gibi, sanırım bu da bir evet demek." Bana dişlerinin ucunu gösteren bir gülümseme fırlattı ve Kaden yanımda bir kez daha kaskatı kesildi. "Bir vampir sorunun olduğunu duydum."

Başımı salladım. "Güneş Cadıları vampirlerin onlarla birlikte çalışmasını sağladı. Onlar hakkında bulabildiğimiz her şeyi ve gün içinde nasıl dışarı çıkabileceklerini anlamaya çalışıyoruz."

Kaden dişlerini sıkarak, "Ve onları en iyi nasıl yeneceğimizi," diye ekledi.

Dirseğimi böğrüne sapladım ama onu düzeltmedim. Teknik olarak haklıydı ama bu konuda çok kaba davranıyordu. Bana sinirli bir bakış fırlattı ama başka bir şey söylemedi.

"Evet, Larkin de benimle konuşmaya geldi," dedi vampir. "Ona söylediğimin aynısını sana da söyleyeceğim. Güneşe çıkmamaları gerekiyor. Bildiğinizden eminim, vampirler hâlâ Güneş Laneti'nden muzdarip. Bu yüzden gün boyunca dışarı adım atamıyoruz." Killian kendi elini Lunatera'nın ayından gelen soluk ışığa doğru kaldırdı. "Burada her zaman gece olduğu için benim böyle bir sorunum yok elbette, ama ben bir istisnayım."

"Gün içinde dışarı çıkabilmelerinin bir yolu var mı?" diye sordum. "Belki de. Hava çok mu bulutluydu ya da öğleden sonra geç saatlerde doğrudan güneş ışığı var mı?"

"Hayır," dedi Kaden. "Güpegündüz dışarı çıktılar."

"Başka bir yol daha var." Killian durakladı. "Güneş Cadıları vampirlerin kanlarını içmelerine izin verirse, bu onların güneş ışığında yürümelerine izin verir, ama sadece bir süreliğine. Bu kalıcı olmaz, yani daha fazlası için onlara geri dönmeleri gerekir."

"Kulağa doğru gibi geliyor," diye mırıldandı Kaden. "Güneş Cadıları herkesi kendilerine bağımlı kılmayı severler."

Vampir sanki geçmişinden bir şey hatırlıyormuş gibi hüznle gülümsedi. "Gerçekten de öyle. Tahmin etmem gerekirse, Güneş Cadıları muhtemelen onlara hizmet etmeleri karşılığında eninde sonunda laneti kaldırmayı teklif ettiler ve vampirler de bunu kabul ettiler."

"Ve Evanora'yı tanıyorsam, bu anlaşmaya asla uymayacaklardı," dedim.

"Muhtemelen hayır," diye kabul etti Killian.

Celeste elinde çaylarla dönüp çayları dağıttı ve herkes biraz sakinleşti. Killian oturup çayını yudumlarken Celeste'e misafirperverliği için teşekkür etti, Kaden ise dar gözlerle onları izliyordu.

"Yani kandan başka şeyler de içebiliyorsun," dedi. "Başka ne var?"

Killian, "Evet, biz de herkes gibi yiyip içiyoruz," dedi. "Bizim sadece... ekstra bir beslenme ihtiyacımız var."

Kaden öne doğru eğildi, kollarını dizlerine dayadı ve çayını tamamen görmezden geldi. "Bana güçlerinden bahset."

Gözlerimi devirdim. Gerçekten de tüm zamanını bir kavga başlatmanın eşiğinde geçirecekti. O benimdi ve onu seviyordum ama bazen ben de onu boğazlamak istiyordum. Celeste'e baktım, o da *ne yapabiliriz* ki der gibi omuz silkti.

Killian normal bir sohbet ediyormuşuz gibi çayını karıştırdı. "Hız, güç ve ölümsüzlük elbette. Hızlı iyileşme. Fark etmiş olabileceğiniz gibi bizi öldürmek çok zor."

"Hadi canım," diye homurdandı Kaden. "Başka ne var?"

"Dişler, doğal olarak. Oh, ve bunları büyütebiliriz." Bir elini kaldırdı, tırnakları jilet gibi keskin noktalar halinde uzarken elini iki yana doğru salladı.

Kaden kendini tutuyormuş gibi kanepenin kenarını kavradı. "Başka bir şey var mı?"

"Başka numaralarımız da var... Farklı soyların farklı güçleri vardır, aslında sizin sürülerinize benzer." Başka bir şey söylemedi, sadece Kaden'i daha da kızdıran gizemli bir gülümseme sundu.

"Birbirimize hiç benzemiyoruz," diye tersledi.

Killian'ın onu kızdırmaktan zevk aldığını hissettim çünkü gülümsemesi daha da genişledi. "Ah, keşke bilseydin, genç dostum. Belki bir gün kurtların ve vampirlerin tüm geçmişini paylaşırım ama korkarım ki bu bugün için vaktinden daha uzun bir hikâye olur."

Kaden, "Bana onları nasıl öldüreceğimi söyle," dedi.

"Nasıl olduğunu zaten biliyorsun. Kafa kesme. Kalbe saplama. Ateş." Elini salladı, tırnakları çoktan normale dönmüştü. "Başka yollar da var ama bunlar en yaygın olanları."

"Peki ya diğer şeyler?" Kaden sordu. "Kutsal su, haçlar, sarımsak...?"

Killian o kadar güzel bir kahkaha attı ki, tekrar duymak için kulaklarım ağrıdı. "Hepsi saçmalık, tıpkı gümüş ve kurtadamlar gibi."

Sözleri üzerinde düşünürken kaşlarımı çattım. Bize söylediklerinin çoğunu zaten biliyorduk ya da en azından tahmin ediyorduk. Larkin'in onu görmeye geldiğinde bana ondan işe yarar bir şey öğrenemediğini söylemesine şaşmamalı. Emin olmak için onunla kendi başıma konuşmak istemiştım ama şimdi zaman kaybı gibi görünüyordu.

"Onları Güneş Cadılarına karşı kıskırtmamızın bir yolu var mı?" Killian'a sordum.

Killian başını salladı. "Güneş Cadısı lanetini bozmanın bir yolunu bulamazsan bu pek olası değil. Hiçbir şey olmasa bile, biz vampirler her zaman sözümüze sadık kalırız. Eğer diğerleri Güneş Cadıları'na hizmet etmek için bir yemin ettiyse, bunu bozmak zor olacaktır."

İçimi çektim ve en az onun kadar sinirli görünen Kaden'e baktım. Bu yolculuğun daha fazla cevap getireceğini ummuştuk ama işte buradaydık, daha da fazla soruyla.

"İhtiyacınız olan başka bir şey var mı?" Killian boş çay bardağını yere bırakırken sordu. "Başka sorularınız varsa cevaplamaktan mutluluk duyarım."

"Hiç sanmıyorum," dedim sesimdeki hayal kırıklığını bastırmaya çalışarak. "Teşekkür ederim, Killian."

"Benim için bir zevkti. Bir dahaki sefere Lunatera'ya geldiğinde, umarım bir yemek için bana katılırsın." Bu son söz üzerine Killian'ın gözleri Kaden'e kaydı ve mükemmel, centilmen maskesinin arkasına geçmeden önce gözlerinde kısa bir mizah parıltısı vardı.

Kaden'in kasları şaka karşısında tekrar gerildi, belli ki pek komik bulmamıştı ve ancak Killian Celeste'le birlikte odadan çıktıktan sonra gevşedi. Bu arada vampir, Kaden'in ona dik dik bakmasına rağmen gayet rahat görünüyordu.

"Yemek mi?" O gider gitmez Kaden sordu. "Ciddi mi?" Bunu duymazdan geldim ve "Ondan daha fazla şey öğreneceğimizi umuyordum" dedim.

Kaden uzun bir nefes verdi. "En azından artık neyle karşı karşıya olduğumuzu biliyoruz."

"Birden fazla şekilde." Kitabı tekrar elime aldım ve çalıştığım bölüme geçtim. Bu elimizdeki tek sağlam ipucuydu ve onu elimden geldiğince kovalayacaktım. Eğer tüm sürülerin laneti bozacak kadar uzun süre birlikte çalışmasını sağlayabilirsek, her şey sona erebilirdi. Kaden'in alfaları bir araya getirmek için bir mucizeye ihtiyaç olduğu konusunda yanılmış olması için dua ettim.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

KADEN HIZLI BİR ÖĞRENCİYDİ ve Celeste bile onun zihnini bu kadar çabuk koruyabilmesinden etkilenmişti. Bunu öğrendikten sonra vedalaştık ve hayal kırıklığına uğramış bir halde Coronis'e döndük. Annemle biraz vakit geçirmek güzeldi ve kutsama büyüsünü nasıl bozabileceğimiz konusunda yeni bilgiler edinmiştik. Ayrıca vampirlerle ilgili şüphelerimiz doğrulanmış ve orada da biraz daha fazla şey öğrenmiştik. Ama hepsi bu kadardı.

Yeterli olur muydu? Emin değildim. Zodyak Kurtları kimsenin hatırlayamayacağı kadar uzun bir süredir birleşmemiştik ve kitap bize yeni ay sırasında tam olarak ne yapacağımızı söylemiyordu. Alfaları birlikte çalışmaya ikna etssek bile, bunun bir işe yarayıp yaramayacağını kim bilebilirdi?

Brea'nın yarattığı büyü işe yaradığını bildiğim bir şeydi ve bu yüzden fırsat buldukça güneş büyüsü yapmaya devam ettim. Elbette bunu büyük ölçekte kullanmak için hâlâ Evanora'nın asası gerekiyordu ki onu da elde etmek imkânsız görünüyordu. Ama iki plan bir plandan daha iyiydi ve mümkün olduğunca çok seçeneğe sahip olmayı seviyordum.

Geri döner dönmez diğer alfaları toplantıya çağırdık, ancak herkesin buluşabileceği bir zaman bulmak zor oldu. Ethan ve Jordan hepsiyle iletişime geçmemize yardımcı oldular ve sonra yapabileceğimiz tek şey en iyisini ummaktı.

"Sence gelecekler mi?" Saatler başlangıç saatine doğru ilerlerken sordum. Şimdiye kadar Zoom toplantımıza kimse katılmamıştı, ancak iyi bir katılım olacağını umuyordum. Bunu zaten biliyordum.

Ethan, Jordan ve Wesley'nin yanı sıra Balık burcu alfası Amos da gelmeyi planlıyordu. Peki ya diğerleri?

"Daha iyi," diye homurdandı Kaden, dizüstü bilgisayarını ikimizi de biraz daha fazla ekrana getirecek şekilde ayarlarken. En iyi aydınlatmaya sahip olduğu için mutfak adasında oturuyorduk, ama diğer odalardan birini paylaşabileceğimiz bir ofise dönüştürmeyi zaten tartışmıştık. Muhtemelen Stella'nın odası, çünkü en büyük odaydı.

Sadece birkaç dakika kala alfalar gelmeye başladı. Şaşırtıcı bir şekilde, daha fazlası ortaya çıktı ve ekranımız karelerle doldu. Diğer alfaların ortaya çıkışını izlerken uzun bir nefes aldım. Boğa ve Koç alfaları bile ortaya çıkmıştı. Buna inanmakta güçlük çekiyordum. Sayıları sayarken ekrana baktım. Sürülerden birkaçının kameraları hâlâ kapalıydı ama hepsi buradaydı. Her biri.

Kaden bile etkilenmiş görünüyordu. "Belki bir mucize gerekmez."

Kısa bir kakhaha attım, hala olanlardan dolayı şoktaydım. Henüz birleşmemiş olabilirdik ama her birinin içinde bir şeyler kopmuştu ve dinlemeye hazırdılar. Bu en azından bir ilerlemeydi. Belki herkesi aynı noktada *buluşturabilirdik*. En azından ben öyle umuyordum.

Zamanı geldiğinde Kaden sesimizi açtı ve konuşmaya başladı. "Bugün bize katıldığınız için teşekkür ederim. Lafı dolandırmayacağım. Hepiniz Birleşme'de neler olduğunu, Güneş Cadıları'nın kontrolü yüzünden her sürünün değerli hayatlarını kaybettiğini gördünüz. Hepiniz Roxandra'nın sorgusunu izlediniz, bize yaptıkları her şeyle ilgili gerçeği anlattığında. Hepiniz Roxandra serbest bırakıldığında Libra sürüsünün bölgesinin kalbindeki vampir saldırısını duydunuz. Hepiniz şu anda neyin tehlikede olduğunu ve Güneş Cadıları durdurulana kadar asla özgür olamayacağımızı biliyorsunuz."

Yay burcunun alfası Theo sesini kesti. "Gördük, evet," dedi, sesi biraz yorgun geliyordu. "Ama ne yapmamızı öneriyorsun? Bir planın var mı Kaden?"

Herkes hâlâ liderleri olarak Kaden'e bakıyordu ama o başını eğdi. "Artık size liderlik edemem. Bana yaptıklarını öğrendiğimiz şeyden sonra olmaz. Neyse ki, bir planı olan ve yaklaşan savaşta size liderlik etmek için daha iyi bir kişi olacak başka biri var." Bana doğru döndü. "Ayla."

"Ne?" diye sordum. Neredeyse mutfak taburesinden düşerek sordum. Bunu önceden konuşmamıştık ve bu iş için doğru kişi olduğumdan emin değildim. Kaden çok daha deneyimliydi ve artık Güneş Cadısı'nın zihinsel saldırılarından korunuyordu. Bunu neden bana versin ki?

"Bu iş için en uygun kişi sensin," dedi Kaden, emin bir sesle.

"Katılıyorum," dedi Wesley.

"Ben de," diye ekledi Jordan.

Ethan sesini kesti. "Kaden'i bu konuda destekliyorum. Eğer bunun en iyisi olduğunu söylüyorsa, onun kararına güvenirim."

Amos, Balık alfası ve Theo da beni takip etmeyi kabul etti. Ama diğer yüzlerde şok ifadesi gördüm ve Koç alfası başını sallıyordu. Muhtemelen kırklı yaşlarının ortalarında ve kızıl saçlarını küt kestirmişti, güçlü bir çenesi vardı.

"Yarı cadı bir iti neden dinleyelim ki?" diye sordu. "O gerçekten de gerçek bir Zodyak Kurdu mu?"

Kaden göğsünün altından homurdandı ama beni sözlü olarak savunan ilk kişi Wesley oldu. "Konuşan sensin," dedi ekrandan bakarak. "Tam kanlı bir kurt olduğun için neden Ayla'dan daha fazla söz hakkına sahip olasan ki? Yengeç sürüsünün yok olmasına yardım etmişken neden sana oy hakkı verelim ki? Bunca zamandır Güneş Cadıları'nın müttefikiydin. Sana güvenebileceğimizi nereden bilebiliriz ki?"

Koç alfası Wesley'e dişlerini gösterdi, sesi öfkeyle yükseliyordu. "O şeyleri sadece Leo sürüsü Güneş Cadıları'yla çalıştığı ve biz de onlarla müttefik olduğumuz için yaptık. Eğer birini suçlamak istiyorsan, bizi Güneş Cadıları ile bu belaya bulaştırdıkları için Jordan ve babasını suçla."

"Katılıyorum," dedi Boğa lideri, sesini keserek. Koç burcunun alfasından biraz daha yaşlıydı, saçları kırışmış ve sakalları kırışmıştı. "Biz sadece bize emredilene yapıyorduk. Bunun için bizi suçlayabilir misiniz?"

"Evet," dedi Wesley. "Yapabilirim."

Boğa alfası başka bir şey söylemeye hazır görünüyordu ama Kova alfası onun sözünü kesti. Diğer iki adamla hemen hemen aynı yaşıydı ama hiç saç yoktu. "Haklılar. Jordan ve Aslanlar tüm bu olanlardan sorumlu tutulmalı. Sürümü ele geçirdiler ve kızımı rehin tutarak beni onlarla çalışmaya zorladılar. Şimdi Jordan'ın söyleyeceği herhangi bir şeyi neden dinleyelim ki?"

"Çünkü artık Aslanların alfası benim," dedi Jordan yüksek sesle ve ikisini de bastırdı. "Aslanlar çok uzun zamandır Güneş Cadıları'nın kontrolü altındaki insanlar tarafından yönetiliyor. Benim babam. Onun betası. Hatta bir noktada ben bile. Ama artık böyle bir şey olmayacak. Beni bir daha asla kontrol edemezler. Eşim vardı.

bağ kaldırıldı, kutsama büyüğü bozuldu ve ben artık özgür bir kurdum.

-Ve Leo'ları yeni bir yöne götürüyorum."

Huysuz, yaşlı Oğlak alfası Wilson sesini kesti ve alaycı bir homurtu çıkardı. "Ben buna inanmıyorum. Aslanlara ya da müttefiklerine güvenmemizin imkânı yok. Ya yine bize düşman olurlarsa? O zaman ne olacak?" Bana odaklandı. "Her şey dağıldığında ne yapacağına dair bir planın var mı kızım?"

"Çok aceleci olmayalım," dedi Ethan. "Herkesi dinlemeli ve barışçıl bir çözüme ulaşmaya çalışmalıyız."

"Kapa çeneni," diye tersledi Koç burcu alfası. "Ne olursa olsun onların tarafında olduğunu hepimiz biliyoruz."

Ethan hakarete uğramış gibi görünüyordu ama başka bir şey söylemedi. Diğer alfaların çoğu sesini açtı ve hepsi birden konuşmaya başladı, bir şeyler söylemeye çalışıyorlardı ama kimsenin sesi duyulmuyordu. Kısa sürede bağırışmalara ve tam bir kakofoniye dönüştü.

İnledim ve Kaden'e döndüm. "Bu toplantı için aklımdan geçen bu değildi. En azından ilk on dakikayı atlatabileceğimizi düşünmüştüm. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum."

"Şimdi hepsini öldürebilir miyim?" Kaden dudakları alaycı bir gülümsemeye dönüşerek sordu.

"Hayır. Onları suçlamak yerine birbirlerini dinlemelerini sağlamalıyız. Bunu düzeltmeliyim... Bir şekilde."

Oturdum ve birkaç dakika boyunca onların atışmalarını dinledim. Keşke hepsini bir dakikalığına susturabilseydim. Terazî sürüsüyle geçirdiğimiz zamanı hatırladım, Ethan tek bir kelime edebilmek için hepsinin sesini aynı anda kesmişti. Sessiz düğmesini aradım ve kutsanmış sessizlik yerleşti. Birkaç dakika boyunca bağırmaya devam ettiler ama yavaş yavaş her alfa bunun faydasız olduğunu, kendilerinden başka kimsenin onları duyamayacağını anladı. Teker teker yerlerine oturdular, ancak bazıları bana ters ters bakıp seslerini açmam için el kol hareketleri yaptı.

"Güneş Cadıları'nın istediğı bu," dedim yavaşça, kameraya bakarak. "Bunu Roxandra'nın kendi ağzından duyduk. Asla birleşip onları alt edemeyelim diye kendi aramızda savaşmamızı istiyorlar. Sırf kendilerini korumak için birbirimizi parçalamamıza izin veriyorlar. Bundan daha iyi olmalıyız. On dakika bile geçinemezken Güneş Cadılarını nasıl yeneceğiz?"

Durakladım, kelimelerin aklımda yer etmesine izin verdim. Kaden kameranın görüş alanının dışında bir elini dizime koydu ve devam etmem için başıyla işaret etti. Liderlik etmem konusunda bana güveniyordu.

Her yönden onunla eşitti ve bu bana devam etmem için güç verdi.

"Özgür olmamızın tek yolu gerçek düşmanın kim olduğunu hatırlamak ve ona karşı birleşmektir. Ve açıklamama izin verirseniz, bunu yapmak için bir planım var." Diğer alfalar dinliyor gibi görüldüğünde devam ettim. "Sorgulamada gördüğünüz gibi Roxandra, diğer şeylerin yanı sıra kurtlarımızı kilit altında tutan kutsama büyüsünün de kaldırılabilceğini söyledi. Bunu çözmemiz çok zaman aldı ama başardık. Jordan ve ben artık çiftleşmiyoruz ve artık Güneş Cadısı büyüsünden tamamen arınmış durumdayız."

Nazik gözlere sahip yaşlı bir kadın olan Başak alfası elini kaldırdı. Herkesin sesini açtım ve o da "Nasıl?" diye sordu.

Derin bir nefes aldım. Bu hiç hoşlarına gitmeyecekti. "Bir Güneş Cadısı ve bir Ay Cadısı'nın güçleri büyüyü bozmak için birleştirilebilir."

"Bir *Güneş Cadısı mı?*" Amos sordu. Diğer alfalar da bu ihtimalden aynı derecede emin görünmüyordu.

"Bunu aşmanın bir yolu olabilir," dedim hızlıca, onları kaybetmeden önce. "Büyüyü kendi başıma nasıl yapacağımı öğrenmeye çalışıyorum. Asıl sorun, büyüyü güçlendirecek bir şey olmadan büyük bir grup üzerinde yapılamaması. Evanora'nın Yakınsama'da kullandığı asa gibi bir şey. Eğer onu elde edebilirsem, büyüyü çok sayıda şekil değiştiren üzerinde aynı anda yapmak için kullanabilirim."

"Evanora bizi kontrol altına alma yeteneğine sahipken asayı ondan nasıl uzaklaştırabiliriz?" Akrep alfası Dasan sordu.

Ethan konuştu. "Ay Cadıları'ndan birkaç aytaşı kolye alabildik." Gömleğinden bir tane çıkardı. Diğer alfalar ona farklı derecelerde inançsızlık ve ilgisizlikle baktı. "Tüm alfalar için yeterli değil ama bu da bir başlangıç."

Alfalar tekrar tartışmaya başlamadan önce, "Başka bir yol daha olabilir," dedim. "Ay Cadıları'nın eski bir kitabını inceliyordum ve yıldız büyüsünden bahsediyordu, Zodyak Kurtları olarak hepimizin sahip olduğu büyüden. Yeni ay sırasında on üç sürünün tamamı aynı hizaya gelirse, bu yıldız büyüsünü kullanarak Güneş Cadısı büyüsünü muhtemelen ortadan kaldırabiliriz."

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?" diye sordu dişi İkizler ikizi, kardeşine bakarak. İkisi de altın sarısı saçları ve meraklı gözleriyle muhteşemdi ama bazen bazı konularda anlaşmakta zorlanıyorlardı.

"Evet, yıldız büyüsünü nasıl hizalayacağız ve kullanacağız?" diye söze girdi kardeşi.

"Bunu hâlâ çözmeye çalışıyorum," diye itiraf ettim. "Ama bu bizim en iyi şansımız ve Evanora'nın esasını ele geçirmeden bunu yapabilmemizin tek yolu."

"Zodyak Kurtları uzun zaman önce cadıların köleliğinden bu şekilde kurtulmuştu," dedi Kaden yanımdan. "Bunu bir kez yaptıysak, tekrar yapabiliriz."

"Üzerimizdeki büyüleri bozma şansımız varsa, bunu denemeliyiz," dedi Theo. "O zamana kadar, Güneş Cadıları tarafından her an kontrol edilme, sevdiğimiz insanlara karşı döndürülme riskiyle karşı karşıyayız. Yakınsama'da bize ne yaptıklarına bir bakın. Jordan ve Kaden'e ne yaptıklarına bakın. Onları bir daha asla aklımda istemiyorum."

Teşekkür ederim, diye düşündüm. *Sonunda biri anladı.* Diğer alfaların bazıları başlarını salladı, sanki ilk kez ciddi ciddi düşünüyorlarmış gibi görünüyorlardı.

Kaden, "Hepimiz bunu denemek için yeni ay gecesinde buluşmayı planlamalıyız," dedi. "Elbette en iyi savaşçılarınızla birlikte."

Ethan düşünceli görünüyordu. "Evet, sanırım şu anda yapabileceğimiz en iyi şey bu."

Jordan başını sallayarak, "Katılıyorum," dedi. "Yıldız büyüünü çalıştırmamasak bile Ayla alfaların üzerindeki kutsama büyülerini teker teker bozabilir. Güneş Cadılarıyla tekrar karşılaştığımızda bu bize büyük bir avantaj sağlayacaktır."

"Tekrar karşılaştığımızda Güneş Cadıları bize saldırırsa ne olacak?" Amos sordu.

"O zaman personeli onlardan almaya çalışacağız," dedim. "Her olasılığa karşı hazırlıklı olmalıyız."

"Güneş Cadıları gelirse, onlar için hazır olacağız," dedi Wesley.

"Peki kutsama büyüü kaldırıldığında ne olacak?" diye sordu Kova alfası. "Roxandra eş bağlarımızın bu büyüye bağlı olduğunu söyledi. Onlara ne olacak?"

Bir sonraki bölümün bazı insanlar için duyması zor olacağını bildiğimden zorlukla yutkundum. "Evet, Güneş Cadısı kutsama büyüünü kaldırdığımızda muhtemelen çiftleşme bağlarınızı da kaybedeceksiniz."

Oğlak alfası, "Eş bağımın koparılmasını istemiyorum," dedi. "Otuz yıldır eşimle birlikteyim. Birlikte çocuklarımız ve torunlarımız var!"

Koç burcu alfası homurdandı. "Dişin her zaman senin yanında duracak. İkiniz de çok inatçısınız."

"Başka bir yolu var mı?" diye sordu Başak alfası.

"Maalesef hayır," dedim elimden geldiğince nazikçe. Bunun ne kadar büyük bir sorun olabileceğini yeni yeni fark ediyordum. Mira gibi kurtlar için kutsama büyüünü kaldırtmamaya karar verebilirlerdi. Ama alfalar? Onların hiçbir

ya da sonsuza dek Güneş Cadıları tarafından kontrol edilme riskini göze almaktan başka çaresi yoktu. "Çiftleşmemiş savaşıları yanınızda getirmek isteyebilirsiniz, böylece etkilenmezler."

Eşleri olan alfaların çoğu bu karmaşadan etkilenmiş görünüyordu. Bu noktada onları kaybedebileceğimizi biliyordum. Eş bağları sahte olsa bile, özellikle de bu kadar uzun süredir birlikte olan insanlar için bu onlardan istenecek çok şeydi. Ancak eş bağlarının Güneş Cadıları tarafından muhtemelen onları manipüle etmek ve seçtikleri şekil değiştirenlerle köpek gibi çiftleştirmek, ya bir özelliği vurgulamak ya da burada bir ittifak ve orada bir rekabet yaratmak için yaratıldığını da artık anlamaları gerekiyordu. Bunun sona ermesi gerekiyordu.

"Bunu halkımız için yapmak zorundayız," dedi Theo yavaşça, sanki kendisi de farkına varıyormuş gibi. "Ben de eşimi kaybetmek istemiyorum ama ne olursa olsun her zaman birlikte olacağımıza inanıyorum."

Kova alfası ciddiyetle başını salladı. "Bu büyük bir fedakârlık olacak ama hepimiz Güneş Cadılarından sonsuza dek kurtulabilirsek buna değecek. Bu iş burada, bizimle birlikte bitmeli."

Alfa'ların çoğu başını sallıyordu ama birkaçı pek hoşnut görünmüyordu ve hepsinin bu plana uyacağından emin değildim. Boğazımı temizledim. "Bir sonraki yeni ay yaklaşık bir ay sonra, Şubat'ın yirminci günü. Bu bize hazırlanmak için biraz zaman verecektir. Sadece buluşacak bir yere ihtiyacımız var."

"İkizler sürüsünün topraklarında buluşabiliriz," dedi erkek İkizler alfası.

Koç burcu alfası alçak sesle "Hayır," dedi. "Tarafsız bölgede olmadığı sürece bunu yapmayacağım."

Ethan, "Daha önce kullandığımız tarafsız bölge Güneş Cadıları tarafından kontrol ediliyor," diye belirtti.

Birkaç alfa bazı yerler önerdi ama hemen reddedildiler. Bu noktada daha fazla ne yapabileceğimizden emin değildim. Hepimiz bir aradaydık ama kimse birlikte *çalışmaya* istekli görünmüyordu.

Sonunda Başak alfası konuştu. "Geniş ailemin Teksas'ta bir arazisi var. Onlar insan, bu yüzden arazi herhangi bir sürüyle bağlantılı değil ve kimsenin bölgesinden uzakta."

Bunun üzerine kaşlarımı kaldırdım. Başak alfasının geniş ailesinde nasıl insan vardı?

Diğer alfalar bunu biraz tartışılar ve Başaklar Yengeç-Aslan savaşında her zaman tarafsız kaldıkları için bunun en iyi seçim olduğu konusunda hemfikir görünüyorlardı. Karar verildikten sonra teker teker çağrıdan ayrıldılar ve sonra ben iç çektim

ve başımı ellerimin arasına aldım. Diğer alfaların birlikte çalışmasını sağlamak en zor mücadele olabilir.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Günler geçtikçe Coronis'te yapacak o kadar çok şey vardı ki, korkularımı ve şüphelerimi şimdilik unutmak kolaydı. Uzun saatler boyunca büyülerimi uyguladım ve iki eski kitabı inceleyerek tüm sırlarını çözmeye çalıştım. Her geçen gün güneş büyüm daha da güçleniyordu ama artık kutsama büyüsü dediğim büyüü yapabilecek kadar iyi olabileceğimden emin değildim. Ayrıca alfa dişi olarak yeni rolüme alışmam gerekiyordu - dolunay gecesi beni onurlandırmak için sürü kutlamasıyla başlayarak. Çadırımdan dışarı bakıp köy merkezine hayranlıkla baktım. Karlar temizlenmişti ve çimlerin ortasında parıldayan ışıklar, dönen sarmaşıklar ve koyu mavi çiçeklerle süslenmiş bir kemer duruyordu. Aynı çiçeklerle kaplı iki yürüyüş yolu kemerli geçide kadar uzanıyordu; biri benim çadırımdan, diğeri de çimlerin karşısındaki diğer çadırdan. Ağaçlardan daha fazla ışık sarkıyordu ve Ophiuchus sürüsü üyeleri etrafta toplanırken hafif bir müzik çalıyordu, Gün batımında törenin başlamasını bekliyorlardı.

Çadır perdesini indirdim, sonra elbisemin yumuşak kumaşını düzelttim, acaba fazla mı oldu diye düşündüm. Sonra saçlarıma dokundum, yerlerinden çıkıp çıkmadıklarını kontrol ettim.

"Solgun görünüyorsun," dedi Stella. "Kendini iyi hissediyor musun?"

Başımı salladım ve Stella'ya inandırıcı olmayan bir gülümseme verdim. O ve Larkin daha önce hazırlanmama yardım etmişlerdi ve saçımı özenli bir şekilde yapmışlar, taktığım güzel mavi-mor tanzanit kolyeyi göstermek için boynuma dokunmamışlardı. Stella bana Aralık ayının doğum taşı olduğunu söylemişti,

Bu da onu Ophiuchus için değerli kılıyordu. Bu kolye annesine aitti ve Kaden bu gece takmam için ısrar etmişti.

"Sadece gerginim," diye itiraf ettim. Hayatımda bu kadar korkunç ve dehşet verici şeyle karşılaşmışken bu aptalca görünüyordu ama elimde değildi. *Ya beni kabul etmezlerse? Ya onların alfa dışısı olmak için yeterince iyi değilsem?*

"Her şey yoluna girecek." Saçımdan bir parça aldı ve tekrar yerine tutturdu. "Sürüdeki herkes seni seviyor."

"Öyle mi? Daha birkaç ay önce herkes beni burada istemiyordu. Tanner benim yüzümden Kaden'e alfa pozisyonu için meydan bile okudu." Kaç kişinin onu desteklediğini ve bir o kadarının da taraf seçmek istemeyerek kararsız kaldığını hâlâ hatırlıyordum.

"Bu savaş uzun zamandır devam ediyordu. Sen sadece katalizördün. Ayrıca, o zamandan bu yana çok şey değişti. Herkesi kazandın ve hepimiz senin gerçekten buraya, bize ait olduğunu biliyoruz." Kollarımı sıktı ve bana sırtıttı. "Resmi olarak kız kardeşim olacağın için heyecanlıyım."

Gözlerimi hızla kırptırdım, ani bir duygu dalgasıyla boğazım düğümlendi. "Ben de."

Larkin çadırın içine bakarken, "İkiniz de bir an yaşadığınız için bunu söylediğim için üzgünüm," dedi. "Ama başlama vakti geldi."

Başımı salladım ve daha dik durdum. "Ben hazırım."

Larkin yanıma yaklaştı ve ayın evreleriyle süslenmiş narin gümüş bir tacı saçıma taktı. "Hayır, artık hazırsın."

Kendime hayran olmak için küçük bir el aynası tuttum. Bir Ay Cadısı için uygun bir taç ve bir Ophiuchus için yapılmış bir kolye. Her şey mükemmeldi. "Yardımlarınız için çok teşekkür ederim."

Stella yumuşak bir sesle, "Aile böyle yapar," dedi ve sonra beni perdenin kenarına doğru işaret etti. "Şimdi git, Kaden gelip seni bu kadar uzun süre beklettiğim için beni ısırmadan önce."

Perdeye doğru ilerledim ve derin bir nefes alarak kendimi dengeledim. Düşman kurtlarla, Güneş Cadılarıyla ve vampirlerle yüzleşmiştim. Ophiuchus sürüsüyle de yüzleşebilirdim.

Çadırdan dışarı adımımı attım ve bana en yakın olan şekil değiştirenler sessizliğe gömüldü. Daha fazla sürü üyesi orada olduğumu fark ettikçe, duyulabilen birkaç soluk dışında sessizlik yayıldı. Şok oldukları için onları suçlayamazdım. Bu gece bambaşka biri gibi görünüyordum, üzerimde yıldız ışığından eğrilmiş gibi görünen gümüşü bir elbise vardı. Korse göğüslerimi sarıyordu ama

Kalbimin üzerindeki Ophiuchus işaretini göstererek aralarında alçaldı, etek ise zarif bir şekilde yere döküldü.

Çimlerin arasından Kaden kendi çadırından çıktı, üzerinde ona tam oturan siyah bir smokin vardı ve papyonu benim kolyemle aynı renkteydi. O anda o kadar yakışıklı görünüyordu ki kalbim göğsümde bir takla attı. Bazen onun benim olduğuna hâlâ inanamıyordum. Kaden çimenlerin üzerinden bakışlarımı karşıladı, gözleri beni bir aşağı bir yukarı taradı ve vücudum ateşle kızardı.

Bakışlarındaki takdiri görünce bana bir güven desteği verdi ve bunu ileriye doğru yürümeye başlamak için kullandım.

Çiçeklerle kaplı yürüyüş yolları bizi kemere ve birbirimize götürdü. Parıldayan ışıkların ve mavi çiçeklerin altında buluştuğumuzda, birkaç kalp atışı boyunca birbirimizin gözlerine baktık ve hissettiğim her şeyin bana geri yansıdığını görebiliyordum. Onun duygularını da hissediyordum, eş bağıyla titreşiyordu. Aşk, arzu, mutluluk, doğruluk ve memnuniyet duygusu.

Kaden elini uzattı ve ben de nabzım hızla atarken elini tuttum. Parmaklarımızı birbirine dolayarak beni daha da yakınlaştırdı ve endişem eriyip gitti. Kalbim Kaden'a duyduğum sevgiyle dolup taşıyordu ve burada olmak, bunu herkesin önünde yapmak çok doğru geliyordu.

Kaden gözlerimin içine baktı ama sürüdeki herkesin onu duyabilmesi için sesini yükseltti. "Ayla'yla tanıştığım andan itibaren onun eşim olduğunu biliyordum. Başta kabul etmek istemedim ama inkâr da edemezdim. Düşmanlarımız bizi ayırmak için ellerinden geleni yapsa da kaderimiz birlikte olmaktı ve aldığımız her nefeste bunun için savaştık. Ölüm bile bizi ayıramazdı ve birlikte olduğumuz sürece bundan sonra karşılaşacağımız her şeyin üstesinden geleceğimizi biliyorum. Şimdi onu sürüye sadece alfa dişi olarak değil, her konuda eşitim olarak sunuyorum."

Gözlerim yaşlarla doldu ve onları kırıştırmaya çalıştım. Herkesin önünde ağlamak istemiyordum ama Kaden'in böyle bir konuşma yapmasını beklemiyordum. Sözleri benim için ifade edebileceğimden çok daha fazla şey ifade ediyordu ama aramızdaki bu gece her zamankinden daha güçlü görünen bağ sayesinde bunu hissedebileceğini biliyordum.

Bana baktı ve sıranın bende olduğunu anladım. Kendi kendime tekrar tekrar prova ettiğim bir konuşma hazırlamıştım ama Kaden'e ve tüm sürüye karşı hissettiğim sevgi ve sinir karmaşası içinde tüm kelimeler kayboldu.

Ophiuchus sürüsü -benim sürüm- sabırla bekliyordu ve ben de onlara baktım. Gözleri üzerimdeydi ama tek bir düşman yüz bile görmedim.

Bazıları tarafsızdı ama neredeyse herkes gülümsüyordu, alfaları ve eşleri için gururlu ve mutluydu. Stella haklıydı. Onları kazanmıştım.

Yutkundum, ani güven patlamasıyla cesaretlendim ve sonra sesimi herkesin duyabileceği şekilde yükselttim. "Sürüm, evim ve ailem yokken Kaden beni yanına aldı. Beni eğitti, korudu ve sürünüzden biri yaptı. Bana zor olsa bile sevginin mümkün olduğunu öğretti ve yaşadığımız zorlukların bizi daha da güçlendirdiğini biliyorum çünkü bunları birlikte atlattık. Onun eşi ve sizin alfa dışınız olmaktan onur duyuyorum ve her zaman Ophiuchus'a hizmet edeceğime yemin ediyorum. Topraklarımızın güvende tutulması ve hak ettiğimiz huzura kavuşmamız için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Kaden'den gelen sevgi, gururla birlikte bağın içinden alevlendi. Beni kendine çekti ve dudaklarını dudaklarıma bastırarak herkesin önünde öptü. Etrafımızdaki tüm sürü ulumaya başladı, iki alfalarını kutlarken başlarını gece gökyüzüne doğru eğdiler. Ses üzerimden geçerek ruhumun derinliklerine işledi ve beni Kaden'in eşi olarak gerçekten kabul ettiklerini anladım.

Ulumalar kesildi ve tören Kaden'in beni kemerden uzaklaştırıp karanlık ormana götürmesiyle sona erdi. Bunun törenin bir parçası olduğunu, alfanın dışısını ormana götürüp ırzına geçtiği eski günlere geri dönüş olduğunu açıklamıştı. Gözden kaybolur kaybolmaz sürü tezahürat yapmaya başladı ve Kaden beni bir ağaca yaslayıp daha sert öptü.

"Mutlular," dedi Kaden boynuma sokulurken. "Ben de öyle," dedim. "Beni kabul ettikleri için mutluyum."

"Bunu yapmayan herkese meydan okurdum." Ağzı tenimde gezindi. "Ve biliyorsun ki ben kazanırdım."

Güldüm ve başımı salladım. "Hiç şüphem yok."

Elleri elbisemde geziniyor, kumaşı toplayarak yukarı kaldırıyordu. "Şimdi, bu elbiseyle seni bir ağaca karşı becerebilir miyim, yoksa önce onu çıkarayım mı?"

"Sonra," dedim, gülümseyerek onu ittim. "Kendi partimizi kaçıramayız."

"İyi," diye homurdandı. "Biraz yiyecek alabilirim. Bu gece senin için planladığım her şey için yakıta ihtiyacım olacak."

"Bu bir tehdit mi yoksa söz mü?"

"Bırakayım da buna sen karar ver." Beni ormandan çıkarmadan önce hıncır bir sırıtışla elbisemin üzerinden kışımı çimdikledi.

Partiye katıldığımızda birkaç uluma bizi karşıladı. Yiyecekler getirilmiş ve her türlü içki ve alkolle birlikte masalara yerleştirilmişti. Hoparlörlerden yüksek sesle müzik çalıyordu ve insanlar dans etmeye başlamıştı bile. Birkaç yavru çimenlerin arasında koşturuyor, oynuyor ve birbirlerini ısıyorlardı; onları izlerken gülümsedim. Kaden, Clayton, Jack ve Dane tarafından çekilirken ben de arkadaşlarımı gördüğüm yemek masasına doğru yöneldim.

Harper sırtıma tebrik eden bir tokat attı. "Sürüye hoş geldin," dedi sırtarak. "Tekrar."

Ona sarıldım. "Teşekkür ederim."

Stella Harper'ın yanında neredeyse titriyordu. "Sana bir kez daha sarılabilir miyim? Kardeş olarak ilk sarılışımız?"

Gözlerimi devirdim. "Aylardır benim kız kardeşimsin. Ama evet, devam et."

Stella bir çığlık attı ve beni sıkarak canımı çıkarmaya çalıştı. Güldüm ve sırtını sıvazladım, sonra Larkin de bana sarılmak istedi ve çok geçmeden hepimiz kahkaha ve gözyaşlarından oluşan büyük bir karmaşaya dönüştük.

"Hadi, dans edelim," dedi Stella, beni daha önce hiç deneme fırsatı bulamadığımı yemekten uzaklaştırarak.

Zaman hızla geçti ve biz müzik eşliğinde dans ederken dolunay daha da parladı, bu arada sürü üyeleri beni kişisel olarak tebrik etmek için yanıma uğradı. Hiç bu kadar sevinçle dolmamıştım.

Parti sona erdiğinde nihayet oturup düzgün bir yemek yiyebildim ama Kaden'in dinlenmeye fırsat bulabildiğinden emin değildim. Sürüdeki herkes onunla konuşmak istiyordu, bana karşı hâlâ biraz çekingen olsalar bile.

Sonra müzik daha yavaş bir şarkıya dönüştü ve Kaden elimi tutup beni kollarına çekti. "Dans et benimle."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye itiraz ettim.

"Ben de öyle. Bunu birlikte çözeceğiz." Birbirimizin kollarında sallanırken göğüslerimin üzerindeki kolyeye dokundu. "Sana ne kadar büyüleyici görüldüğünü söylemiş miydin?"

"Hiç sanmıyorum," dedim. "Bu hatayı telafi etmek için tekrar söyleyen iyi olur."

"Ayla, çok güzelsin, gerçek olduğuna inanamıyorum. Ama eğer bu bir rüyaysa, asla uyanmak istemiyorum."

Sözlerindeki samimiyet beni bir an için susturdu. "Sen de o kadar kötü değilsin."

"Oh, 'fena değil' mi?" Kaden sordu ama sesindeki alaycı tonu duyabiliyordum. "Elinden gelenin en iyisi bu mu?"

"Ne dememi istiyorsun, o smokinin içinde o kadar iyi görünüyorsun ki beni bu masalardan birine yatırıp herkesin önünde becermen için ölüyorum mu?"

Kaden yumuşak bir hırıltı çıkardı, elleri kalçalarımı daha sıkı kavradı. "Beni kışkırtma."

"Bu yüzden söylemedim."

"Mmm, ama şimdi dışarıda ve düşünebildiğim tek şey bu. Bu çok acımasızcaydı."

Bir elimi göğsünden aşağı kaydurdım. "Geri döndüğümüzde beni cezalandırabilirsin." "Sırayla yapabiliriz," dedi küçük bir sırıtışla.

Tam cevap verecektim ki vücudumdaki tüm tüyler diken diken oldu ve kafamın içinde uyarı zilleri çaldı. Kaden'den uzaklaşıp etrafıma bakındım. "Bir terslik var."

"Koğuşlar yüzünden." Yüzü sertleşti ve ceketini çekerek dövüşmeye hazırlandı. "Kırılmışlar."

"Hayır," diye fısıldadım, korku doluydum. Bu gece olmaz. Neden bu gece saldırmak zorundaydılar ki?

Kaden, "Saldırıya hazırlanın," diye bağırdı ve müzik aniden kesildi.

Haber hızla yayılırken etrafımızdaki insanlar çılglık çılgılığa bağıırıyordu. Ebeveynler çocuklarını kucaklarına alıp evlerine doğru koşarken, savaşçılar da benim ve Kaden'in etrafında toplandı.

"Güneş Cadıları mı?" Jack gergin bir ifadeyle sordu. Kaden cevap veremeden biri alarm zilini çaldı. Savaşamayan diğer şekil değiştirenler güvenli bir yere gitmek için acele ettiler. Korkunç bir deja vu hissi yaşadım. Bu olay en son aylar önce Leolar saldırdığında yaşanmıştı.

"Sadece Güneş Cadıları değil," dedi Larkin, gözleri kapalıydı. Hatırladığım kadarıyla koğuşlara bir şey yapmıştı. Cadılardan daha fazlasını hissetmesini sağlayan yeni bir büyü. "Büyük bir vampir grubu. Geliyorlar. Hızla."

Kaden ve savaşçılarımız yer değiştirdi ve ben de elbisemi çıkarıp mahvolmasını istemediğim için bir kenara koyduktan sonra dört patimin üzerinde onlara katıldım.

Kurt. Larkin üzerimizde uçarak bizi Güneş Cadılarının saldırılarından korumak için bir kalkan oluşturdu. Çalan müzik olmadan, daha birkaç dakika önce var olan kahkahalar ve neşe olmadan çok sessizdi. Güneş Cadıları neden hayatımdaki her güzel şeyi mahvetmek zorundaydı?

Orman etrafımızda hışırdarken gergin ve kararsız bir şekilde bekledik. Neredeyse hiçbir uyarı yoktu, sadece solumdaki çalılıklarda en ufak bir ses vardı ve sonra vampirler geldi. Üzerimize çullandılar ama Kaden son birkaç gündür savaşçılarımızı vampirleri yenmek için özel olarak tasarlanmış yeni tekniklerle eğitiyordu ve biz de hemen harekete geçtik.

Kurtlarımız dişleri ve pençeleriyle savaştı, vampirlerin saflarını acımasız bir verimlilikle yırttı. Vampirler de aynı vahşilikle saldırdı, hızlı ve zarif bir şekilde hareket ederek kurtadamlara keskin dişleri ve tırnaklarıyla vurdular. Güneş Cadıları kenarda durmuş, Larkin'in kalkanını bir ısı patlamasıyla kırmak için birlikte çalışıyorlardı.

Onları patlatmak için ay büyümü çağırdım ama vampirlerden ikisi etrafımda daire çizdi, o kadar hızlı hareket ediyorlardı ki onları ayırt etmek zordu. Sırtımdaki tüylerin bir kısmını alan bir saldırıdan geri sıçradım, sonra ağzımdan bir büyü akımı saldı. Vampirler bir an için sersemleyerek geri çekildiler ama bunun onları uzun süre durdurmayacağını biliyordum.

Ama Kaden yanımdaydı ve en yakındaki vampirin üzerine atladı ve bir kan püskürterek onu yere serdi. Güçlü çenesiyle eti ve kemiği kolaylıkla parçaladı, topraklarını işgal eden vampirleri öldürmek için hayvani bir öfkeyle hareket ediyordu. Ben de hissettim, vampirleri parçalamak için o ilkel dürtüyü ve bu sefer kendimi tutmadım.

Yine de kaç vampiri alt edersek edelim, daha fazlası etrafımı sardı ve tırnakları beni yakalamak için uzandı. Güneş Cadıları da bana büyü yöneltti ama Larkin onları uzak tutmayı başardı.

Hedefleri sensin, dedi Kaden, bana çok yaklaşan başka bir vampirin üzerine atlamadan önce mavi gözleri bir saniyeliğine benimkilerle buluştu.

O anda bir güneş büyüğü şimşegi üzerime saplandı, o kadar sıcaktı ki ateşin kürkümü yaktığını hissettim ve beni yere düşürdü. Bir vampir anında üzerime çıktı ve tek gördüğüm bana doğru gelen dişlerin parıltısıydı. Kükredim ve kürkümden buzdan dikenler çıkardım, vampiri onlara sapladım, sonra onu üzerimden attım. Başka bir vampir beni kuyruğumdan yakaladı ve kendisine doğru çekerken, bir başka ısı patlaması bana çarptı.

Kaden şiddetli bir kükremeye kendini önüme attı ve vampirin pençeleri benim yerime ona saplandı. Vampirin dostuma zarar verdiğini görmenin şoku beni kendi çılgınlığıma itti ve o pisliğin kafasını dişlerimle kopardım. Kırmızı sis dağılana kadar ne yaptığının farkında bile değildim, ağzımdaki kan tükürdüm ve kafanın yuvarlandığını gördüm. Sonra Güneş Cadısı'na saldırdım ama o bir duman bulutu içinde kayboldu ve vampirleri son ölümlerine terk etti.

Diğer şekil değiştirenler kalan vampirleri indirirken, ben de eşimin yanına koştum. İkimiz de geri döndük ve vampirin pençelediği yan tarafındaki derin yaralardan kan sızmaya başladı.

"Ah," dedi kuru bir sesle.

Yanına diz çöktüm ve yaralarını inceledim. "Seni aptal. Ölebilirdin."

Omuz silktili, ancak bunu yaparken yüzü acıyla sıkıştı. "Seni güvende tutmak için seve seve tekrar ölürüm."

"Sakın buna cüret etme." Eğildim ve yaraları boyunca bir yol yaladım. Ophiuchus'un iyileştirici tükürüğü hemen devreye girdi ve gözlerimin önünde deriyi tekrar dikti. Tam olarak düzelmeyecekti ama daha hızlı iyileşmesine yardımcı olacaktı.

İşim bittiğinde arkama yaslandım ve savaşın bir kez daha harap ettiği evimize hüznle baktım. Havayı kan ve ölüm kokusu dolduruyordu ve yere düşmüş vampirlerin cesetleri, çiğnenmiş mavi çiçeklerin arasına karışmıştı. Yiyecek masaları devrilmiş ve kemer parçalara ayrılmıştı. Dize ışıklarından biri yakındaki bir ağaçtan koparılmıştı ve yanıp sönüyordu.

Kurtlarımız bir zafer uluması korusu oluşturdu, şiddetli savaş çığlıkları ormanda yankılandı. Hiçbirinin düşmediğini görmek rahatlatıcıydı ama yine de bir zafer gibi hissettirmiyordu.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Hayatta KORKUNÇ ŞEYLER olduğunda, bazen derin bir nefes almaktan ve ne kadar zor görünürse görünsün devam etmekten başka yapacak bir şey yoktu. Bunu herkesten daha iyi biliyordum.

Stella ve Larkin okumayı yeni bitirdikleri bir kitabın konusu hakkında tartışırken, sandviçimden bir ısırık daha alırken bunu düşündüm.

"Birbirlerini her zaman gizliden gizliye istiyorlarsa, bu gerçekten aşıkların düşmanı mıdır?" Larkin sordu.

"Kesinlikle," dedi Stella. "Birinden nefret edebilirsin ve yine de onu becermek isteyebilirsin."

"Sanırım öyle," diye yanıtladı Larkin, sesi düşünceli çıkıyordu. "Yine de sonunda yaptıklarında seks daha ateşli oluyor gibi görünüyor."

Harper masanın öbür ucundan bana eğlenen bir bakış fırlattı. "Belki de bu kitapları okumaya başlamalıyım."

Yüksek sesle güldüm. Stella beni öğle yemeğine davet ettiğinde, neredeyse onu geri çevirecektim, ama bir ara verip arkadaşlarıma katılmamı istemişti. Kutlamanın savaşa dönüşmesinden bu yana birkaç gün geçmişti ve hepimiz saldırıyı atlatmış olsak da, kutsama büyüsünü nasıl bozacağımı bulmanın her zamankinden daha önemli olduğunu anlamıştım. Yeni ay yakında burada olacaktı ve diğer alfalar bir çözüm için bana güveniyorlardı.

Durmaksızın çalışıyordum, ya güneş büyümü uyguluyordum ya da Celeste'nin kitabındaki bölümü tüm kelimeler bulanıklaşana kadar tekrar tekrar okuyordum

saçmalığa dönüştürdü. Hatta kitabı ikinci bir görüş için Larkin'e vermiştim ama o da benim bulduğumdan daha fazlasını bulamamıştı.

Bu sabah büyümle yanlışlıkla bir çalıyı ateşe vermiştim ve neredeyse sinir krizi geçiriyordum. İşte o zaman Stella beni ormandan dışarı sürükledi, bu konuda üzülmemin hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini ve yeni aya kadar olan haftaları kendimi hasta etmek için çalışarak geçirmemek için biraz ara vermem gerektiğini söyledi. Başta ona karşı çıkmış, mola verecek zamanım olmadığını söylemiştim ama o kararlıydı. Şimdi bu kadar ısrarcı olduğu için mutluydum. Saldırıdan bu yana ilk kez kendimi gülümserken ve rahatlarırken buldum.

Stella ve Larkin'in yeni evlerindeydik ve hepimizin öğle yemeği yemesine yetecek kadar yer olan küçük bir köşede oturuyorduk. Kulübeyi kısa sürede rahat bir eve dönüştürmüşlerdi ve hala çok fazla çalışmaya ihtiyaç duysa da, mekanın bolca cazibesi vardı. Elbette, mutfak ve banyo seksenlerden kalma gibi görünüyordu, ama kulübede iki yatak odası ve küçük bir dereye ve yılın bu zamanında bile kuşlarla dolu büyük, eski bir ağaca bakan pencereleri olan bir oturma odası vardı. Ama Stella'nın en çok sevdiği kısım, evdeki rastgele boya sıçramalarıydı, annesinin bir zamanlar burada çalıştığının ve şimdi evimde asılı olan güzel sanat eserlerinden bazılarını yarattığının kanıtı. Benim favorim, yanlarında iki küçük yavru ile karda yürüyen iki kurdun resmiydi. Her gördüğümde nefesimi kesiyor, içimi hem hüzün hem de umutla dolduruyordu. Kaden'le o geleceği her şeyden çok istiyordum. Ama Güneş Cadıları yenilmeden asla güvende olamayacaktık. Topraklarımıza yapılan saldırı bunu kanıtlamıştı.

"Sessizsin Ayla," dedi Larkin, beni düşüncelerimden kopararak. "Her şey yolunda mı?"

"Özür dilerim," dedim. "Ben iyiyim. Sadece hayal kırıklığına uğradım. Güneş büyüm ilerleme kaydetti ama hâlâ kutsamama büyüsünü yapacak kadar iyi değilim. Diğer tek seçeneğimiz alfaların hizalanmasını sağlamak ama kitabın bununla ne demek istediği ya da başarılı olursak tam olarak ne yapacağı konusunda hâlâ hiçbir fikrimiz yok."

"Kitaptan başka bir şey çıkaramadığım için üzgünüm," dedi Larkin, sesi birkaç dakika öncesine göre biraz daha durgun çıkıyordu.

"Bu senin suçun değil." Zihinsel olarak kendimi tokatladım. Aşk romanları hakkında konuşurken o kadar mutluydu ki, ben kendi beceriksizliğim yüzünden onun moralini bozuyordum.

"Kolay bir cevabı olmalı," dedi Stella. "Çok karmaşık olamaz, yoksa kitapta daha ayrıntılı bir şekilde açıklarlardı. Bu

onlar için açık olmalı, değil mi? Ve eğer alfalar bunu yıllar önce yaptıysa, şimdi de yapabiliyor olmalılar."

İçimi çektim. "Keşke geri dönüp o kurtlardan birine ne yaptıklarını sorabilseydik, bu çok daha kolay olurdu."

"Belki yapabilirsin." Harper sandviçini yere bıraktı. "Dane'in bir ay ışığı havuzunu kullanarak geçmişe bakabildiğini biliyorsun, değil mi? Bu onun Ay Dokunuşu yeteneği. Belki sana yardım edebilir."

Dane'in yeteneğini duymuştum ama daha önce onu bizzat kullanırken hiç görmemiştim. "Ama bu çok uzun zaman önce oldu. Hatta yüzyıllar önce. O kadar geçmişi görebiliyor mu?"

"Emin değilim. Hiç denediğini sanmıyorum." Harper omuz silkti ve sandviçinden bir ısırık daha aldı. "Bir denesen iyi olur. Eminim sana yardım etmek isteyecektir."

"Bu noktada alabileceğim her yardımı alırım." Omuzlarım biraz gevşedi. Çok fazla umutlanmayacaktım ama en azından deneyecek başka bir şeyim vardı. Kızlara sıcak bir gülümseme gönderdim. "Şimdi bana şu okuduğunuz kitaptan biraz daha bahsedin. Neden düşmanlar?"

Larkin bir kez daha heyecanlanarak, "Adam kötü bir fae kralı ve kız da onu öldürmek için gönderilen bir suikastçı, ama bunu denediğinde kendilerini yatakta buluyorlar," dedi.

"Doğal olarak," dedi Harper. "Kahretsin, bunun başıma gelmesinden nefret ediyorum." "Ben de öyle," diye katıldım. "Gerçi kötü çocuklara her zaman bayılmışımdır."

"Özellikle de trajik bir geçmişi olan biri," diye ekledi Stella, elini dramatik bir şekilde kalbine bastırarak.

"Bunu mu seviyorsun?" Dirseğimle onu dürttüm. "Sanırım bunlardan birkaçını biliyorum."

Kıpkırmızı oldu. "Gerçek hayatta değil. Ben sadece dramatik olmayan iyi bir adam istiyorum."

"Ethan gibi mi?" Harper, Larkin'in gözlerinin hızla başka tarafa bakmadan önce nasıl açıldığını fark etmeden sordu. "İkiniz Noel partisinden sonra birlikte oldunuz mu? Seni odasına davet ettiğini duydum."

"Hayır." Stella başını eğdi. "Aramızda hiçbir şey olmadı."

Harper gerginliğe aldırmandan sırtıttı. "Çok yazık. O takım elbiselerinin altında başka dövmeler olup olmadığını hep merak etmişimdir." Sandviçini bitirdi ve arkasına yaslandı. "Okumak için bu kitaplardan bazılarına ihtiyacım var. Biriyle yatmayalı çok uzun zaman oldu."

Stella kuru bir sesle, "Sanırım orada şansı yaver giden tek kişi Ayla," dedi ve ben mümkün olduğunca masum görünmeye çalıştım.

"Yok artık. Sanırım sürüdeki herkes şimdiye kadar onları duymuştur." Harper kaşlarını salladı. "Ama eğlenmek için bir eşe ihtiyacın yok."

Gözlerimi devirdim ama gülümsememi de engelleyemedim. Onlarla şakalaşmak eğlenceliydi, sanki her şey normalmiş gibiydi, yine de Larkin'in genç yüzündeki hüzünlü ifadeyi fark etmeden edemedim. Bir çocuğun bedeninde sıkışıp kalmış olmak, her şeyden çok istemesine rağmen bir ilişki yaşamasını engellemişti. Aşk romanları bu tür şeyleri deneyimlemesinin tek yoluydu, en azından şimdilik. Dünya'da kaldığı sürece eninde sonunda bedenine uygun şekilde büyüyecekti ve o zaman pek çok erkeğin onunla ilgileneceğinden hiç şüphem yoktu. Sorun şu ki, Terazî alfalarından biri muhtemelen o zamana kadar bir eş bulacaktı, özellikle de üzerindeki kutsama büyüsünü kaldırabilirsem. Ama Larkin bunu zaten biliyor olmalıydı, bu yüzden konuyu açmanın bir anlamı yoktu. Bir gün doğru eş bulacaktı, bundan emindim.

Harper suyundan uzun bir yudum aldı. "Çok eğlenceliydi ama geri dönmeliyim. Kaden yeni aya hazırlık için eğitimimizi iki katına çıkarmamızı emretti ve geç kalırsam bana kükreyecek."

"Eğitim nasıl gidiyor?" Ceketini giyerken sordum.

"Güzel. Artık vampirlerle savaşma konusunda daha fazla deneyimimiz olduğuna göre, ne beklememiz gerektiği konusunda daha iyi bir fikrimiz var. Ama bazı kurtlarımız hâlâ çok yavaş."

"Bir vampirin hızına yetişmek zordur," dedim.

"Doğru. Asıl sorun şu ki, onlara yakın olduğumuzda bir tür çılgınlık bizi ele geçiriyor ve eğitimimizi hatırlamak zorlaşıyor. Kaden bunu bize tekrar tekrar öğretirse kas hafızası gibi olacağını umuyor."

"Bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum," dedi Larkin. "Onlar yakınınydayken hepiniz böyle mi hissediyorsunuz?"

Stella başını salladı. "İçimizde onları öldürmek için içgüdüsel bir dürtü var. Kimse nedenini bilmiyor gibi görünüyor."

"Evrimsel bir şey olmalı." Omuz silktim. "Ne de olsa Killian'ın yanında bile bunu hissediyorum ve bana zarar vermeyeceğini biliyorum."

"Kurtlar uzun zaman önce vampirlerle savaşmaları için cadılar tarafından köleleştirilmişti," diye düşündü Larkin, bakışları uzaklara dalarak. "Bununla bir ilgisi olmalı."

"Muhtemelen." Harper kapıya doğru ilerlerken el salladı. "Yemek için teşekkürler. Yakında yine yapalım."

Stella ve Larkin okumak istedikleri bir sonraki kitap hakkında tartışmaya dalmışken, ben de sandviçimi bitirdim ve bugün arkadaşlarıma katılmak için zaman ayırdığıma şükrettim. Bunu daha iyi hale getirecek tek şey Mira'nın da burada olmasıydı. Diğerkızlarla her zaman iyi anlaşmıştı ve onunla vakit geçirmeyi özlemiştim. Umarım bir gün hepimiz tekrar bir araya gelebiliriz, ancak Mira'nın bebeğı doğduktan sonra bu daha zor olacaktı. Onu daha sonra arayıp nasıl olduğunu sormak için aklıma bir not aldım.

Yemekten sonra biraz daha devam ettik ama sonunda bulaşıklara yardım ettikten sonra onlardan ayrıldım. Sonra ormana geri dönmeden önce bir şişe su almak için eve yöneldim ve Kaden'i Harper ve diğerkleriyle antrenman yapmak yerine mutfakta bulunca şaşırdım.

Kulağında bir telefonla arkasını döndü. Gülümsemiyordu ve kendisi için bile oldukça asık suratlı görünüyordu. Kapı aralığında durdum, en kötüsünden korkarak ne diyeceğini duymak için bekledim.

"Anlaşıldı. Evet." Uzun bir duraklama oldu. "Beni aradığınız için teşekkür ederim. Başka bir şey duyarsanız bana haber verin." Sonra telefonu kapattı ve kaşlarını çatarak telefonu tezgâhın üzerine koydu.

"Ne oldu?" Ona doğru yürürken sordum.

Bana doğru uzandı ve güvende olduğumu görünce rahatlamış gibi beni kendine çekti. "Arayan Ethan'dı. Capricorn alfası öldü."

"Wilson?" Donup kaldım ve dehşet içinde Kaden'e baktım. "Ne? Nasıl?"

"Vampirler." Kaden'in kolları bana daha sıkı sarıldı. "Ethan henüz çok fazla ayrıntı bilmiyor ama görünüşe göre küçük bir grup gece geç saatlerde Capricorn sürüsünün topraklarına gizlice girmiş ve alfaya suikast düzenlemiş. Onlar çoktan gidene kadar kimse bunun olduğunu bile bilmiyormuş."

"Hayır," diye fısıldadım Kaden'e yaslanarak. Onunla sadece birkaç gün önce konuştuğumuza ve şimdi gittiğine inanamıyordum. Elbette, her zaman huysuz ve bazen sertti ama aynı zamanda sertti ve kendi tarzında iyi bir liderdi. "Wilson hayatım boyunca Oğlak burcunun alfası oldu. Dürüst olmak gerekirse hepimizden daha uzun yaşayacağını düşünmüştüm."

Kaden, "Ophiuchus sürüsüyle ittifak yapan ilk alfalardan biri olduğunu asla unutmayacağım," dedi.

"Bu yüzden hedef alınmış olabilir mi?" Doğrulurken sordum. "Bizimle sık sık aynı fikirde olmasa da ilk ve en güçlü müttefiklerimizden biriydi. Herkes de ona saygı duyardı."

Kaden yavaşça başını salladı. "Eğer Güneş Cadıları birleşmediğimizden emin olmak istiyorlarsa, onu ortadan kaldırmak mantıklı olacaktır, özellikle de

başarısız olduk."

"Ama bu da diğer müttefiklerimizin peşine düşebilecekleri anlamına geliyor." Korku tüylerini diken diken etti. Ethan, Jordan ve Wesley'nin hepsi tehlikeydi. "Onları uyarmak zorundayız."

Kaden iç çekti. "Başka bir Zoom toplantısı düzenleyeceğim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Avucumun içi gibi bildiğim ormana doğru ilerlerken KADEN yanımda KORUYUCU BİR ŞEKİLDE YÜRÜDÜ. Yapacağımız şey konusunda gergin olsam da, evden çıkmak ve gece havasını solumak beni rahatlatmıştı. Özellikle de geçirdiğimiz günden sonra.

Daha önce, son saldırılar hakkında herkesin görüşlerini alabilmek için tüm alfaları bir Zoom çağrısında bir araya getirmeye çalışmak durmak bilmeyen bir oyundu. Herkes panik içindeydi, cevaplar istiyor ve sıradakinin kendileri olup olmadığını merak ediyordu. Hep birlikte çalışma konusundaki aceleci anlaşmamız ilk seferinde olduğundan daha da gergin görünüyordu. Oğlak alfası tüm sürüler arasında büyük saygı görüyordu ve Zodyak Kurtları'nın temel taşlarından birinin vampirlere bu kadar kolay yenildiğini gören diğer alfalar da sarsılmıştı. Bazıları Wilson'ın özellikle Güneş Cadılarını ya da vampirleri kızdıracak bir şey yapıp yapmadığını sorguladı. Bazıları ise vampirler önce benim peşime düştüğü için beni suçladı ama kimsenin elinde bir cevap ya da çözüm yoktu. Üzerinde anlaşılabildiğimiz tek şey dikkatli olmamız ve başka bir saldırı ihtimaline karşı savunmada kalmamız gerektiği idi. Umabileceğimiz en iyi şey, Güneş Cadıları tekrar saldırmadan önce diğer alfaları nasıl serbest bırakacağımızı bulmaktı. Umarım bu gece umutsuzca ihtiyaç duyduğumuz cevaplardan bazılarını alırız.

Orman bu gece sessizdi ve hayvanların çoğunun buldukları sıcak bir yerde yuva yaptıklarından şüpheleniyordum. Tepedeki ay ağaçların arasından yumuşak bir ışık saçıyordu ama birkaç bulut üzerinden geçerek ışığını azaltıyordu.

"Dane'in büyüünün işe yaraması için yeterli ay ışığı olacak mı?" Ben sordum.

Kaden başını kaldırıp baktı. "Sanırım öyle. Dolunayın sadece birkaç gün önce olmasının da yardımı oldu."

"Büyü için başka bir şeye ihtiyacı var mı? Her ihtimale karşı kitabı getirdim."

"Hayır, sadece ona ne görmek istediğini söyle, o da sana göstermeye çalışacaktır." Kaden omuz silkti. "Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum ve pek de konuşkan biri sayılmaz."

Şaka yapmıyorum. Dane'in tek kelime ettiğini hiç duymamıştım. Harper'la bir şekilde iletişim kuruyor gibiydi, belki de İkizler'in sahip olduğu gibi telepatik bir ikiz şeyiyle, ama onun dışında konuşmuyordu. "Dane'in neden hiç konuşmadığını biliyor musun?"

Devrilmiş bir ağacın etrafında yürürken Kaden bir an sessiz kaldı. "Türümüzü bilen ve bizi avlamak isteyen bazı insanlar var. Neyse ki çok azı ve bunu iyi yapanların sayısı daha da az. Dane beş yaşındayken ailesiyle birlikte ormanda bu avcılardan ikisiyle karşılaştı. Anne ve babasının gözleri önünde öldürülüşünü izledi ve kaçmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. O günden sonra bir daha hiç konuşmadı."

"Ne kadar korkunç." Ürperdim ve kollarımı ovuşturdum, yine de ürperti içimdeydi. "Harper da orada mıydı?"

"Hayır, o gün bir sebepten ötürü büyükannesinin yanında kaldı."

"Avcılara ne oldu?" Yengeç sürüsünde yaşarken insan avcılarını daha önce de duymuştum elbette. Topraklarımız Vancouver'a yakın olduğu için babam bu konuda endişelenirdi ama bildiğim kadarıyla hayatım boyunca hiçbir avcı bizi rahatsız etmedi. Gerçekten bir tehdit olmadıklarını düşünmeye başlamıştım ama bazen öyle olduklarını bilmek beni ayılttı. "Babam insanlara karşı bir ava öncülük etti ve onların

Kaden, "Ama Dane'in ailesi için çok geçti." dedi. "Ama Dane'in ailesi için artık çok geçti."

Ortasında bir gölet bulunan küçük bir açıklığa girdik ve tepedeki ağaçlar göleti çerçeveleyiyor, ay ışığının pürüzsüz, düz suya mükemmel bir şekilde düşmesine izin veriyor gibiydi. Bugün hava alışılmadık derecede sıcaktı, belki de Helios'un ilerleyişini izlediğinin bir işaretiydi ve gölet bu gece donmadığı için kendimi şanslı sayıyordum.

Dane onun yanında durmuş, elleri ceplerinde karanlık ormana bakıyor, bir şeyler dinliyormuş gibi başını hafifçe eğiyordu. Biz yaklaşırken bize doğru döndü ve saygıyla başını eğdi.

Ona sıcak bir gülümseme verdim. "Bizimle buluştuğunuz için teşekkürler."

Harper, Dane'in baktığı yöndeki ağaçların arasından çıktı, karamel rengi saçlarını sıkı bir at kuyruğuyla arkadan bağlamıştı. "Üzgünüm, bir şey duyduğumu sandım ama sadece bir vizonmuş. Bugünlerde çok dikkatli olamıyorum."

"Gerçekten de," dedi Kaden.

"Bu nasıl çalışıyor?" Ben sordum.

"Elindeki bilgileri Dane'e söyle, o da elinden geleni yapacaktır." Harper kardeşiyle bakıştı, yeşil gözleri bir tür sessiz anlayışla buluştu. "Dane bunun işe yarayacağından emin değil. Daha önce hiç kendi hayatından daha geriye uzanmamıştı. Ama yine de denemek istiyor."

Kaden, "Bize yapabileceğiniz her türlü yardım için minnettarız," dedi.

Başımı salladım ve kitabı çıkarıp doğru sayfaya açtım. "Zodyak Kurtları'nın yıllar önce cadıların köleliğinden nasıl kurtulduklarını anlamaya çalışıyorum. Elimdeki kitapta on üç sürünün alfalarının yeni ay altında bir araya gelerek üzerlerindeki büyüyü kaldırabildikleri bir ritüel anlatılıyor. Aynı ritüel şimdi bizim için de işe yarayabilir gibi geliyor, ancak tam olarak ne yapmamız gerektiği veya nasıl çalıştığı hakkında hiçbir fikrim yok. Yaptıkları ritüeli görebilseydim, onu kopyalayabilirdik."

Dane düşünceli bir ifadeyle başını salladı. Harper ona bir kez daha baktıktan sonra şöyle dedi: "Sanırım bu yeterli bir bilgi olacak ama işe yaramazsa Dane şimdiden özür diler."

"Endişelenmene gerek yok," dedim, ama bu gece cevap alabileceğimi düşündükçe nefesim kesiliyordu.

Harper omuz silkerek, "Kitabı tutabilmesi yardımcı olabilir," dedi.

"Elbette."

Dane kitabı dikkatle aldı ve ayın ışığıyla parlayan cam gibi pürüzsüz suyun kenarında diz çöktü. O gözlerini kapatıp kitabı göğsüne yaklaştırmak geri kalanımız havuzun etrafında toplandık. Kaden görünmez olmak için gücünü kullandığında hissettiğim gibi, etrafındaki havadaki büyüyü hissedebiliyordum ve ona yaklaştım.

Dane elinde kitapla birkaç dakika oturdu. Boş dalları hışırdatan hafif esinti dondu ve büyü toplanırken orman nefesini tutmuş gibiydi. Dane gözlerini açtığında, gözleri sudan yansıyan ay gibi parlıyordu.

Büyülenmiş bir halde nefesimi bıraktım. "İşe yarıyor mu?" "Sanırım," diye fısıldadı Harper.

Kaden'e dönüp bir kaşımı kaldırarak baktım. Başını salladı ve çenesini tekrar suya doğru salladı.

Dane elini suya daldırdı ve ay ışığını suyun üzerine saçtı. Ay enerjisinin bir atımı onun içinden geçerek suya karıştı ve havuzun birkaç saniyeliğine daha da parlak hale gelmesini sağladı.

Göletin derinliklerinde bir şey parıldadı ama sonra bir anda yok oldu, o kadar hızlıydı ki bir balık bile olabilirdi. Dane kaşlarını çattı ve tekrar denedi, suya bir ay büyüsu darbesi daha gönderdi. Kaybolmadan önce tekrar parladı. Kaden'in eline uzandım ve onu sıkıca kavradım, aniden bunun başarısız olacağından ve cevaplara eskisinden daha yakın olamayacağımızdan korktum.

Dane başını kaldırıp Harper'a baktı ve başını salladı, bu sırada benim kalbim daha da sıkıştı. Harper dudağını çiğneyerek bana bir bakış attı ve sonra Dane'in yanına diz çökmeye gitti.

"Yardım etmeye çalışmama izin ver," dedi elini tutarak. "Larkin'in Ayla'ya yaptığı gibi. Benim kendime ait bir Ay Dokunuşu yeteneğim yok ama..."

Dane ona baktı ve sonra başını salladı, yüzü kararlıydı. Büyüyü tekrar yaptı ve bu kez Harper'ın gözleri de parladı. O titreme gölete geri geldi ve orada kaldı, ama hâlâ bir şey göremeyecek kadar bulanıktı. Ay'a baktım ve Selene'ye hızlıca bir dua mırıldandım, çocuklarına yardım etmesini istedim.

Ay enerjisinin bir sonraki darbesiyle, dalgalar gölet boyunca yayıldı ve sonra hareketsiz kaldı. Suyun üzerinde bir görüntü belirdi, o kadar netti ki neredeyse bir film izliyor gibiydik. Karanlık bir orman bize geri yansıyor ama ağaçlar farklıydı ve gökyüzünde ay yoktu. Ağaçların arasından bir kadınla birlikte erkekler çıkmaya başladı. Her birinin göğsünde farklı bir sürü işareti vardı ve sanki kurt formlarından yeni çıkmış gibi çıplaktılar. Teker teker ormanda toplandılar, yüzleri kasvetliydi ve birkaçı birbiriyle konuştu, ancak görüntüde ses yoktu. Gözleri açık olan ve ayın gücünü bir kez daha yansıtan Dane ve Harper'a kısaca baktım. Uzakta görünüyordular, sanki burada bizimle açıklıktayken değil de bu insanlarla birlikte geçmişte kalmış gibiydiler.

İmgelemde, diğer şekil değiştirenler de ağaçların arasından çıkarak, izleyen ve bekleyen küçük bir kalabalık oluşturdular, ancak bunlar imgelemin dışındaydı ve biraz bulanıktı. Herkes orada olduğunda, alfalar bir çember oluşturdular ve bunu yaparken pozisyonlarını değiştirdiler. Birkaç saniyemi aldı

Astrolojik burçlarına göre sıralandıklarını fark ettiler, Koç'tan başlayıp Balık'la bitiyorlardı. Yerlerine oturduktan sonra, hepsi de alfalar gibi iri ve muhteşem olan kurt formlarına büründüler ve birkaç adım ileri atarak çemberi daralttılar. Burunları neredeyse birbirine değecek şekilde omuz omuza durdular, kuyrukları ormana doğru bakıyordu.

Sonra Koç burcu alfası başını kaldırdı ve ulumaya başladı. Duyamadım ama yine de tüylerimi diken diken etti. Onun yanındaki Boğa alfası da aynısını yaptı ve sonra sırayla gittiler. Her alfa kendi ulumasını karışıma ekledi ve yaklaşık yarı yolda hepsi parlamaya başladı. İlk başta yavaşça ve parıltı güneş ve ay büyüünden farklıydı. Bu, havada gittikçe büyüyen ve parlaklaşan küçük parıltı parçacıkları gibiydi. Balık ulumaya başladığında, alfalar havai fişekler gibi ışıltı ışıltı parlıyordu. Bunun yıldızların büyüü olduğunu fark ettim.

Yıldız ışıltı postlarından su gibi akmaya, onları tutsak eden güneş ve ay büyüünü sıyrıp atmaya başladığında içimi huşu kapladı. Her bir şekil değiştiren karanlık gökyüzüne doğru ulumaya devam ederken biraz daha parlıyor gibiydi, kürkleri o kadar parlak ve ışıltılıydı ki neredeyse gözlerimi ona karşı koruyacaktım. Güneş ve ay büyüünün tamamen kaybolduğu, onları bir anda özgür bıraktığı ve geride sadece yıldızların gücünü bıraktığı anı gördüm. Sonra büyü, kaybolmadan önce bir yıldız ışıltı patlaması gibi toplanan diğer şekil değiştirenlerin üzerine yayıldı.

Güç tekrar bedenlerine nüfuz ederken alfalar ulumayı bıraktı. Sadece gözleri hâlâ parlıyordu, yıldız büyüünün gücüyle ışıltıyorlardı ve bu göğsümün içinde bir şeyleri çekiyordu. Gözlerimi kırıştırdım, onları güçlenmiş ve maruz kaldıkları kölelikten kurtulmuş olarak görmekten etkilendim.

Görüntü yavaşça siyaha dönüştü, sihir kayboldu ve tekrar normal su haline geldi. Yansımam bana bakana kadar göletin üzerinde o kadar eğildiğimi fark etmemiştim. Arkama yaslandım ve az önce gördüklerimi düşünmeye başladım. Çok basit ama çok güçlü bir şey.

Dane ve Harper omuzlarını gevşettiler, gözleri artık parlamıyordu. İkisi de zor nefes alıyordu ve yüzleri kızarmıştı. Büyünün bir insandan ne kadar çok şey alabileceğini biliyordum ve onlara karşı içimde bir sempati oluştu.

Dane bana kitabı uzatırken ikisine de "Teşekkür ederim," dedim.

"Yardımcı oldu mu?" Harper sordu.

"Sanırım öyle." Gördüklerimizi ve bunların geleceğimiz için ne anlama geldiğini düşündükçe içimde bir heyecan kabarıyordu. "Gördüğümüz kadarıyla her şey oldukça basit görünüyor."

Kaden başını salladı. "Basit her zaman kolay demek değildir."

"Yarın alfaları aramalı ve ne bulduğumuzu onlara bildirmeliyiz." Asık suratlı ses tonunu duymazdan geldim, içimdeki küçük umut kırıntısına tutunmaya çalıştım. "Bu gerçekten yapılabilir olabilir. Eminim bir çember oluşturup birlikte uluyabilirler, değil mi?"

Kaden homurdandı. "Diğer alfalara benden çok daha fazla güveniyorsun."

OceanofPDF.com

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Okyanusa baktım, esintinin yüzüme vurmasına izin verdim. Ufuk çok uzaktaydı, öğle güneşi suyun üzerinde büyüleyici bir şekilde parılıyordu. Her zaman olduğu gibi yine okyanus kenarında olmak güzeldi. Dalgaların sesi bana huzur veriyordu ve sonunda babamı düşünmeden onları düşünebiliyordum.

Wesley de ufka baktı, yüzünde küçük bir kaş çatma ifadesi vardı. "Bunun işe yarayacağından emin misin?"

"Hayır," dedim dürüstçe. "Bu yüzden senin üzerinde pratik yapmam gerekiyor. Bunu yapamadığım için boğazımı parçalamayacaksın."

Wesley kuru bir sesle, "Bunlar oldukça düşük standartlar," dedi. "Ama bunun için yılın kardeşi ödülünü alsam iyi olur."

"Dikkatli ol," dedim ona sırtarak. "Jordan'ın duymasına izin verirsen bunlar kavga sözleri olur."

Wesley homurdandı. "Onun benimle yarışmaya çalıştığını görmek isterdim. Seni hiç öldürmeye çalıştım mı?"

"Evet, yaptın. Kış Yakınsaması sırasında."

Alay etti. "Bu sayılmaz. Güneş Cadıları'nın kontrolü altındaydım."

"Jordan da muhtemelen birçok suçu için aynı şeyi söyleyebilir." Güneş Cadısı günlüğünü ona doğru salladım. "Şimdi dikkatimi dağıtmayı bırak da şu büyüü yapabileyim."

Gözlerini devirdi ama ağzını kapattı. Kitabı açtım ve büyüünün üzerinden yüzüncü kez geçtim, her şeyi bildiğimden emin oldum.

Kalbim. Bunun işe yarayıp yaramayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama denemek zorundaydım. Öz kardeşimin bana saldırmasının dehşetini asla tekrar yaşamak istemezdim ve Güneş Cadılarının yeni ayda bizi durdurmaya çalışacaklarını varsaymak zorundaydık. Kutsama büyüsünü ondan şimdi kaldırmak onu güvende tutacaktı ve eğer işe yararsa, Ethan'a ve muhtemelen diğer alfalara da yapabilirdim. Bu ve topladığımız aytaşı kolyeler sayesinde alfaları hizalama büyüsünü yapmalarına yetecek kadar uzun süre Güneş Cadılarının kontrolünden uzak tutabiliriz.

Coronis'teki evimizde, giderek yaklaşan alfaların yeni ay buluşması için hazırlanıyorduk. Hizalanmanın tam olarak ne anlama geldiğini öğrendikten sonra Kaden ve ben alfaları tekrar Zoom'a aldık ve gördüklerimizi anlattık. Bazı alfalar bunun işe yarayacağından kuşkulu görünüyordu, diğerleri ise bir imgelemdeki herhangi bir şeye güvenmeyi reddediyordu, ancak hepsi yeni ayda orada olacaklarını söylediler ve bu yeterliydi. Olmak zorundaydı.

Ancak günler geçtikçe ve yeni aya yaklaştıkça, sözlerini tutup tutmayacaklarını merak etmeye başladım, özellikle de diğer suikast girişimlerinde daha fazla alfa vampirler tarafından saldırıya uğradıkça. İlki Ethan'dı ama böyle bir saldırıya karşı iyi hazırlanmıştı ve onları defetmeyi başardı. Sırada Scorpio ve Sagittarius vardı, ancak her iki alfa da kendilerine çok az zarar vererek hayatta kaldı. Vampirlerin Ophiuchus müttefiklerine saldırdığına dair teorimiz doğru görünüyordu ve ben Wesley için sürekli endişeleniyordum. Onun da saldırıya uğramamış olmasının tek nedeninin sürüsünün uzak bir adada saklanıyor olması ve vampirlerin onun nerede olduğunu bilmemeleri olduğundan şüpheleniyordum.

Jordan için ben de endişelendim ama farklı bir sebepten. Güneş Cadıları onun ölmesini istemiyordu ama onu istiyorlardı. Ama ne zaman konuşsak bana iyi olduğunu ve köyünde Roxandra'dan ya da başka bir Güneş Cadısı'ndan iz görmediğini söylüyordu. Şimdilik onu yalnız bırakıyorlardı.

Ne yazık ki Başak alfası o kadar şanslı değildi. Başaklar savaşçı değil şifacıydı ve vampirler onu kolaylıkla yere serdikten sonra hiçbir iz bırakmadan gecenin karanlığında kayboldular. Bu da ittifakımız için büyük bir darbe oldu çünkü Başaklar her sürü savaşında tarafsız kalmıştı. Yakınsama'da bile, o zamanlar düşman olarak gördüğümüz sürüleri iyileştirmeye özen göstermişlerdi. Hiçbir sürü onlara sırtını dönmezdi ve biz de nezaketleri ve bilgelikleri için onlara güvenirdik. Toplantı için Başak alfa'nın arazisinde buluşmayı planladığımızdan bahsetmiyorum bile. Onun hiç kızı yoktu.

Bu yüzden alfa görevini kimin devralacağı ya da hala buluşacak bir yerimiz olup olmayacağı konusunda hiçbir fikrimiz yoktu.

Bir alfanın ölümüyle her şey kaosa sürüklenmişti ki bu tam da Güneş Cadılarının istediği şeydi. Başak alfası öldükten sonra bir Zoom çağrısı daha yaptık ve her nasılsa öncekilerden daha da kötüydü. Herkes tam bir panik içindeydi, birbirlerini dinlemiyor ve bir kez daha bağırmaya başvuruyorlardı. Balık alfası Koç alfasını Güneş Cadılarına planlarını anlatmakla suçladı ve alfaların bu yüzden saldırıya uğradığına inandı. Koç alfası bu suçlamaya o kadar sinirlendi ki görüşmeyi sonlandırdı ve tekrar katılmayı reddetti. Diğerleri yeni ay toplantısını iptal etmeyi önerdi ama Kaden ellerini mutfak tezgahına vurdu ve artık geri dönmelerinin mümkün olmadığını söyledi.

"Bu doğru yolda olduğumuz anlamına geliyor," diye ısrar etti. "Aksi takdirde Güneş Cadıları bizi durdurmak için bu kadar uğraşmazlardı."

Eğer yapabilirlerse, alfaların yeni aya kadar en güvendikleri savaşçılarla birlikte saklanmalarını önerdim. Ardından, hizalama büyüsü mümkün olmasa bile, yeni ayda ortaya çıkan her alfanın kutsama büyüsünü bozacağıma söz verdim. Ama bu noktada pek çoğunun bunu umursadığından emin değildim. Ölme korkusu diğer her şeyi gölgede bırakıyordu. Tek umudum sonunda mantıklı düşünebilmeleri idi.

Şimdi, yeni aya sadece birkaç gün kala, alfaların yarısının ortaya çıkmayabileceğinden korkuyordum. Bu yüzden bu büyüün işe yaradığından emin olmaya her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı. Eğer alfalar aynı hizaya gelmezse, bu bizim tek umudumuzdu.

"Bunu yapacak mıyız?" Wesley sordu.

Kitaba bakarken gözlerimin kaydığını fark ettim. "Üzgünüm, düşüncelerimin arasında kayboldum. Şu anda çok şey oluyor."

"Şaka yapmıyorum."

Büyünün üzerinden son bir kez daha geçtim ve sonra kitabı kapatıp bir kenara koydum. Ya şimdi ya hiçti ve bunu yapabileceğime güvenmeliydim.

Önce güneş büyüsüne uzandım, onu uzanmış bir avucumda topladım ve sonra alnımda boncuk boncuk ter birikirken diğer elimle ay büyümü çağırdım. Aptalca bir şekilde güneş büyüsünü kullanmayı öğrenmenin büyüünün en zor kısmı olacağını düşünmüştüm. Hesaplamadığım şey, her iki büyü türünü aynı anda kontrol etmenin ne kadar zor olacağıydı. Her yönden zıt enerjilerdi ve birbirleriyle iyi geçinmelerini sağlamak zordu. İlk başta, aynı anda ortaya çıkmak istememişlerdi.

Hepsi. Onları birlikte kullanmaya her çalıştığında yağ ve su gibi ayrılmalarını engellemek için neredeyse bir hafta uğraşmam gerekmişti ama sonunda işe yaramasını sağlamıştım. Yine de asla kolay olmayacağına dair bir his vardı içimde.

Ellerimi uykumda yapabildiğim hareketlerle hareket ettirdim ve eski Yunanca ilahiler söylemeye başladım. Wesley elleri iki yanında durdu ve sabırla bekledi. Büyü onun etrafında oluşmaya başladı... ve sonra kayboldu. Nefesimin altında küfrettim.

"Bunu yapabilirsin," dedi. "Denemeye devam et."

"Teşekkürler," dedim, haklı olduğunu umarak. Tekrar başlamadan önce gözlerimi kapattım ve birkaç derin, sakinleştirici nefes aldım. Sorunun çoğunun bunu yapabilme konusundaki endişemden kaynaklandığını hissediyordum. Büyüyü kendi başıma pek çok kez uygulamıştım ve sonunda birlikte akmasını, olması gerektiğini düşündüğüm şekilde çalışmasını sağlamıştım. Yalnızken işe yarıyordu, peki neden şimdi Wesley için işe yaramıyordu?

Onu incitmekten korkuyorum.

Belki de sorun buydu. Bilinçaltımda Brea'nın girişimleri sırasında hissettiğim acıyı hatırladım ve çok değer verdiğim birine zarar vermek istemedim.

Ona zarar vermeyeceksin, dedim kendi kendime ve büyü'nün çift kuyusunu bulmak için içimin derinliklerine uzandım. Tekrar denedim ama bu girişimim de işe yaramadı. Deniz meltemi tarafından taşınan sinirli bir çılgılık attım.

Wesley elini omzuma koydu. "Sorun yok. Sadece benim."

Her zamanki gibi neyin yanlış olduğunu çok iyi biliyordu. Başımı öne eğdim. "Biliyorum. Ama senden sonra sırada diğer alfalar var. Ya bunu senin için bile yapamazsam?" "Ayla, sana olan inancım tam. Şimdi çıkar şu lanet

kutsamayı

Böylece bir daha sana saldırmak zorunda kalmayacağım."

Başımı salladım, sözleri içimi kararlılıkla doldurdu. Değer verdiğim insanlar için yapamayacağım hiçbir şey yoktu. Wesley bana güveniyordu ve ona yardım etmem için bana bel bağlıyordu. Bunu onun için başka kimse yapamazdı. Her şey bana bağlıydı.

İki büyü türünü tekrar çağırdım ve bu sefer içimden biraz daha kolay aktılar. Güneş ışığı ve ay ışığı Wesley'nin teninde bir desen oluşturdu, sanki bir kazak onu sarıyormuş gibi. İkili büyü vücuduna yerleştikçe her tarafı parlıyordu ve yüzü gerginleştğinde işe yaradığını anladım. İlahi söylemeye, el ve ayak hareketleri yapmaya devam ettim ve büyüye devam ederken onun etrafında yavaşça dans ettim. Sonra bir patlama oldu

Wesley nefesini içine çekti ve ben de kutsama büyüünün bir *anda* bozulduğunu hissettim. Wesley biraz tökezledi ve ben de onu sabitlemek için kollarından tuttum.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

Wesley omuzlarını devirdi. "Bilmiyorum. Belki daha hafif? İşe yaradığından emin misin?"

Kolunu hafifçe ittim. "O tam inanca ne oldu?" Wesley ellerini kaldırdı.

"Sadece daha dramatik hissettireceğini düşünmüştüm." "Koparman gereken sahte bir eş bağın yoktu, o yüzden sanırım sihir daha ince. Vites değiştirmeyi deneyin ve daha kolay hissedip hissetmediğinizi görün."

Kıyafetlerini çıkarmaya başladı ve ben de ona bir nebze mahremiyet sağlamak için arkamı döndüm. Bunu yaparken cebimdeki telefonum çaldı. Çıkardım ve ekranda Mira'nın adını gördüm. Hemen cevap verdim. "Selam, Mira."

Mira kulağıma hıçkırarak tutarsız bir şeyler geveledi ve yüzümdeki gülümseme anında kayboldu.

"Ne oldu?" İçimi korku kaplarken sordum. "Bebek mi?"

"Hayır, hayır. Ben iyiyim. Bebek de iyi. Ama Amos..." Küçük bir hıçkırık kaçtı. "O öldü."

"Oh, hayır." Hüzün beni derinden sarsarken gözlerimi kapattım. Amos her zaman halkı için en iyi olduğunu düşündüğü şeyi yapan nazik ama güçlü bir liderdi. Ailem öldürüldükten sonra ondan yardım istemiştim ve o da beni geri çevirmişti ama daha sonra bu kararından pişman olmuş ve benden özür dilemişti. O zamandan beri en güçlü destekçilerimden biri oldu ve Ophiuchus sürüsüyle olan ittifakından asla vazgeçmedi. Kaden ve Ophiuchus'u ilk tanıyanlardan biriydi ve o olmasaydı diğer sürülerin bizi dinlemesini sağlayamazdık. Ve şimdi o gitmişti.

"Ne oldu?" Sormayı başardım.

"Saklanmasını istedik ama o bunu yapmadı." Mira burnunu çekti. "Vampirler sabahın erken saatlerinde onun için geldiler. Nöbetçilerimiz vardı ama yeterli olmadı."

Elbette o göremese de kendimi başımı sallarken buldum. Başak burçları gibi Balık burçları da savaşçı değil, sanatçı, balıkçı, müzisyen ve benzerleriydi. Vampirlere karşı hiç şansları olmazdı, bu yüzden Amos'un saklanacağını ummuştum.

"Çok üzgünüm," dedim, kederimi ifade edecek başka bir kelime bulamıyordum. "O harika bir adamdı."

"Evet, öyleydi." Bir kez daha hıçkırıklara boğuldu. "Bana karşı hep çok nazikti." "Oğlu yeni alfa olacak mı?"

"Hayır, saldırı sırasında Amos'u kurtarmaya çalışırken ağır yaralandı. İyileşiyor ama alfa pozisyonunu reddetti. En azından şimdilik." Burnunu çekti. "Aiden onun yerine alfa oldu."

"Eşin mi?" Nefesimi içime çekerek sordum. Aiden'ın Amos'un yeğeni olduğunu hatırladım.

"Korkuyorum, Ayla. Ya şimdi de onun için gelirlerse?"

"Güvende olmalı. Hiçbir sürüye iki kez saldırmadılar ve yeni aya sadece birkaç gün kaldı. Ama güvende olmak için bir yerlerde saklanmak isteyebilir." Duraksadım, ağzımı açıp kapadım, bir sonraki soruyu sormak için nazik bir yol bulmaya çalıştım ve başaramadım. "Onu toplantıya gelmeye ikna edebileceğini düşünüyor musun?"

Mira titrek bir ses çıkardı. "Evet, orada olacak. Balık sürüsü Amos'un sözünü tutacak."

Telefonu sıkıca tutarak gözlerimi kapattım. "Güzel."

"Mira'ya söyle, endişeleniyorsa Yengeç sürüsüne gelebilir," dedi Wesley arkamdan. Şekil değiştiren kulakları sayesinde konuşmanın tamamını duymuş olmalıydı. "Onu koruyacağız."

"Wesley mi o?" Mira yumuşak bir iç çekişle sordu. "Ona sürümü bırakamayacağımı ama teklifin için minnettar olduğumu söyle."

Wesley'nin onu duyabildiğinden emindim, özellikle de cevap olarak homurdanmasından. Onun yerine Mira'yla konuştum. "Güçlü kal. Sadece sağlıklı ve güvende kalmaya odaklan, tamam mı? Eşin ve bebeğin için."

"Deneyeceğim," dedi Mira. "Ama Ayla... Endişeleniyorum."

Telefonu tutarken elim biraz titredi. "Ben de."

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

Eve döndüğümde KADEN mutfaktaydı, üzerinde önlüğü ve elinde doğrama bıçağı vardı. Bu akşam en yakın arkadaşlarımızla yemek yiyeceğimizi tamamen unutmuştum, çünkü bu Teksas'a gitmeden önce birlikte olmak için son şansımızdı. Yolculuk uzun bir uçak yolculuğu ve uzun bir araba yolculuğu gerektirecekti, bu yüzden zamanında orada olabilmek için birkaç gün önceden yola çıkmamız gerekiyordu.

Kaden'in yemek pişirdiğini görmek genellikle beni gülümsetirdi ama ayakkabılarımı çıkarıp ona doğru yönelirken gülümseyemedim. Dönüp bıçağı yere bıraktı ve yüzümü inceledi.

"Ne oldu?" diye sordu. "İşe yaramadı mı?"

Ne sorduğunu anlamam bir saniye sürdü. "İşe yaradı. Wesley özgürdür."

"O zaman neden bu kadar mutsuz görünüyorsun?"

"Mira beni aradı. Balık alfası ölmüş."

"Lanet olsun." Kaden gözlerini kapadı, yüzü kederle buruştu. "Amos da değil."

Beni kollarına aldı ve sarıldı; ikimizin de içinden keder geçerken ona sarıldım. Konuşmaya gerek yoktu. İkimiz de bunun hem kişisel olarak bizim için hem de bir grup olarak Zodyak Kurtları için ne kadar büyük bir kayıp olduğunu biliyorduk.

Yüzümü Kaden'in omzuna bastırdım ve gözyaşlarımın akmasına izin verdim. Sadece Amos için değil, özgür olmak istediğimiz için ölen diğer alfalar için de ağladım. Ağladım çünkü önümüzdeki görev daha da zor görünüyordu.

her zamankinden daha imkansızdı ve zaman tükeniyordu. Ağladım çünkü Güneş Cadılarının biz onları yenene kadar asla durmayacaklarını biliyordum.

Kaden tüm bunlar olurken bana sarıldı ve yavaşça sırtımı ovdu. İyi bir ağlamaya ihtiyacım olduğunu hissetmiş olmalıydı. Haftalardır her şeyi içimde tutuyor, herkes için güçlü olmaya çalışıyordum ama şimdi sanki bir baraj patlamış ve tüm duygular dışarı akmaya başlamıştı. Kaden'in yanında, neler yaşadığımı anladığımı bilerek hepsini hissetmek için güvendeydim.

Gözyaşlarım durduğunda ve kendime geldiğimde Kaden, "Mira iyi mi?" diye sordu.

Gözlerimi sildim ve başımı salladım. "Fiziksel olarak iyi. Ama eşi artık Balık alfası ve onun için endişeleniyor."

"Anlaşılabilir."

Kaden'in gömleğini kavradım ve ona baktım. "Büyük bir hata mı yapıyoruz?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Ya tüm alfaları bir araya getirme konusunda yanılıyorsak? Bunun için hayatlarını riske atıyorlar ama ya ritüel işe yaramazsa?" Düşüncelerim dönmeye devam ederken dudağımı ısırdım. "Eğer ortaya çıkarlarsa. Bu noktada, yarısı saklanmaya devam etse şaşırmazdım ve onları kim suçlayabilir ki?"

Kaden saçımı okşadı. "Alfalar gelecek. Korkuyorlar ama gelecekler."

"Nereden biliyorsun?" Umutsuzluğa kapılmış bir halde sordum.

"Çünkü çocuklarının Güneş Cadısı köleleri olarak büyümesi düşüncesi her şeyden daha korkunç."

Bunu duyunca ürperdim. Artık Kaden ve ben çiftleştüğimize göre, bir gün çocuk sahibi olmamız çok gerçek bir olasılıktı. Onların asla Güneş Cadıları korkusuyla yaşamayacağına ve diğer sürüler için de elimden geleni yapacağıma sessizce karar verdim. Yeni ayda alfaların sadece birkaçı ortaya çıksa bile, kutsama büyülerini teker teker kaldıracaktım, böylece özgür olacaktı. Ama bu sadece başlangıç olacaktı. Önümüzdeki birkaç yıl boyunca diğer kurtları özgürleştirmek için her bir sürüye gitmem gerekse bile bunu yapardım. Peki ya Güneş Cadıları beni durdurmaya çalışırsa? Arkamı kollayacak bir sürü arkadaşım ve ailem vardı.

Derin bir nefes aldım. "Haklısın. Ne olursa olsun, bununla başa çıkacağız. Ve tüm Zodyak Kurtları özgür olana kadar durmayacağız. Güneş Cadılarını tek başımıza durdurmak zorunda kalsak bile."

Kaden başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Biz doğanın gücüyüz, yıldızlar gibi yanan bir aşkımız var. Kim bize karşı durabilir ki?"

Ona gülümsedim, onun desteği ve güveni moralimi yükseltti, ama Stella'nın hâlâ bizimle yaşıyormuş gibi mutfağa dalmasıyla anımız yarıda kesildi.

"Siz ikiniz bir oda bulun," dedi sırtarak.

"Artık burada yaşamadığını unuttun mu?" Kaden sordu, kolları hâlâ bana sarılıydı.

"Hey, beni sen davet ettin." Kapalı bir güveç kabı taşıdı ve tezgâhın üzerine koydu. "En sevdiğin patatesleri bile yaptım."

"Sanırım kalabilirsin," dedi Kaden.

Birkaç saniye sonra Larkin elinde pişirdiği limonlu kekle geldi. Bize baktı ve yüzü kızardı. "Çok mu erken geldik?"

"Hayır, tam zamanında geldin," dedim ve gülümseyerek Kaden'den uzaklaştım.

Bu akşam bir potluck yapmaya karar vermiştik, böylece herkes kendi favorilerini grupla paylaşabilecekti. Kaden ana yemek olarak harika kokan klasik bir rosto yapıyordu ve o kontrol ederken ben de salata için havuç ve salatalık doğramayı bitirdim.

Birkaç dakika sonra diğerleri de geldi. Önce Harper ve Dane kocaman bir kase makarna salatısıyla, ardından Clayton ve Grant bir tepsi dolusu tereyağlı tartla geldiler. Her birini kucaklayarak ve gülümseyerek karşıladım, artık burada oldukları için ruh halim anında aydınlandı.

En son Jack geldi, kolları bira ve şarapla doluydu. "Yemek yapamıyorum, bu yüzden içki getirerek bunu telafi edebileceğimi düşündüm. Bir sürü içki."

"Kahramanımız," dedi Harper, şarabın bir kısmını onun elinden alırken, Dane de biraya yardım etti.

Kaden bifteği çıkarıp dilimledi, Jack biraları dağıttı ve Stella bir şişe şarap açtı. Yiyecekleri mutfak adasına yerleştirdik ve herkes tabaklarını alıp her şeyden biraz tadarak kendilerine servis yaptı. Arkadaşlarımızın hepsinin keyfi yerinde görünüyordu, yemek masasında otururken birbirleriyle gülüyor ve şakalaşıyorlardı.

Kaden masanın başında dimdik ve buyurgan bir şekilde durduğunda sesleri kesildi. Bakışları arkadaşlarını ve ailesini taradı, kırmızı şarap kadehini kaldırırken gözleri gururla parlıyordu.

"Kardeşlerim," diye başladı, sesi güçlü ve kararlıydı. "Yeni ay hızla yaklaşıyor ve birçoğumuz yeni aya doğru yola çıkacağız."

alfaların toplantısı, diğerleri ise bir saldırı durumunda köyümüzü savunmak için kalıyor."

Bu, son Zoom görüşmemiz sırasında alfalarla üzerinde çalıştığımız bir konuydu. Tüm alfalar en güçlü on savaşçılarıyla birlikte toplantıya katılacak, ancak alfaların eşleri ve sürü betaları geride kalacaktı. Bu sadece onların korunması için değil, alfalar yokken bir saldırı olması durumunda sürü topraklarını savunmak için de geçerliydi. Ben bu kuralın tek istisnasıydım. "Güneş Cadıları bizi durdurmaya çalışacak," diye devam etti Kaden. "Bizi durdurmak istiyorlar.

diğer Zodyak Kurtlarının Ophiuchus sürüsünde sahip olduğumuz özgürlüğü asla deneyimlememelerini sağlamak. Eğer kazanırlarsa, bizimki de dahil olmak üzere tüm sürüleri yeniden köleleştirecekler. İşte bu yüzden savaşmalıyız." Konuşurken masadaki herkesin gözlerinin içine baktı. "Şimdi hepinizden kadehlerinizi kaldırmanızı ve uyumsuzların, serserilerin ve asilerin yuvası olan sürümüze ve burada kurduğumuz aileye kadeh kaldırarak bana katılmanızı istiyorum. Birlikte durdurulamayız ve biliyorum ki zaferle çıkacağız."

"Zafere," dedim kadehimi kaldırarak.

Herkes kadehini kaldırdı ve benim duygularımı yineledi, odadaki heyecan ve dostluk hissediliyordu. Masanın etrafındaki sürü üyelerime, aileme ve eşime bakarken gurur ve aidiyet duygusu hissetmekten kendimi alamadım.

Jack sırtarak, "Ve tüm bunlar sona erdiğinde eş bulmayı ummak için," dedi. "Diğer tüm şekil değiştirenler özgür kaldığında, geri kalanımızın nihayet bir şansı olabilir."

Harper güldü. "Evet, bu sürüden biriyle çiftleşecek olsaydık şimdiye kadar çoktan çiftleşmiş olurduk. Taze kana ihtiyacımız var."

"İkiniz de çiftleşmek için bu kadar hevesli misiniz?" Grant kaşlarını kaldırarak sordu. "Belki hemen değil ama bir gün," dedi Jack omuz silkerek. "Bu ne pek çok şekil değiştiren bunun için savaşıyor."

Bunun Ophiuchuslar arasında bu kadar büyük bir endişe kaynağı olduğunu fark etmemiştim ama mantıklı geliyordu. Kaden'in en başta Zodyak Kurtları'na katılmak istemesinin ve gerekirse bunu güç kullanarak yapmaya istekli olmasının nedeni buydu. Sürünün gerçekten de yeni bir kana ihtiyacı vardı ve bizimkilerin bunu yapmak için eşlerini bulmaları gerekiyordu. Diğer kurtlar özgür olduklarında, bu şansa sahip olacaklardı.

"Keşke ben de seninle gelebilseydim," dedi Stella, biraz sönerek. Kaden onu vampirlerin veya Güneş Cadılarının saldırması durumunda Coronis'i korumaya yardım etmesi için geride kalmaya ikna etmişti. "Birkaç vampir öldürmek için can atıyorum."

Clayton, "Vampirlerin toplantıya gelip gelmeyeceklerini bile bilmiyoruz," dedi. "Tek bildiğimiz, buraya tekrar saldırmak için bunu bir şaşırtmaca olarak kullanabilecekleri."

"Sanırım," dedi iç çekerek.

Harper, "Merak etme, senin için biraz öldüreceğim," dedi.

Jack birasının geri kalanını sırtarak bitirdi. "Kimin en çok vampir öldürebileceğine dair bir bahis başlattık. Şu anda Dane önde gidiyor."

Harper gözlerini devirirken Dane yakışıklı bir sırıtışla gururla baktı.

Stella, "Ben arkanızı kollamadan dikkatli olun," dedi.

"Aylardır eğitim alıyoruz," dedi Jack. "O kan emicilerin bizi alt etmesine izin vermeyeceğiz."

"Ya da Güneş Cadıları," dedi Larkin. "Eğer ortaya çıkarlarsa, onlar için hazır olacağız."

Gece ilerledikçe ve parti sona ermeye başladıkça, yardım edemiyordum ama sona eriyor olmasından dolayı üzüntü duyuyordum. Ne olursa olsun, bu geceden sonra her şey değişecekti, iyi ya da kötü. Ama sonra eşinden kaçan korkak bir Yengeç'ten, damarlarımda güneş ve ay büyüsü taşıyan bir Ophiuchus alfa dışisine kadar ne kadar yol kat ettiğimi düşündüm. Sevdiğim ve saygı duyduğum, bana eşitiymişim gibi davranan bir eşim ve benim için aile gibi olan bir sürüm vardı. Güneş Cadıları'nın hiç şansı yoktu.

"Ayla, çok sessizsin," dedi Clayton. "Her şey yolunda mı?"

Ona gülümsedim. Sürüde bana nezaket gösteren ilk insanlardan biri olmuştu. "Evet, sadece hepiniz için minnettar hissediyordum. Sürüye katılmadan önce bile bana her zaman çok iyi arkadaş oldunuz."

Harper beni yanımdan dürttü ama gülümsemesi nazikti. "Şimdi bize duygusal davranma."

"Elimde değil. Kimse beni kabul etmezken hepiniz beni kabul ettiniz ve bana yardım ettiniz. Gerçekten sadece benim sürüm değil, ailem oldunuz."

"Sen her zaman bizden biri olmak için yaratılmıştın," dedi Stella. "Seninle tanıştığımız andan itibaren hepimiz bunu biliyorduk. Kaden'in bunu kabul etmesi biraz zaman alsa bile."

Kaden bir homurtu çıkardı ve masadaki herkes güldü. Birden aklıma bir fikir geldi ve kalkıp ön kapının yanındaki masadan fotoğraf makinemi aldım.

"Güverteye çıkıp bir fotoğraf çektirelim," dedim döndüğümde. "Bu hep birlikte olduğumuz son sefer olabilir. Bu anı hatırlamak istiyorum."

"Bu kadar dramatik olma," dedi Harper at kuyruğunu çekiştirirken. "Zaferle geri doneceğiz ve bunu tekrar yapacağız."

"Evet, bir dahaki sefere kutlayacak daha çok şeyimiz olacak," diye ekledi Jack. "Umarım yle olur," dedim boğazımda bir yumru hissederek.

Herkes evin arkasındaki güverteye çıkıp bir araya toplanırken ben de fotoğraf makinemle uğraştım ve zamanlayıcıyı hazırlayana kadar ayarlarla oynadım. Kamerayı dışarıdaki masalardan birinin üzerine yerleştirdim ve herkesin görebileceğinden emin oldum. Ben test etmek için bir fotoğraf çekerken arkadaşlarım birbirlerine sokularak sırtıyor, aptal suratlar yapıyor ve gülüyorlardı.

"İşte başlıyoruz!" Düğmeye bastım ve hızla koşarak resmin içine girdim. Kaden bana bir kolunu uzattı ve ben de onun yanına sokulup olabildiğince kocaman gülümsedim. Diğer herkes eğildi ve flaş patlayana kadar kameraya sırtıttı.

Kimsenin gözünü kırpmadığından ya da garip bir yüz ifadesi takınmadığından emin olmak için aceleyle fotoğrafa bakmaya gittim. İim rahatladı, herkes kameraya bakıyor ve gülümsüyordu, yüzleri neşeli ve gözleri parlaktı. Bu mükemmeldi.

Herkes gösterdim, kalbimdeki sıcaklığın genişlediğini hissettim. Tekrar içeri girdik ve tatlılarımızı yemeden önce biraz daha şarap doldurduk. Bu geceden sonra her şey değişebilirdi ama şimdilik etrafım sürümle ve evimin sıcaklığıyla çevriliydi ve ne olursa olsun bu işte hep birlikte olduğumuzu biliyordum.

OTUZUNCU BÖLÜM

KADEN çelik gibi bir bakışla önümüzde uzanan araziye inceledi ve ben de aynı şeyi yaptığımda içimde bir tedirginlik hissetmekten kendimi alamadım. Önümüzde uzanan uçsuz bucaksız düz ve kuru arazide tekdüzeliği bozan tek şey ara sıra görülen çalılar ya da uzun, kahverengi otlardı. Yılın bu zamanında Teksas'ta hava Kanada'dakinden çok daha sıcaktı ve güneş her şeyin üzerine sert bir ışık düşürerek havayı kalın ve ağır hissettiriyordu. Burada bir boşluk ve izolasyon hissi vardı, sanki kilometrelerce ötede yaşayan tek canlılar bizmişiz gibi. Burası bir savaş için mükemmel bir yerdi ama aynı zamanda kendimi küçük ve önemsiz hissetmeme neden oluyordu. Son direnişimizi burada mı yapacağımızı düşünmeden edemiyordum.

Uzakta büyük bir çiftlik evi duruyordu, birkaç at da bahçede otluyordu. ağılın dışında. Başak alfasının insan ilişkilerine ait olmaları. Başlarına bela açmamak için aileden mümkün olduğunca uzak durmaya karar vermiştik.

Diğer yönde küçük bir göl parlıyordu ve diğer sürülerden bazıları yakınlarda birkaç çadır kurmuştu bile. Çok daha küçük ölçekte olsa da bana ilk Yakınsamamı hatırlattı ve diğerlerinin yanı sıra Terazî ve Yengeç sürülerinin sembollerini görmek beni rahatlatmıştı. Ama hâlâ birçok sürü eksikti.

Panik yapma, dedim kendime. Sadece öğle vakti. Diğerleri gelecektir.

Savaşçılarımız etrafımızda toplanmaya başladı, yüzleri odaklanmış ve kararlıydı. Hepsi insan formundaydı ama gözleri içlerindeki kurtlara ihanet eden vahşi bir parıltıya bürünmüştü. Her biri

Kaden'in ayini gerçekleştirebilmesi için canları pahasına onu savunmaya hazırđılar, her ne kadar bunun onlar üzerinde hiçbir etkisi olmayacak olsa da. Onlar zaten özgürdü ama diğerkurtlar da zgr olana kadar asla huzura kavuşamayacağımızı biliyorlardı.

"Jack, bir komuta çadırı kur ve devriyelere başla," dedi Kaden, tam alfa moduna geri dönerek. Bana baktı ve benim de katkıda bulunmamı bekledi. Bana gerçekten de eşitiymişim gibi davranmaya çalışıyordu.

"Harper, Larkin'le kal, o da bölgenin etrafına nöbetçiler yerleştirsın. Kaden ve ben diğerkalfaları karşılayacağız." Durakladım ve Kaden'e baktım. "Eklemek istediğın başka bir şey var mı?"

"Hayır, hepsi kulağahoş geliyor," dedi küçük bir gülümsemeyle. "İşimiz bittiğında adırdabuluşuruz."

Diğersavaşılar başlarıyla onayladı ve insanlar farklı yönlere giderken grup dağıldı. Kaden ve ben diğersrlerin beklediğigle doğru yöneldik. Ethan ve Wesley biz yaklaşırken minibslerimize doğru yürümeye başlamışlardı bile; ikisini de yakın zamanda ziyaret etmiş olmama rağmen onları gördüğüme sevinmiştim. Wesley'nin kutsama büyüsünü kaldırdıktan bir gün sonra Ethan'inkini de kaldırmak için Toronto'ya gitmiştim. Artık ikisi de özgürdü, Güneş Cadıları tarafından ele geçirilip bir daha kukla gibi kullanılamazlardı. Tüm bunlar sona erdiğında eşlerini bile bulabilirlerdi.

İkisi de bana çabucak sarıldılar ve Kaden'in elini sıktılar. Wesley sırtarak, "Siz ikinizin ortaya çıkma zamanı gelmişti," dedi.

"Kaden bizi kaybettirdi," dedim, Kaden'i kendi sırtışımla dürterek. O da karşılık olarak homurdandı.

"Sürülerin yaklaşık yarısı geldi," dedi Ethan. "Oğlak, Yay, Başak ve Akrep çoktan burada. Artı bizim srlerimiz, tabii ki."

"Aslan ve Balık sürülerinin yakında burada olacağından eminim, ama diğerkleri..." Yutkundum. Hepsi burada olacaklarını söylemişlerdi ama suikastlar her şeyi değıştirmişti ve önümde durana kadar hepsinin geleceğine inanmayacaktım.

"Ortaya ıkmazlarsa ne yapacağız?" Wesley sordu. "Büyünün tüm alfaların aynı hizaya gelmesini gerektirdiğini söylemiştin."

"Elimizdeki kadarıyla yapmaya çalışacağız," dedim. "Belki işe yarar."

"Eğerkneş Cadıları gelirse, B planını deneyeceğiz - Evanora'dan asayı almak," diye ekledi Kaden. "O zaman Ayla onu büyük şekilde değıştiren gruplarından kutsamayı aynı anda kaldırmak için kullanabilir."

Wesley başını eğdi. "Peki ya Güneş Cadıları gelmezse?"

Jordan arkamdan yaklaşırken, "Yapacaklar," dedi.

Onu içime çekerken içimi bir rahatlama kapladı. Yorgun görünüyordu, ama aynı zamanda kendinden daha emin görünüyordu, sanki zihninin ve sürüsünün kontrolünü tekrar ele geçirmesi kendine olan güveni ve zihinsel dengesi için harikalar yaratıyordu.

"Gelebilmene çok sevindim," dedim ve yanıma geldiğinde ona sarıldım. Kaden ve Wesley ile tokalaştı ve Ethan'a kibarca başını salladı.

"Aslan sürüsünün geri kalanı pozisyon alıyor ve ben de birkaç haydut Güneş Cadısı getirdim." Çenesini omzunun üzerinden salladı ve bir minibüsten dört Güneş Cadısı'nın çıktığını gördüm. Brea beni fark etti ve belli belirsiz bir el sallayışla elini kaldırdı. Ben de onu tekrar gördüğüme sevinerek el salladım. Buradaydı, bizimle birlikte savaşmaya istekliydi ve bu mümkün olduğunu düşündüğümde çok daha fazlaydı. Bu bana diğer sürülerin de korkularıyla yüzleşip bize katılacaklarına dair umut verdi.

"Ne olursa olsun hazır olacağız," dedi Jordan. Ethan başını sallayarak, "Yapabileceğimiz tek şey bu," dedi.

Jordan'ın savaşçılarından biri onu yanına çağırđı ve o da izin alıp onunla konuşmaya gitti. Ethan bizimle daha sonra buluşacağına söz verdi ve Terazi çadırına geri döndü. Hazır olup olmadığını görmek için Ophiuchus çadırını kontrol etmek üzereydik ki Wesley Başak çadırını işaret etti.

"Benimle gel. Tanışmanı istediğim biri var."

Virgos'lar muhtemelen tüm bölgedeki tek yeşil çim alanını bulmuşlardı ve çadırlarını da oraya kurmuşlardı. Flanel gömlek ve kot pantolon giyen genç bir kadın, göle doğru ilerlemeden önce kendisine başıyla selam veren iki yaşlı kadınla konuşuyordu.

"Selam Wesley," dedi biz ona doğru yürürken. Kestane rengi kahverengi saçlarını hızlıca at kuyruğı yaparken dostça bir gülümseme takındı. Gerçekçi bir şekilde güzeldi, ama onda da alışılmadık bir şeyler vardı, ama tam olarak ne olduğunu anlayamıyordum.

Wesley kadına sırtıttı. "Madison, bu benim kız kardeşim Ayla ve eşi Kaden, Ophiuchus sürüsünün alfaları."

Yosun yeşili gözleri genişledi. "Hakkınızda her şeyi duydum. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum." Elini uzattı. "Ben Madison."

Elini sıktığımda, onda neyin yanlış olduğunu anladım. Yarı insandı. Tıpkı benim her zaman olduğuma inandığım gibi.

"Madison yeni Başak alfası," diye açıkladı Wesley. "Aynı zamanda sürüdeki en iyi şifacı. Yaz Buluşması'nda Akrepler beni neredeyse öldürdükten sonra hayatımı kurtaran oydu."

Madison Wesley'nin koluna şakacı bir tokat attı. "Beni bu kadar abartma. Hepimiz iyi şifacılarız. Sadece seni ilk bulan ben oldum."

"Burası onun ailesinin arazisi," diye devam etti Wesley. "Bu gece burayı kullanmamıza izin verecek kadar nazikti."

Başını salladı, gözlerinden bir hüznün parıltısı geçti. "Alfa olmayı hiç beklemiyordum ama halamın yerini elimden geldiğince doldurmayı umuyorum. Bu geceki ayın için size toprak sağlama sözünü yerine getirerek başlayacağım."

Kendimi bu yarı insanın bir şekilde alfa olmasına hem şaşırmış hem de etkilenmiş buldum. Virgolar onu dışlanmış biri olarak görmemiş olmalıydı ki bu çok mantıklıydı. Onlar her zaman en duyarlı ve sempatik sürü olmuşlardı ve tek başına bir kadın tarafından yönetilen tek sürüydüler. Eğer herhangi bir sürü karışık kana sahip birini kabul edecekse, bu onlar olurdu.

"Teyzen için üzgünüm," dedim. "Duyduğumuzda hepimiz yıkıldık."

Kaden, "Onun bilgeliği ve nezaketi çok özlenecek," diye ekledi.

"Teşekkürler. Büyük bir şok oldu." Kendini daha da dikleştirdi. "Ama Bu gece yanınızda olacağım ve Başaklar olarak elimizden geldiğince yardım edeceğiz." Kaden ve ben daha sonra alfalarıyla görüşmek üzere Yay sürüsünü ziyaret ettik,

Theo. En yaşlı üç alfa vampirlere yenik düştüğüne göre, en kıdemli alfalardan biriymi ve ellili yaşlarında olduğunu tahmin ediyordum. Biz yaklaşırken sürüsü yaylarını hazırlıyordu çünkü genellikle önce insan formunda savaşırlardı. Yaklaştığımızda bize sıcak bir gülümseme verdi ve dostça sarıldı.

"Seni tekrar görmek çok güzel," dedi. "Özellikle de bu karanlık zamanlarda." "Evet, vampirlerin girişimlerinde başarısız olduklarını duyunca rahatladık.

Hayatın üzerine yemin ederim," dedi Kaden. İkisi birbirini uzun yıllardır tanıyordu; Yay burçları bir zamanlar Ophiuchus sürüsünün tek müttefikiydi ama bu gerçeği Zodyak Kurtları'nın geri kalanından saklamışlardı.

Theo homurdandı. "Oklarımız ya da pençelerimizle boy ölçüşemezlerdi."

"Mae nasıl?" Onun nazik, eğlenceli alfa dişisini hatırlayarak sordum.

"O iyi, teşekkür ederim." Alnında bir kıvrıklık oluştu. "İtiraf etmeliyim ki, bu ritüeli başarısak bize ne olacağı konusunda endişeliyim. Onunla olan eş bağımlıyı kaybetmek istemiyorum. O benim her şeyim."

Kaden elini arkadaşının omzuna koyarak, "İnançlı ol," dedi. "O senin gerçek eşin, bunu biliyorum."

Theo başını salladı, yüzü gergindi. "Haklı olman için Selene'ye dua ediyorum. Ama öyle olmasanız bile, ben yine de ayını yapardım. Kendimi kaybetmekten daha kötü olan tek şey

eş bağ, Güneş Cadısı kontrolü aracılığıyla ona karşı dönmeye zorlanıyor. Ona herhangi bir şekilde zarar verirsem kendimle yaşayamam."

"Bu asla olmayacak," dedim. "Bu gece başarısız olsak bile, kutsama büyüsünü senden kendim kaldıracağım. Yemin ederim."

"Teşekkür ederim, Ayla."

"Kaden..." dedi yumuşak bir kadın sesi arkamızdan.

Kaden sesle birlikte kaskatı kesildi. İkimiz de döndüğümüzde çadırın girişinde duran uzun siyah saçlı güzel bir kadın gördük. Eileen-Kaden'in ilk aşkı. Bir zamanlar bir Ophiuchus'tu, ta ki bir Yay burcuyla eş bağı aktive olup aynı zamanda Kaden'in kalbini kırana kadar. Ama sonra eşi Güneş Cadılarına karşı verdiğimiz savaşıardan birinde ölmüştü. O zamandan beri onu görmemiştım.

"Gerçekten çiftleşmişsiniz," dedi ikimizin arasına bakarak. Gözlerinde düşmanlık yoktu, sadece bizimle bir ilgisi olduğunu düşünmediğim kalıcı bir üzüntü vardı. "Tebrikler. Sizin adınıza sevindim."

"Teşekkür ederim Eileen," dedi Kaden. "Burada ne yapıyorsun?"

"Eşimin intikamını almaya geldim." İçinden küçük bir duygu titremesi geçti. "Ve alfamı korumak için." Theo ve Kaden arasında bir bakış attı. "Her iki alfamı da."

Gözlerindeki hüçün içimde bir şeylere dokundu. Artık Kaden'le çiftleştiğime göre, onun acısının derinliğini bir dereceye kadar anlıyordum. Eşinizin gözünüzün önünde öldürölmesini izlemek, onunla aranızdaki bağı bir anda kaybetmek... Bu dayanılmaz olurdu.

"Eşini onurlandırıyor sun," dedim. "Onun ölümü boşuna olmayacak."

Başını salladı ve çadırdan çıkmadan önce yayını daha sıkı kavradı.

Onu bir daha canlı görüp göremeyeceğimi merak ederek uzun bir nefes aldım.

Güneş ufukta alçaldıkça, daha fazla sürü geldi. Önce altın saçlı ikizlerin önderliğindeki İkizler, ardından Boğa ve sonra da Balık sürüleri geldi.

Balıklar minibüslerinden inerken ben de Aiden'la konuşmak için Ophiuchus çadırından ayrıldım. Mira'yla çiftleştiğinde, onun ne kadar şanslı olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Aiden yakışıklı ve kaslıydı, saçları kum rengindeydi ama hatırladığımdan çok daha yorgun görünüyordu. Yine de son zamanlarda herkes daha yorgun görünüyordu.

Biraz gergin görünmesine rağmen beni selamlarken gülümsedi. "Ayla. Seni tekrar görmek güzel."

"Ben de sana. Amos'un ölümüne çok üzıldüm. O iyi bir adamdı ve onu çok özleyeceğim. Ama onun sözünü tutmaya karar verdiğin için mutluyum."

Aiden alaycı bir gülümsemeye, "Elbette," dedi. "Seni hayal kırıklığına uğratsaydım Mira'nın beni öldüreceğinden oldukça eminim."

"İsterseniz gölün yanına yerleşebilirsiniz," dedim, kıyıya doğru işaret ederek. "Bir saldırı durumunda halkınız için iyi bir yer olabilir." Balık sürüsü tüm su burçları gibi su altında nefes alabiliyordu ama aynı zamanda sudaki herkesten daha hızlı yüzebiliyorlardı. Karada savaşçı değillerdi ama suya girdiklerinde durdurulamazlardı.

"İyi fikir." Adamlarından birine el salladı ve ona birkaç sessiz kelime söyledi. Balık başını salladı ve minibüsü boşaltmak için yola koyuldu.

"Mira nasıl?" diye sordum.

"Çok hamile," dedi Aiden yumuşak bir gülümsemeye. "Ama sağlıklı. Elbette endişeli. Seni özlüyor."

"Ben de onu özlüyorum. Tüm bunlar sona erdiğinde ziyaretine gelmek istiyorum."

"Bu hoşuna giderdi." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Umarım bunu atlatırız."

"Yapacağız," dedim, kendimden emin görünmeye çalışarak.

"Biliyorsun, hiçbir zaman alfa olmamam gerekiyordu ama başka kimse buraya gelmek istemedi. Dürüst olmak gerekirse, bunun için biçilmiş kaftan olduğumu sanmıyorum."

"Burada olman, alfa olmak için gereken güce ve cesarete sahip olduğunu kanıtlıyor." Sesim yumuşadı ve kolunu sıktım. "Mira'nın seninle gurur duyduğunu biliyorum."

İç çekti. "Kutsamayı kaldırmayı başarırsanız ne olacak? Hala onunla çiftleşecek miyim?"

"Bilmiyorum," dedim, keşke ona yalan söyleyebilseydim.

Aiden titrek bir nefes verdi ama sonra başını salladı. "Hâlâ dost olacağımıza inanıyorum. Mira'yı seviyorum ve onunla birlikte olmak istiyorum. Bu gecedен sonra ne olursa olsun çocuğumuzu bir aile olarak birlikte büyüteceğiz."

"Mira da aynı şekilde hissediyor," diye ona güvence verdim. "Seni seviyor ve seninle birlikte olmak istiyor. Ne olursa olsun."

Bunun üzerine yüzü aydınlandı ve endişelerinin bir kısmını giderebildiğime sevindim. "Teşekkür ederim, Ayla."

Ben Ophiuchus çadırına dönerken o da sürü arkadaşlarının hazırlanmasına yardım etmeye gitti. Güneş ufka yaklaşıyordu ve Koç sürüsünden hâlâ bir iz yoktu. Diğer on bir sürünün ortaya çıkması bir mucizeydi.

ama bunu sadece on iki kişiyle yapamazdık. On üçüne de ihtiyacımız vardı. Ama geleceklerine dair umudumu kaybetmeye başlamıştım.

Çadıra adımımı attığımda Kaden elinde bir tabak yemekle hemen yanıma geldi. "Al. Ye şunu. Gücüne ihtiyacın var."

"Teşekkür ederim," dedim ve ondan aldım. İçinde bir sandviç ve biraz cips vardı ama hiçbirinin tadına bakamayacak kadar gergindim. Yine de yedim, çünkü Kaden haklıydı. Bu gece sihrimi kullanmam gerekirse diye toplayabildiğim kadar enerjiye ihtiyacım vardı.

Diğer Ophiuchus'lar da bu zamanı yemek yemek için kullanıyorlardı, ancak Jack'in Larkin'e okumak için bir kitap getirmiş olması konusunda takıldığını duydum. "Ne?" diye sordu Larkin, onu şakacı bir şekilde iterek. "Çok fazla bekleyeceğimizi biliyorduk."

Harper, "Jack bu fikri kendisinin düşünmemiş olmasını kıskanıyor," dedi.

Kaden homurdandı. "Jack, kitap mı okuyorsun? Aynı adamdan mı bahsediyoruz?"

"Hey, ben de çocukken Harry Potter okumuştum," dedi Jack gülerek. "Bu sayılmaz," dedi Harper. "Onu herkes okudu."

"Harry Potter nedir?" Larkin sordu, bu da herkesi daha çok güldürdü. Onların şakalaşmalarının bir parçası olmaktan memnun bir şekilde sırttı ve çadırın etrafından arkadaşlarıma bakarken içimi bir sıcaklık kapladı.

Ancak Ethan güneşin battığını söylemek için kafasını çadırımızdan içeri soktuğunda, neden burada olduğumuzu hatırladığım için sıcaklık anında buharlaştı.

"Vakit geldi."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Diğerleri yerlerini almak için çadırdan çıktılar ama Kaden ve ben geride kalıp uzun uzun bakıştık. Beklenti kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyordu ve bu gecenin gelmesini beklememe rağmen, şimdi burada olduğuna göre, kendimi hazır hissetmiyordum.

Kaden beni kendine çekti ve ben de yüzümü göğsüne gömüp kollarımı ona doladım, kalbinin düzenli atışını dinledim. Geri çekildi ve başımı ellerinin arasına aldı, eğilip beni öpmeden önce gözlerinde pek çok duygu dönüyordu. Gözlerimi kapattım ve bir kez daha onun içinde eridim, bu anı sonsuza dek hafızama kazımaya çalıştım.

"Bir daha ölmene izin yok," dedim, sert olmaya çalışarak. Sesi olması gerekenden daha titrek çıktı.

"Merak etme. Bir kere yetti." Yüzündeki gülümseme kayboldu ve başparmağıyla yanağımı okşadı. "Sen de dikkatli ol. Seni tekrar kaybedemem."

"Yapmayacaksın," diye fısıldadım. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye cevap verdi Kaden ve elimi bırakmadan önce bir kez daha sıktı.

Kıyafetlerini çıkardı ve bir yığın halinde düzgünce katladı. Kıyafetlerimi üzerimde bıraktım ama kalın mor renkli ve aylarla işlenmiş Ay Cadısı cübbemi aldım ve üzerime geçirdim. Kaden diğer alfalarla birlikte çemberin içinde ayini gerçekleştirecekti, peki ya ben? Her şey ters giderse diye oradaydım.

Çadırdan yan yana çıktık. Güneş artık tamamen batmış, geceyi zifiri karanlıkta bırakmıştı. Ay olmadığı için sadece yıldızların ışığı ve şekil değiştiren duyularımız etrafımızdaki kuru toprağı görmemizi sağlıyordu. Göle, diğer alfaların toplandığı çadırsız bir alana doğru yürüdük. Hepsi çıplaktı ve savaşçılar etrafımıza yayılırken sessizce bir grup halinde bir arada durmak için hareket ettiler. Güneş Cadısı müttefiklerimiz soluk sarı cübbeleriyle bir tarafta beklerken, Larkin de kendi mor cübbesiyle karşı tarafta duruyordu. Diğer cadılara tiksinti ve şüpheyile baktı.

Ben yaklaşırken alfaların hepsi bana doğru baktı. Sayılarını saydım ve kalbim sıkıştı. Koç alfasından hâlâ bir iz yoktu ve onsuz bu işin yürüyeceğini sanmıyordum. Ama yine de deneyecektik.

Kaden bana başıyla onay verdi ama ben onların önünde dururken kalbim göğsümde çarpıyordu. Hiçbir zaman topluluk önünde konuşmayı seven biri olmamıştım ama bu anın çok önemli olduğunu biliyordum. Tüm Zodyak Kurtlarının kaderi bu ana bağlıydı.

"Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," dedim her bir alfayla tek tek göz teması kurarak. "Kolay bir karar olmadığını biliyorum ama cesaretiniz ve özverinizle gerçekten alfa olduğunuzu kanıtladınız."

Birçoğu yanıt olarak başlarını eğdi, gözleri kararlılıkla parlıyordu. Diğerleri temkinli görünüyordu, bir ayaktan diğerine kayıyor ya da bir saldırıdan endişe ediyormuş gibi karanlığa bakıyorlardı. Ama hepsi kaldı.

"Bu gece Zodyak Kurtlarını Güneş Cadılarının bizi nesiller boyu zincirlediği görünmez prangalardan kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacağız," diye devam ettim başımı dik tutarak. "Bizi durdurmaya çalışmaları için çok güçlü bir şans var ama biz haftalardır bu an için eğitim aldık ve hazırlandık. Vampirlere kirli işlerini yaptırdıkları için üstünlük sağladıklarını düşünebilirler ama sürülerimizin gücünü bilmiyorlar. Düşmanlarımız gelirse, ailelerimiz, çocuklarımız ve gelecek nesiller için savaşacağız. Özgürlüğümüz için son nefesimize kadar savaşacağız, böylece bizi bir daha asla kontrol edemeyecekler. Güçlüyüz, birlik içindeyiz ve Güneş Cadılarını sonsuza dek durduracağız. Ve kazanacağız."

Alfalar karşılık olarak uludu, sesleri şiddetli ve birleşik bir çığlıkla yıldızlara yükseldi. Etrafımızdaki savaşçılar da ulumaya katıldı ve diğer şekil değiştirenlerin enerji ve kararlılığının havayı doldurduğunu hissettim.

Ulumalar dindiğinde, Larkin aralarında dolaşarak, Evanora'nın asasıyla gelmesi durumunda kontrol edilmelerini önlemek için, zaten bir tane olmayan her alfaya aytaşı kolyeler dağıttı. Larkin geçen gün annemi tekrar ziyaret etmişti ve Ay Cadıları bize birkaç mücevher daha sağlamayı başarmıştı. Daha önce aldıklarımızla birlikte, tüm alfaları korumak için yeterliydi. Ne yazık ki Ay Cadıları bize yardım etmek için daha fazla bir şey yapmayı hâlâ reddediyorlardı.

Larkin bana Koç alfası için olan fazladan kolyeyi verdi. İçimi çektim ve kolyeyi boynuma taktım, her şeye rağmen ortaya çıkması durumunda kolyeyi teslim etmeye hazırdım.

Alfalar ay taşlarını taktıktan sonra, "Hepiniz hizalanmaya hazır ve istekli misiniz?" diye sordum.

Önce Jordan öne çıktı. "Aslan sürüsü hazır." Daha sonra Wesley konuştu. "Yengeç sürüsü için de aynı şey geçerli."

İkisine de gülümsedim, ikisi de burada ve aynı tarafta oldukları için minnettarım. Ardından Ethan katıldı ve diğer alfalar da birer birer öne çıktı. Birkaçı tereddüt etti ama hiçbirini geri adım atmadı.

Kaden konuşan son alfaydı. Gözleri benimkilerle sevgi ve kararlılıkla buluştu. "Ophiuchus sürüsü hazır ve istekli."

Başımı salladım. "Şimdi astrolojik burçlarınıza göre bir daire oluşturun ve başlayalım."

Alfalar hareket etmeye başladı, ancak Boğa alfası Koç alfasının olması gereken boşluğa bakarken garip bir duraklama oldu. Tepkisini kolayca gizledi ama herkesin kayıp alfa yüzünden gergin olduğunu söyleyebilirdim. Doğru sırayı oluşturmak için yer değiştirdiler ve ben de kimsenin yerinde olmadığından emin olmak için kontrol ettim.

Hepsi doğru sırada daire şeklinde durduklarında başımı salladım. Her alfa aynı anda kendi kurtlarına dönüştü ve farklı renklerde bu kadar çok sayıda büyük, muhteşem kurdun görüntüsü nefesimi kesecek kadar güzeldi.

Şekil değiştirenler neredeyse burun buruna gelene kadar ilerlediler. Bu, Koç alfasının ritüeli başlatacağı zamandı ve alfalar yine tereddüt etti. Önce Boğa ulumaya başladı, onu İkizler ikizleri izledi. Birbirlerine yakın durmuşlardı, kuyrukları birbirine dolanmış, ayın için tek bir alfa gibi hareket ediyorlardı. Kardeşlerim birbiri ardına sıralandılar, Madison ve Ethan da onları takip etti. Çemberin etrafında d ö n d ü l e r ,

Burunları yıldızlara dönük, sevimli, iniltili ulumalarını geceye katıyorlar.

Nefesimi tuttum ve parlamaya başlamalarını bekledim ama hiçbir şey olmadı. Havada bir değişiklik ya da büyüün işe yaradığına dair herhangi bir işaret yoktu. Lanet olsun. Koç alfasına ihtiyacımız vardı. İçimden kör bir öfke geçti. Diğer tüm alfalar farklılıklarını bir kenara bırakıp korkularıyla yüzleşerek buraya gelmişti. Koç alfası neden aynısını yapamıyordu?

Alfalar bunun işe yaramadığını anladılar ve ulumaları kesildi, gece bir kez daha sessizliğe gömüldü. Herkes bir çözüm bulmam için bana döndü ve ben de zorlukla yutkundum.

Onlara hitap etmek için ağzımı açtım ama sonra uzakta küçük bir *patlama* sesi gibi bir büyü titreşimi hissedince durakladım. Her bir tüyüm diken diken oldu ve bunun koğuşların kırılması olduğunu anladım.

"Geldiler!" Seslendim.

Hiçbirimiz kıpırdayamadan, büyük bir güneş ışığı huzmesi açıklığa doğru fırladı ve alfalara çarparak hepsini geriye doğru uçurdu. Aynı anda, turuncu cüppeli düzinelerce Güneş Cadısı bir duman patlamasıyla birdenbire ortaya çıktı ve halkımızın etrafında bir çember oluşturdu. Siyah giysiler içindeki doğal olmayan güzellikteki vampirler, bir grup şekil değiştirenle birlikte gecenin içinden süzülerek yanlarına geldiler. Gri ve kahverengi kurtlar hırıyordu, gözleri vahşiydi ve dişleri şakırdıyordu. Birinin böğründe bir sürü işareti gördüm ve kanım dondu.

Koç bize sırtını dönmüştü.

Düşmanlarımız saldırdı ve bir anda savaş başladı. Alfalar çabucak toparlanırken savaşçıları harekete geçerek liderlerini canları pahasına savunmaya hazırladılar. Şekil değiştirenler hayvani bir öfkeyle kendilerini vampirlerin üzerine atarken, Larkin, Brea ve halkı Güneş Cadılarını durdurmaya çalıştı. Bir yandan Evanora'yı ve esasını ya da kırmızı cübbesiyle Roxandra'yı görebilmek için etrafıma kalkanlar örüp onları kızgın güneş ışığından korumaya çalışıyordum. En azından biri burada olmalıydı ama ceset sürüsü içinde onları göremiyordum.

Yay burcu savaşçıları kenardan ölümcül bir isabetle ok atarken, Oğlak burcu kurtları keçi sıçrayışlarını kullanarak düşmanlarını pençe ve dişleriyle bir anda yakaladı. Yakınımdaki bir Akrep kurdu kuyruğuyla bir Güneş Cadısını soktu ve onu anında zehirledi. Güneş Cadısı çığlık attı ama

Misilleme yapamadan, bir Balık burcu şekil değiştiren onu suya sürükledi. Suyun altına girdiğinde çığlıkları bir fokurtu ile kesildi.

Bu arada, İkizler en yakındaki vampirleri ortadan kaldırmak için çiftler halinde çalıştılar, ikiz zihin bağlantıları onları acımasız, etkili katillere dönüştürdü. En yakınımıdaki ikizler sanki tek bir kişiymiş gibi hareket ediyor, bir vampiri aşağı çekmek ve pençelerinin hassas vuruşlarıyla onu öldürmek için birlikte çalışıyorlardı. Vampirlerden birkaçı onları geçmeyi başardı ama her darbeyi geçici olarak savuşturmak için öngörü güçlerini harekete geçiren Kova kurtları tarafından karşılandılar.

Ama hiçbirimiz Koç kurtlarının da düşmanımız olduğunu hesaba katmamıştık. Koç saldırısının ne kadar ölümcül olabileceğini biliyordum ama Koç sürüsü imkânsız bir hızla ileri atılırken Boğalar bir sıra oluşturdu ve boğa duruşlarını kullanarak olabildiğince çoğumuzu saldırıdan korudu. Teraziler onların yanında hareket ederek güçlerini Koçların büyüsunü etkisiz hale getirmek için kullandılar ve onları anında yavaşlattılar.

Bir vampir kolumu yakalayıp parçaladığında nefesimi tıslayarak çıkardım.

Bir ay büyüsu patlamasıyla onu hızla bir Aslan'ın açık ağzına doğru geri fırlattım. Yengeç burcu bir şekil değiştiren araya girip Aslan'ın onu parçalamasına yardım etti ve ikisinin birlikte çalıştığını görmek beni bir anlığına nefessiz bıraktı. "Sen iyi misin?" Madison beni şaşırtarak sordu.

Kolumu işaret etti.

Başımı salladım, cübbemdeki yırtıktan damlayan kanı zar zor fark ettim ama elini uzattı ve ona ihtiyacı olan bir sonraki şekil değiştirene geçmeden önce beni hızla iyileştirdi.

"Teşekkür ederim," dedim ama o düşmüş bir kurdun yanında diz çökmüş ve beni çoktan unutmuştu.

Kaden'in bağımız sayesinde yaralandığını hissettim, onu yere düşürecek kadar kötü değildi ama canını yakmaya yetmişti. Etrafımda dönerek onu aradım ama savaşın ortasında bulamadım. Wesley'nin bazı vampirlere saldırdığını gördüm, yengeç zırhını kullanarak onların saldırılarından etkilenmiyordu, Jordan ise onun yanında dövüşüyor, kükremesini kullanarak diğer vampirlerin kaçmasını sağlıyordu.

Onlar bunu yaparken, kalabalık Kaden'i görebilmem için yeterince açıldı. Siyah kurdu, onu bir Güneş Cadısı ateş topuna karşı kalkan olarak kullanırken gümüşü ay büyüsuyle parlıyordu. Sonra birkaç saniyeliğine görünmez oldu ve cadının arkasında belirip ölümcül Ophiuchus zehrini ona sapladı. Cadı çığlık atarak yere yığıldı.

Kaden'in kurt gözleri bana doğru baktı ve panik bağıın içinden fırladı. Kocaman, kırmızımsı kahverengi bir Koç kurdu bana doğru hızla gelmeden önce uyarısını hissetmek için sadece bir saniyem vardı. Hafızam daha önce bir Koç saldırısına uğradığım anı hatırlayınca donup kaldım ama son anda ışınlanmayı başarmıştım. Kurt giderken cüppemin bir parçasını yırttı, ancak bu sefer gerçek bir hasardan kıl payı kurtulmuştum.

Koç burcu kurdu arkasını döndü ve dişlerinden kan damlayarak bana doğru hırladı. Çok iriydi ve ondan gelen muazzam bir güç hissettim; alfa olmalıydı. İhanetine duyduğum öfke, gözlerini görene kadar içimde kaynadı. Vahşi, cam gibi, neredeyse ruhsuz. Bunu daha önce Wesley Kış Buluşması'nda bana saldırdığında da görmüştüm.

Güneş Cadıları tarafından kontrol ediliyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ İKİ

KOÇ alfası Güneş Cadısı'nın kontrolü altındaysa, diğer Koçların da öyle olması mantıklıydı. Bu da Evanora'nın asasıyla birlikte buralarda bir yerde olduğu anlamına geliyordu.

Onu almak zorundaydım.

Bu düşünce beni savaşın sisinden kurtardı ve bana tekrar saldıramadan önce Koç alfasına ay büyüsü zincirleri fırlattım. Zincirleri etrafına sararak onu yerinde tuttum ve kendime doğru çektim. Vahşi bir yaratık gibi dövüşüyor, arka ayakları üzerinde yükseliyor, pençeleri her yeri kesiyor, ağzından tükürükler saçıyordu. O kadar güçlüydü ki onu tutabileceğimden emin değildim, ta ki Kaden gelip kırmızımsı kahverengi kurdu yakalayıp yere yatırana kadar. İki alfa keskin dişlerin çılgınlığı içinde itişip kakıştılar ama Kaden Koç'un böğrüne zehirli bir diş sıyırmayı başardı, bu da onu sersemletmeye yetti.

Fazladan aytaşı kolyeyi almak için çabaladım ve başımın üzerine kaldırdım. Kaden alfayı yerde tuttu ve ben de beni ısırmaya çalışan burnun etrafına daha fazla gümüşü zincir sardım. Sadece birkaç saniye dayanabildiler, Koç alfası o kadar güçlüydü ama aytaşı kolyeyi başının üzerinden geçirmem için yeterli bir süreydi.

Boynuna dolandığı anda gözleri açıldı. Kocaman kafasını sallayarak gözlerini kırptırdı ve yumuşak bir inilti çıkardı. Kaden ona hırladı, hâlâ onu tutuyordu ama Koç alfası boyun eğdiğinde, dostum onu b ı r a k t ı .

Kırmızımsı kahverengi kurt, kızıl saçlı, kaslı bir erkeğe dönüştü. Önümde dizlerinin üzerine çöktü. "Teşekkür ederim."

"Evanora nerede?" Ben sordum.

"Şurada," dedi ve çadırların yanındaki bir noktayı işaret etti. Kendini gizlemek için çadırları kullanıyor olmalıydı.

"Güzel. Şimdi alfa komutunuzu kullanarak kurtlarınıza diğer şekil değiştirenler yerine vampirlerle ve Güneş Cadılarıyla savaşmalarını söyleyin."

Komutu iletmek için geri döndü, tam o sırada Oğlak burcundan bir kurt gökyüzünden düşüp Kaden'in üzerine kondu. İki kurt yuvarlanıp dövüşürken, diğer şekil değiştirenlerin de müttefiklerine kör ve akılsız bir öfkeyle saldırdıklarını fark ettim. Evanora artık onları da kontrol ediyordu.

Kaden Oğlak kurdunu hızlı bir ısırıkla yere serip uyuttu ama ben çadırlara doğru ilerlemeye başlamıştım bile. Evanora'yı dışarı çıkarmak zorundaydım. Tek seçenek buydu.

"Larkin!" Savaş sesleri arasında beni duymasını umarak seslendim. Üstümde bir yerden aşağı uçtu ve havada asılı kaldı. "Evanora kurtlarımızı kontrol ediyor. Alfalar onları serbest bırakana kadar koruyabildiğin kadarını koruyabilir misin?"

"Deneyeceğim," dedi ama savaş alanına bakarken kuşkulu görünüyordu. "Yine de çok fazla var."

"Biliyorum," dedim, geciktiğimiz her saniyenin daha fazla şekil değiştiren ölümüne yol açabileceğini bildiğim için içimde bir umutsuzluk hissiyle. "Evanora'yı bulup esasını alacağım."

Koç alfasının gösterdiği çadırlara doğru ısındım ama Evanora'yı hiçbir yerde göremedim. Etrafımda dönüp solgun saçlarını ya da esasını görebilmek için bakındım ama tek gördüğüm vampirlerle, cadılarla ve diğer şekil değiştirenlerle savaşan şekil değiştirenlerdi. Larkin elinden geldiğince çok sayıda şekil değiştireni koruyordu ama bu yeterli değildi ve Güneş Cadıları onun ne yaptığını anlamışlardı ve ona da saldırıyorlardı. Cam gibi gözleri olan bir Akrep kurdu bana saldırdı ve onunla savaşmak istemediğim için bir korkak gibi ısınlanarak uzaklaştım. İçimi bir umutsuzluk dalgası kapladı. Eğer Evanora'yı durduramazsam, kazanma şansımız yoktu.

Birdenbire soğuk, parlak bir ışık belirdi. Gece havası ayın gücüyle doldu ve bembeyaz saçlı, gümüş taçlı bir kadın ışığın içinden çıkarken nefesim kesildi. Annem! Mor cüppeler içinde bir düzine kadın onu takip etti, bir de güzel, siyah saçlı

Vampir. Onları görünce rahatlatarak haykırdım. Ay Cadıları bize yardım etmeye gelmişti. Gerçekten gelmişlerdi!

Buna inanmadım ama kendimi toparladım ve Celeste'e ışınladım. "Buradasın."

Beni çabucak kucakladı. "Birkaç cadıyı hiçbir şey yapmazsak sonsuza dek pişman olacağımıza ikna etmeyi başardım. Şimdi, yardım etmek için ne yapabiliriz?" "Evanora ve ekibi şekil değiştirenleri kontrol ediyor ve onları birbirlerine saldırırlar. Eğer onları koruyabilirsiniz, ben de onu durdurmaya çalışabilirim."

Killian kınından bir kılıç çıkarırken Celeste'e, "Sana bir zarar gelmeyeceğinden emin olacağım," dedi.

Celeste bana "Git," dedi. "Bunu biz hallederiz."

"Teşekkür ederim." Evanora'yı bulmak için geri dönmeden önce ikisine de sevgi dolu bir bakış attım. Ay Cadılarının sihirlerini kullanarak kurtların etrafını sardıklarını hissettim ve onların gücünün bizim tarafımızda olduğunu bilerek daha hafif hissettim. Eğer onların büyüsünü hissedebiliyorsam, elbette tek bir kişiden gelen büyük miktarda güneş büyüsünü de hissedebilirdim. Gözlerimi kapadım ve kendimi dengeledim, duyularım ile gecenin içine uzandım ve orada, küçük bir vampir grubunun ortasında Evanora ve asası duruyordu.

"Jack!" Seslendim. O grubu çabucak geçmek için yardıma ihtiyacım olacaktı.

Eğer çok uzun sürerse, Evanora tekrar ortadan kaybolacaktı.

Sadece birkaç saniye sonra Jack'in siyah burnu bacağıma sürtündü ve tüylü kafasına dokunmak için uzandım. Hemen arkasında yine kurt formlarında olan Harper ve Dane'i gördüm.

Hepsini canlı ve zarar görmemiş görmek içimi rahatlatı. "Yardıma ihtiyacım var," dedim. "Hepinizin."

Jack ve Harper anladıklarını göstermek için küçük hırıltılar çıkardılar ve ben de bizi vampirlerin olabildiğince yakınına ışınladım. Üç kurt anında koordineli bir saldırıya geçerken, ben de annesine giden yolu kapatan Roxandra ile yüz yüze geldim.

Kırmızı cüppeler giyiyordu ve yüzünün bir tarafında son dövüştüğümüz zamandan kalma korkunç bir yara izi vardı, pençelerim sayesinde. Her zaman çok güzeldi ama şimdi yüzü, içinin ne kadar iğrenç olduğuyla eşleşiyordu. Bana doğru dönüp annesine ulaşmamı engellerken gözleri öfkeli bir büyüyle parlıyordu.

Pençelerimi büyütürken ona "Güzel yara izi," dedim. "Diğer tarafa da eşdeğer bir tane koymama ne dersin?"

Ellerinde güneş ateşi toplanırken, "Seni canlı canlı derini yüzeceğim," diye hırladı.

"Hayır," dedi Jordan, arkamda, insan formunda. "O benim."

"Jordan-" diye başladı ama dev altın kırmızısı kurdun ona doğru hamle yapmasıyla kesildi. Onu yere sererken çığlık attı.

Onlar dövüşürken bir büyü parıltısı gördüm ama ben çoktan onları geçip hedefime doğru ilerliyordum. Evanora altın bir cübbe ve elinde tuttuğu asayla uyumlu, üzerinde güneş patlaması olan bir taçla ihtişamlıydı; güzel, zamansız yüzü soğuk ve acımasızdı. Etrafı tamamen siyah giymiş dört vampir tarafından sarılmıştı. Onlara elimle işaret ettim ve üç Ophiuchus kurdum hücum ederek vampirleri uzaklaştırdı. Evanora'yı benimle yüzleşmesi için yalnız bıraktım.

Ben yaklaşırken dudaklarına bir gülümseme yayıldı ama bu gülümsemede nazik bir şey yoktu. "Tüm düşmanlarımı tek bir yerde topladığın için teşekkür ederim. Artık hepsini birden yok edebilirim."

Bana güneş ateşiyle saldırdı ama ben ay büyümünü kullanarak bir kalkan oluşturdum. Güneş büyü o kadar güçlüydü ki kalkanımı delip geçtiğini hissettiğimde dişlerimi sıktım. Brea'nın günlüğündeki bir büyüyü hatırladım, henüz başka biriyle pratik yapamamıştım ve ezberlediğim kelimeleri söyledim. Evanora'nın güneş büyü benimkine dönüştü ve ben de ona geri fırlattım. Eliyle bir hareket yaptı ve büyü yok oldu, ancak gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Yeni numaralar öğrenmişsin."

"Buldum *teyze*," dedim, hem güneş hem de ay büyüünden yapılmış bir şimşek çıkarırken.

Burnunu çekti. "Önemli değil. Hâlâ benim dengim değilsin."

Sihirli okumu fırlattım ama esasını bana doğrultmadan önce onu engellemek için kendi sihirli kalkanını fırlattı. İçinden kırmızı sıcak güneş büyü döküldü ve kalkanıma çarpıp onu parçaladığında bir çığlık attım. Isı patlaması beni tökezletti ve doğrudan vampir muhafızlarından birinin yoluna düştüm. Cübbemi jilet gibi keskin tırnaklarıyla yırttı ve ben de saldırısından kaçmak için yere düştüm. Evanora aynı anda bana da bir yumruk attı ve ben de yuvarlanarak kaçmayı başardım ama vampir geri dönmüştü ve beni yakaladığında yan tarafımda bir acı hissettim. Kendimi vampir ve Evanora arasında sıkışmış buldum, ikisi de beni öldürmeye hazırlanıyordu. Büyülerimi topladım ama yeterli olmayacağından korktum.

Ama sonra gri bir kurt aniden ortaya çıktı ve hırlayarak Evanora'ya saldırdı, tam o sırada iki karamel renkli kurt vampirin üzerine atladı. Harper ve Dane vampiri yere sererken, Jack benim için hazırlanan güneş ateşi patlamasını aldı. Tam Evanora'ya ulaştığı sırada göğsüne isabet etti ve ben sözsüz bir çığlık attım. Jack onu bir kükremeyeyle yere serdi ama sonra vücudu Evanora'nın üzerinde gevşedi, kürkü kararmış ve dumanı tütüyordu.

"Hayır!" Onlara doğru koşarken çığlık attım.

Evanora Jack'in bedenini üzerinden itti ama ayağa kalkmak için mücadele etti. Jack omzundan büyük bir ısırık almıştı ve omzundan bolca kan akıyordu.

Onu görmezden geldim ve Jack'e koştum, onu iyileştirmeyi umuyordum ama çoktan gitmişti. "Hayır, hayır, hayır," diye mırıldandım, ellerimi kürkünün üzerinde gezdirdim, beni korumak için canını veren arkadaşım için ağladım.

"Sana ulaşmak için şekil değiştiren arkadaşlarının her birini öldüreceğim," dedi Evanora. Parlayan elini yaraya bastırdı ve büyüyle kanamayı durdurmaya çalıştı. Yüzü acıyla buruşurken yarayı dağladı.

Hiç bilmediğim bir öfke ve umutsuzluk içimi doldurdu ve içimdeki ay ve güneş büyüünün son damlasına kadar onu parçalara ayırmak istedim. Bunu yapmak üzereydim ki asanın ondan biraz uzakta yerde yattığını gördüm. Jack ona saldırdığında düşürmüş olmalıydı.

Boş yere ölmene izin vermeyeceğim, diye düşündüm asaya doğru hamle yaparken. Parmaklarımı asanın etrafına doladım ve Evanora bir protesto sesi çıkardı. Asanın gücüyle buradaki tüm kurtları kutsama büyülerinden kurtarabilirdim.

Ama Evanora aynı anda asayı kaptı ve sıkıca kavradı. İkimiz de sihrimizi asaya gönderdik, birbirimize bakıyorduk, yüzlerimiz sadece birkaç santim ayrıydı, ikimiz de geri adım atmak istemiyorduk. Güneş ve ay büyüü içimizde ve asanın içinde dönerek beni kör edecek kadar parıldamasına neden oldu ama durmadım. Dişlerimi sıktım, pençelerimi hazırladım, asayı her şekilde almaya hazırdım ki büyük bir *çatırtı* duydum ve bir ışık patlamasıyla geri püskürtüldüm.

Görüşüm netleştiğinde, toprakta sırtüstü yatıyordum. Kendimi ayağa kaldırdım, başım dönüyordu ama asa gitmişti. Geriye kalan tek şey yere saçılmış birkaç yanmış metal parçası ve erimiş kristaldi.

"Hayır," diye bağırdım, tökezleyerek ilerledim. Asanın tepesinde bir zamanlar güneşin parçası olan bir parçayı elime aldım ama diğer parçayı göremiyordum bile.

parçaları. Asa gitmişti ve onunla birlikte Zodyak Kurtları'nı tek başıma serbest bırakma şansım da yok olmuştu.

Tek umudumuz alfaların aynı hizaya gelmesiydi.

OceanofPDF.com

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Asanın kırılmış parçalarına ve yanımdaki düşmüş gri kurda bakarken umutsuzluk neredeyse beni tekrar aşağı çekiordu ama sonra bir umut kıvılcımı çaktı. Yay burcu şekil değiştirenlerden birinin başını sallayıp yere yatırdığı Akrep burcu şekil değiştirene göz kırpmasını ve sonra onu bırakmasını izledim. Hemen arkalarında Yengeç burcundan bir kurt Başak burcundan bir kadını köşeye sıkıştırmıştı ama bir sızlanma sesi çıkardı ve yavaşça geri çekildi. Savaş alanının her yerinde, asa kırıldığı için kontrol büyüsü dağılan şekil değiştirenler kendilerine gelmeye başladı.

Arkamı döndüm ama Evanora gitmişti. Harper ve Dane Jack'in cesedini bulduklarında kederli bir şekilde ulumaya başlarken ben de içimden küfrettim. Evanora'nın vampir korumasını tamamen parçalamışlardı ve gri kurdu dürttüklerinde burunları ve pençeleri kan içindeydi. Larkin onların yanına indi, ayakları zarifçe yere vurdu ve bir hıçkırık salıp ellerini ağzına bastırdı.

"O öldü," dedim, sesim kelimelerle birlikte kırıldı. "Ama görevimizi tamamlayarak onun anısını onurlandırabiliriz. Harper, Kaden'e söyle diğer alfaları tekrar bir çember haline getirsin. Larkin, diğer cadılara alfaların etrafında bir kalkan oluşturmalarını söyle, hizalanırken onları korusunlar."

"Ne yapacaksın?" Larkin sordu.

Ellerim yumruk oldu. "Evanora'yı sonsuza dek ortadan kaldıracam."

Harper tüylü başını öne eğdi ve iki kurt mesajı iletmek ve diğer şekil değiştirenleri yerlerine yerleştirmek için oradan uzaklaştı. Larkin de başını salladı ve bana

kısa bir kucaklaşmanın ardından iki cadı grubunun kendisine yardım etmesini sağlamak için tekrar uçu.

Bunu yaptıktan sonra, parçalanmış cübbemi yırtıp bir kenara attım. Evanora'yla bir cadı olarak, hem ay hem de güneş büyülerimi kullanarak savaşımtım ama şimdi onunla bir kurt olarak savaşma zamanıydı. Beyaz pençelerim yere çarptı ve göz açıp kapayıncaya kadar yer değıştirirken kuyruğum arkamda sallandı. Burnumu gökyüzüne kaldırdım, keskin bir şekilde nefes alarak savaşın kokularını içime çektim. O kadar çok koku vardı ki, hepsi de korkunçtu ve o kadar güçlüydü ki neredeyse beni boğacaktı... ama işte. Evanora'nın hafif kokusu, kömür ve limon karışımı gibi. Avımı alt etmeye niyetli bir şekilde, bu sefer hiçbir şeyin beni durduramayacağını bilerek peşinden gittim.

Şekil değıştirenlerin, vampirlerin ve cadı gruplarının arasından geçtim, ta ki Evanora'yı Yengeç çadırının arkasında bir grup Güneş Cadısı ile birlikte dururken bulana kadar. Çadırın etrafından dolandım ve konuşmalarını duydum.

"Sana gökyüzünde bir güneş yağmuru yaratmanı emrettim," diye tersledi Evanora. "Neden tereddüt ediyorsun?"

"Bu herkesi öldürecek," diye itiraz etti turuncu cüppeli kadınlardan biri, sesi gergindi. "Müttefiklerimiz de dahil."

"Umurumda değil! Sadece yap!"

"Evet, Evanora," dedi kadın ve birkaç kişi daha benzer sözler mırıldandı.

Günbatımının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu iyi bir şey olamazdı. Saldırmaya hazırlanırken keskin pençeler sırtıma saplandı ve beni geri çekti. Bu lanet vampirler! Hırladım ve dişlerimi sıkarak döndüm ama vampir çok hızlı ve güçlüydü. Omzuna bir güneş tutturmuştu ve onu daha önce fark ettiğimi anladım, şekil değıştiren müttefiklerimizi doku gibi parçalıyordu. Onların lideri olmalıydı.

"Çek ellerini eşimin üzerinden," diye hırladı Kaden. İnsan formunda, kanla parlayan çıplak kaslarıyla sinsice yaklaştı ve vampiri bir oyuncak bebek gibi üzerimden fırlattı. Bana öfke ve koruyucu sevginin karışımı bir bakış fırlattı. "Ben senin arkadayım. İndirin onu."

Teşekkür etmek için burnumu kaldırdım ve yeni yaralarımınla biraz daha yavaş hareket etmeme rağmen etrafımda döndüm. Evanora'ya doğru saldırırken beyaz kürkümden kan damlıyordu.

Diğer beş Güneş Cadısıyla birlikte eski Yunanca ilahiler söylüyordu. Güneş büyüğü tepemizde yayılmaya başladı, hepimizi parlak, sıcak bir ışıkla örttü, sanki üzerimize ölümcül bir ısı yayan devasa bir güneş gibi. Bu bir güneş büyüğü olmalıydı.

Tartıştıkları günbatımı büyüsüydü ve onu serbest bırakırlarsa ne tür bir zarar vereceğinden korkuyordum. Jack'in yanmış, kararmış bedenini hayal ettim ve buradaki herkesin başına aynı şeyin geldiğini düşünerek ürperdim.

Buna karşı savaştığım kadar güçlü değildim. En azından tek başıma. Ama yalnız değildim. Etrafım müttefiklerimle çevriliydi. Her bir sürüden şekil değiştirenler. Brea ve asi Güneş Cadıları. Celeste ve Ay Cadıları. İhtiyacım olan tüm sihir onlarda vardı.

Evanora'yla yüzleşirken etrafımdaki herkesten enerji çektim. Güneş, ay ve yıldız büyüsü tek bir yerdeydi ve hepsi benim kullanımım için oradaydı. Gücü içime çektim, beni doldurmasına izin verdim ve sonra başımı arkaya eğerek uludum.

Bu diğer şekil değiştirenleri uyarmak, bir savaş çılgılığı ya da ölenler için bir şarkı değildi. Yıldızlara sesleniyordum, onlardan beni dinlemelerini, beni alfa olarak tanımlarını istiyordum. Büyüleri kıpırdadı, uzakta ve zayıftı ama hissettim. *Lütfen*, diye dua ettim. *Evanora güneş, ay ve yıldızlar arasındaki dengeyi bozdu ve şimdi bunun yeniden sağlanması gerekiyor.*

Ay tanrıçası Selene'ye seslendim ve yardım etmesi için yalvardım. Güneş tanrısı Helios'a seslendim ve yardımını rica ettim. Ben güneşin, ayın ve yıldızların kıızıydım ve şu anda hepsine ihtiyacım vardı.

Ve hepsi dinledi.

Bedenim muazzam bir güçle doldu ve saf enerjiye dönüştüm. Güneş gibi parladım. Ay gibi parladım. Yıldızlar gibi parıldadım. Göksel büyü beni ışık saçan bir varlığa dönüştürdü ve sonra bedenimin *ötesine* geçerek küçük kurt bedenime sığmaz oldu.

Büyüyü Evanora'ya doğru çevirdim ve büyük bir kükreme çıkardım. Ağzımdan ateş fişkırdı. Pençelerimde buz oluştu. Elektrik kürkümün içinden geçti.

Kendini ve cadılarını zar zor koruyabilen bir kalkan fırlattı. "İmkânsız," diye kekeledi. "Böyle bir güce nasıl sahip olabiliyorsun?"

"Tanrıları hoşnut etmedin," dedim ona. "Her şey bitti, Evanora."

"Hayır!" diye bağırdı. "Güneşin batışını serbest bırak!"

Güneş Cadıları daha hızlı ve daha yüksek sesle zikrettiler ve parlak güneş patlaması ısı yayarak arkadaşlarıma, müttefiklerime ve hatta düşmanlarıma doğru düşmeye başladı. Hepsi donmuş, ölümleri yaklaşırken dehşet içinde onları izliyorlardı ama ben bunun bir son olmasına izin vermeyi reddettim. Büyümü gönderdim, herkesin üzerinde devasa, parlayan bir kalkan oluşturdum ve hepsini büyümlle korudum. Güneş, geceyi gündüze çeviren bir ışık patlamasıyla kalkanımın üzerine düştü ama sonra dağıldı. Kalkanım hepsini emdi, sadece onların güneş büyüsünün eklenmesiyle gücümü arttırdı.

Evanora ıgık atıp bana büyü fırlattı ve yanındaki cadılar da aynısını yaptı. Vcuduma isabet etti ve hiçbir Şey yapmadı. Aksine beni daha da güçlendirdi. Ağzımı açtım ve enerjimi ıŐıklı bir sel halinde ona doğru saldım ve o da binlerce küçük ışık parçasına dönüştü. *Bu Jack ve çaldığın diğer tüm hayatlar içindi.*

Yanındaki Güneş Cadıları da aynı kaderi paylaŐtı. Bana meydan okumak isteyen başka biri olup olmadığını görmek için etrafımda döndüm ama Kaden bana saldıran vampiri çoktan alt etmişti. Diğer herkes ya kaçıyor ya da çoktan lmŐti. Ama hâlâ çok fazla gücüm, çok fazla kederim ve öfkem vardı ve bunu birinin üzerinde kullanmalıydım. Başka bir vampir grubu buldum ve onları yok etmek için ağzımı açtım, ama sonra Kaden'in elini sırtımda hissettim.

"Bu kadar yeter, küçük kurt."

Sesi ve yanımdaki sakin varlığı beni kendime getirdi. Ben Ayla'ydım, onun küçük kurdu, eŐiydim. Uzun bir nefes alarak büyüyü yavaşça serbest bıraktım, gökyüzüne geri saldım ve bir kez daha göklere gönderdim. Geceye doğru aktı ve sonra her Şey tekrar karardı, sadece uzaktaki yıldızlar siyah gökyüzünü aydınlattı.

Bedenim altımda ezildi. Kendimi boş, zayıf ve kaybolmuş hissettim. Tüm o g, Şimdi gitmişti. Ama Kaden'in elleri yüzümdeydi, burnumu ovuyor, kulaklarımı okşuyordu. Aramızdaki bağ sayesinde onun sevgisini, gururunu ve rahatlamasını hissettim. İyi olduğumu anlaması için yüzünü yaladım ve sonra geri kaydım. Ben titreyerek ona sarılırken, olan biten her Şeyden bunalmıŐ bir halde beni çıplak bir halde kollarına aldı. Kaybettiklerimiz, kazandıklarımız ve hâlâ yapmamız gerekenler için ağladım.

GözyaŐlarıyla dolu gözlerle ona baktım. "Diğer alfalarla aynı hizaya gelmelisin yoksa bunların hepsi boŐa gidecek."

Bana yumuşak bir öpücük verdi ve sonra ayağa kalktı. Sesi savaş alanında yükseldi. "Alfalar, toplanın!"

Diğer alfa kurtlar bir araya toplanırken o da kıpırdandı ve yerine geçti. İçlerinden birini kaybetmiş olabileceğimizden korkuyordum ama çoğu yaralı ve bazıları diğerlerinden daha kötü durumda olsa da hepsi hâlâ hayattaydı. Kova alfasının topallayarak gelmesini ve nihayet on üç sürünün de temsil edildiği çemberi kapatmasını izledim.

Koç alfası başını kaldırdığında, kederli bir uluma havada yankılandı ve tüylerini diken diken etti. Ardından Boğa alfası sesini ekledi ve teker teker diğer alfalar da onu takip ederek unutulmaz bir melodi yarattı

geceyi delip geçti. Yıldızlar dinledi ve alfalar parlamaya başladı, tıpkı Dane'in bana gösterdiği imgelemde olduğu gibi.

Tüyleri o kadar parlaktı ki gözlerimi kısarak bakmak zorunda kaldım. Yıldız büyüsü her bir alfadan yayıldı, üzerlerindeki Güneş Cadısı büyülerinin tüm izlerini sildi ve sonra dışarı doğru dalgalanarak etrafımızdaki diğer şekil değiştirenleri bir güç patlamasıyla sardı. Kaybolmadan önce ben de dahil olmak üzere bölgedeki herkesi sardı.

İş bittiğinde, etrafımızdaki diğer kurtların çoğu geceye yumuşak ulumalar bıraktı, bazıları muzaffer, bazıları kederli, ama hepsi *özgürdü*. Alfalar geri çekildi ve sanki hâlâ inanamıyorlarmış gibi şaşkınlık ve huşu içinde birbirlerine baktılar. Kaden'in gözleri benimkilerle buluştu ve bana küçük bir baş selamı verdi.

Her şey bitmişti. Özgürdük.

OceanofPDF.com

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sonunda yaralarım ve en az rahatlama kadar güçlü olan yorgunluk ve kedere yenik düşerek Yere Yığıldım. Kalan son vampirler ve Güneş Cadıları hızla kaçarak bir duman bulutu içinde kayboldular, muhtemelen Solundra'ya geri döndüler. Geriye çok azı kalmıştı ama biz de çok sayıda insan kaybetmiştik. Savaş alanının her yerinde ölü şekil değiştirenlerin yanı sıra her iki taraftan da ölmüş cadılar gördüm. Bir gecede çok şey kaybetmiştik ama çok şey de kazanmıştık.

Bir süre sonra, belki bir dakika, belki bir saat, Kaden beni kollarına aldı. Elleri saçlarımın üzerinde gezdirdi ve yanaklarımdaki yaşları sildi. "Sen iyi misin?"

"Sanırım," dedim sesim titreyerek. "Öyle misin?"

Omuz silkti. "İyileşeceğim."

Ne demek istediğini biliyordum. Hepimiz içten ve dıştan yaralıydık ama zamanla iyileşecektik. Ama iyileşemeyecek olanlar da vardı.

"Jack..." Boğazım düğümlendi ve bir damla gözyaşı daha yanağımdan aşağı süzüldü. "Biliyorum." Kaden'in tüm vücudu iç çekti. "Gördüm."

"Özür dilerim. Yapamadım-"

"Dur. Suçluluk duymanı gerektirecek bir şey yok. Jack en yakın arkadaşlarımdan biriydi ama aynı zamanda en güvendiğim savaşçıydı ve alfa dişisini korurken öldü. Bundan daha cesur bir şey olamaz. Öldüğüne inanmıyorum ve onu çok özleyeceğim ama Ophiuchus arasında onun anısını sonsuza dek yaşatacağız."

Burnumu çektim ve başımı salladım. "Onun fedakârlığını asla unutmayacağım."

"Geri döndüğümüzde onun için ve bu gece kaybettiğimiz diğer herkes için uluyacağız."

Sesindeki bir şey beni endişelendirdi. Doğrudum ve ona baktım. "Başka kim kayboldu?"

"Her sürü çok fazla kayıp verdi." Kaden'in yüzü asıktı. "Kardeşlerim mi?" Cevaptan korkarak fısıldadım.

"İyiler ama..." Kaden ayağa kalktı ve bana elini uzattı. "Bence sen de benimle gelmelisin."

Ayağa kalkmak zordu. Her yerim ağrıyordu ve hızlı iyileşmeme rağmen en az üç yerimden kan geliyordu. Hatta normalden daha hızlı. İçimde bu kadar çok güç tutmak buna yardımcı olmuş olmalı.

Kaden beni karanlık savaş alanından alfaların hizalandığı noktaya doğru götürdü, ölüleri ya da iyileştirebildiklerini iyileştiren Başak burcu şekil değiştirenleri rahatsız etmemeye dikkat etti. Alfaların çoğu sürü arkadaşlarıyla ilgilenmek için çoktan uzaklaşmıştı ve Wesley'in Yengeç savaşçılarından biriyle konuştuğunu gördük. Birkaç giysi bulmuştu ve alnında biraz kurumuş kan vardı ama onun dışında zarar görmemiş görünüyordu.

Topallayarak yanına gittim ve ona sıkıca sarıldım. "İyi olmana çok sevindim."

Wesley de bana sarıldı. "Ben de öyle olduğuna sevindim. Orada oldukça harikaydın."

"Hala tam olarak ne yaptığımdan emin değilim. Ama siz alfalar gerçek kahramanlarsınız.

Buradaki herkesi serbest bıraktınız."

"Çünkü siz ikiniz bize nasıl yapılacağını anlattınız ve herkesin birlikte çalışmasını sağladınız." Wesley gözlerini araziye dikti. "Bunu gerçekten başardığımıza inanmak çok zor."

"Evet ve bu sadece başlangıç," dedi Kaden. "Daha pek çok kurdun serbest bırakılması gerekiyor. Ama artık bunu yapabileceğimizi biliyoruz."

Daha sonra Jordan'ı bulduk, yakınlardaki Başak dişilerinden biri tarafından iyileştiriliyordu. Kadın ellerini göğsündeki büyük bir yaranın üzerinde gezdirirken yüzünü buruşturdu ama yaklaştığımızı görünce yüzü aydınlandı.

"İyi misin?" Yanında diz çökerek sordum.

"Bu mu? Sadece bir çizik." Sırıttı. "Benden henüz kurtulamadın, üzgünüm." "Güzel." Kolunu sıktım. "Peki ya Roxandra?"

Başını iki yana salladı, yüzü buruştu. "Onu kötü yaraladım ama kaçtı."

"Lanet olsun." Onu son kez gördüğümüzü umuyordum. Hayatta olduğu sürece hâlâ bir tehdit olabilirdi, özellikle de Jordan ve küçük kardeşi için.

Jordan omuzlarını yuvarladı. "Eğer geri gelirse, onun için hazır olacağız."

"Tek yapman gereken aramak, Ophiuchus orada olacak," dedi Kaden, Jordan'a elini uzatarak. El sıkıştılar ve içimdeki umutsuzluğun bir kısmı eriyip gitti.

İlerlemeye devam ettik ve Kaden beni alfaların hizalandığı açıklıkta görmemi istediği bir şeye doğru götürürken endişem arttı.

"Kim başaramadı?" Boğazımdaki yumrunun etrafında sordum.

"Toros alfasını savaşın başlarında kaybettik," dedi Kaden. "Ama savaşçılarından biri öne çıktı ve kendini alfa ilan etti. Hızlı düşündüğü için minnettarım, yoksa işe yaramazdı. Ama Aiden..."

Aiden'in yerde, hayatta kalan diğer Balık kurtları tarafından çevrelenmiş cesedini gördüğümde nefesim kesildi. Yanında diz çökmüşler, başları öne eğik, alfalarından birinin daha ölümünün yasını tutuyorlardı.

Öne doğru tökezledim ve dizlerimin üzerine çöktüm. "Hayır," dedim Aiden'in elini tutarak. Göğsünün her yerinde vampirlerin açtığı derin, ölümcül yaralar vardı ve bir tarafı Güneş Cadısı ateşi yüzünden tamamen kömürleşmişti. Bu manzara midemi bulandırdı ve gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı.

Kaden arkamda durdu, eli omzumdaydı. "Birçok yarasına rağmen, Aiden ayini yapacak kadar uzun süre dayandı. Ayin biter bitmez yıldızlara geri döndü. Kısa bir süreliğine de olsa sürüsünün gerçek bir alfasıydı."

Üç Balık burcu şekil değiştiren Kaden'in sözleri karşısında ciddiyetle başlarını salladı. Aiden için açıkça ağladım ve onu çok iyi tanımasam da kaybını derinden hissettim. Balık sürüsü uzun zamandır müttefikimizdi ve Güneş Cadılarının ellerinde çok acı çekmişlerdi. Ama bundan da öte, Aiden Mira'nın eşi ve her an doğabilecek olan çocuğunun babasıydı. Mira eşinin öldüğünü öğrendiğinde yıkılacaktı. İkisi, eş bağı olmasa bile birlikte olmak için savaşmaya istekliydiler ve Aiden, Mira'yı sonuna kadar gerçekten sevmişti. Birlikte yaşayabilecekleri hayat için ağladım. Ama Mira güçlüydü ve onu neyin içine gönderdiğini biliyordu. Halkını özgürleştirmek için eş bağını ve hayatını riske attığını bildiği için gitmesine izin vermişti. Onun yasını tutacaktı ama umarım bu fedakârlığın bir armağan olduğunu da görecekti.

Kaden ve ben ağır kalplerimizle savaş alanındaki yolculuğumuza devam ettik. Bugün kazandıklarımızın bedelini bilmek için her bir ölüyü görmem gerektiğini hissediyordum. Yaşayanlara da yardım etmek için elimizden geleni yaptık. İyileştirebildiklerimizi iyileştirdik ve iyileştiremediklerimize yardım etmeleri için Başak'ları çağırdık. Susayanlara su getirdik ve yaralıları sürülerine geri taşıdık.

çadırlar. Ama sonra Kaden'in durmasına neden olan bir cesede rastladık.

Bir zamanlar Kaden'in ilk aşkı olan güzel kadın, boğazı yırtılmış olsa bile yıldızlara bakarken huzurlu görünüyordu. Eileen bir eliyle yayını tutarken diğer eliyle kalbinin üzerine bastırıyordu. Kaden'in yüzü ona bakarken solgundu. Onu artık eskisi gibi sevmediğini biliyordum ama onu çocukluğundan beri tanıyordu ve kaybının yasını tutmaya devam edecekti. Elini tuttum, parmaklarımızı birbirine geçirdim, sessizce gücümü paylaştım.

"O şimdi eşiyle birlikte," dedim usulca.

Kaden başını salladı, eli benimkini sıkıca kavradı. Eğildi ve Eileen'in gözlerini kapattı, sonra onu kaldırdı ve sürü arkadaşlarıyla birlikte olabilmesi için Yay çadırına götürdü. Onun gidişini izledim ve sonra yaralı bir Koç şekil değiştireni iyileştirmekte olan Madison'a yardım etmeye gittim.

"Çok şey kaybettik," dedi Madison, perişan gözlerle bana bakarak. "Kimse bu kadar acı çekmek zorunda kalmamalı. Buna değdi mi?"

"Öyleydi," dedi Ethan yanımıza gelerek. Yorgun ve üzgün görünüyordu ama gözleri de parlak ve umutluydu. "Savaşta sağ kurtulan kurtlar artık özgür ve onların çocukları Güneş Cadısı'nın kontrolü altında olmanın nasıl bir şey olduğunu hiç bilmeden büyüyecekler. Evanora öldü ve asası da gitti, yani bir daha asla onun büyüüne kapılmayacağız. Ama en önemlisi, ritüelin işe yaradığını biliyoruz ve her kurt özgürlüğün tadına varana kadar bunu tekrar tekrar, gerektiği kadar yapabiliriz."

"Tabii alfaların tekrar birbirine düşmesini engelleyebilirsek," dedim.

"Yapabilirsin." Ethan bana gülümsedi. "Seni dinleyecekler.

Özellikle de bu gece yaptıklarını gördükten sonra."

"İnanılmazdı," dedi Madison. "Daha önce hiç böyle bir güç hissetmemiştim."

Başımı eğdim. "Hepiniz gibi ben de elimden geleni yaptım. Hiçbirimiz bu savaşı tek başımıza kazanamazdık."

"Doğru, ama sen olmasaydın hiçbirimiz burada olmazdık," dedi Ethan.

"Alfaların aynı hizaya gelmesinin ve Zodyak Kurtlarının bir gün özgür kalmasının sebebi sensin."

Övgüsü yüzümü kızarttı ve içimdeki karanlık biraz daha kayboldu. Ethan'ın haklı olduğunu ve bunun Zodyak Kurtları için yeni bir başlangıca işaret ettiğini umuyordum.

Larkin annemin yanında durduğu yerden bana el salladı. Cüppelerinin bazı yerleri siyah, bazı yerleri de yırtıktı ama çoğunlukla iyi görünüyordlardı, bu da beni rahatlatı.

"İyi olmana çok sevindim," dedi Larkin beni sıkıca kucaklarken.

Ardından annem bana sarıldı. Celeste bana bakmak için geri çekilirken, "Seninle gurur duyuyorum," dedi. "Gerçekten, sen kutsanmış bir çocuksun."

"Bize yardım etmeye geldiğiniz için teşekkür ederim," dedim.

"Gölgelerde saklanmayı bırakmamızın zamanı gelmişti. Bizim de özgürlüğümüz için savaşmamız gerekiyordu." Benimle Larkin'in arasına baktı. "İkiniz bana gerçekten yaşamak için zamansız bir âlemde kalamayacağımızı öğrettiniz. Buraya, Dünya'ya dönmeliyiz."

"Yapacağını düşünüyor musun?" Ben sordum.

"Umarım eninde sonunda öyle olur. Herkesin gideceğinden şüpheliyim ama belki aramızdan yeterince kişi bir yerlerde yeni bir hayata başlamak isteyebilir."

"Ay Cadıları her zaman Ophiuchus'un yanında hoş karşılanacaktır," dedim.

Larkin gülümseyerek, "Etrafta başka cadıların olması güzel olurdu," diye ekledi.

"Diğer cadılardan bahsetmişken..." Brea bize doğru yürürken mırıldandım.

Larkin ve Celeste, Güneş Cadısı'nın yaklaşımı karşısında kaskatı kesildiler ama hiçbiri birbirine saldırmadı, ben de bunu iyiye işaret olarak kabul ettim.

Brea ellerini kaldırarak, "Barış, kardeşlerim," dedi. "Size bir dost olarak geldim, bir düşman olarak değil."

Celeste'in gözleri kısıldı. "Ay Cadıları'nın hiçbir zaman dostu olmadın."

"Hayır, ama bunu değiştirmeyi umuyorum." Gözleri Celeste'in üzerinde gezinirken ona küçük bir gülümseme sundu. "Uzun yıllar oldu Celeste. İyi görünüyorsun."

"Ne istiyorsun Breanora?" Celeste sordu.

"Ben de sizin gibi halkım için barış ve güvenlik istiyorum ve bir kez daha Helios'un lütfunu istiyorum." Zamansız bakışlarını nazik bir gülümsemeyle bana çevirdi. "Sende var gibi görünüyor. Bunu doğru yolda olduğuma dair bir işaret olarak kabul ediyorum."

"Bence öylesin," dedim. "Evanora gittiğine göre, Helios sana bir kez daha iyi gözle bakabilir."

"Umarım öyledir." Biraz daha dik durdu ve "Kendimi Güneş Cadıları'nın yeni Baş Rahibesi ilan edeceğim" dedi.

Bir kaşımı kaldırdım. "Roxandra'nın bununla bir sorunu olabilir."

Brea çenesini dışarı çıkardı. "Eğer isterse pozisyon için benimle savaşılabılır. Ama Evanora gittiğine göre diğer Güneş Cadılarını beni takip etmeye ikna edebileceğimi düşünüyorum. Herkes ona karşı çıkamayacak kadar ondan korkuyordu ama ben onları farklı bir şekilde yönlendirmeyi umuyorum." Celeste'e bir kez daha baktı. "Ay Cadıları ve Zodyak Kurtları ile bir ittifak kurarak başlamak istiyorum."

Celeste kollarını kavuşturdu. "Bunu düşüneneğiz." "Anne..." Nazikçe söyledim.

"Ne?" Ellerini havaya kaldırdı. "Bu kadın sözde fikrini değiştirdi diye yüzlerce yıllık soykırımı unutmamızı bekleyemezsiniz."

"Hayır, haklısın," dedi Brea, yüzü düşünceli bir ifadeyle. "Hepimiz arasında bir ittifakın kurulmasının biraz zaman alacağının farkındayım. Henüz hiçbirinizin bize güvenmesini bekleyemem, ancak artık ne cadı ne de kurt avlamayacağımıza söz veriyorum. Önce Güneş Cadılarının kontrolünü ele geçirmeyi ve onları barış ve uyum içinde yeni bir yola yönlendirmeyi planlıyorum. Bu tamamlandığında, umarım bu konuyu tekrar konuşabiliriz. Tek istediğim bu. Konuşmak için bir şans."

Annem hâlâ kararsız görünse de Larkin, "Bunu isteriz," dedi.

"Peki ya vampirler?" Killian'ın melodik sesi grubumuza katılırken sordu. Kıyafetlerinde kan lekeleri vardı ama onun dışında her zamanki gibi güzel görünüyordu. "Güneş Cadılarıyla ne tür bir anlaşma yaptıklarını bilmiyorum ama içinden bir ses onları son kez görmeyeceğimizi söylüyor."

"Ben de emin değilim," diye itiraf etti Brea.

Kaden de o sırada bize katıldı ve elini belime koydu. "Eğer vampirler bizimle tekrar savaşmak isterlerse, onlar için hazır olacağız."

Ona yaslandım ve istikrarlı varlığını memnuniyetle karşıladım. Kaden yanımda olduğu sürece bundan sonra ne olursa olsun yüzleşebileceğimi biliyordum.

Birdenbire yükselen heyecanlı hırıltı korosu hepimizin dönüp kargaşaya bakmasına neden oldu. Gölün kenarında gri bir Yengeç kurdu ve kırmızımsı bir Akrep kurdu yuvarlanıyor, birbirlerini ısıyor ve burunlarını sokuyor, kuyruklarını sallıyorlardı. Sürülerinden diğer üyeler, hem kurt hem de insan formlarında, bazıları endişeli, diğerleri şaşkın ve diğerleri gülerek öne doğru koştu.

"Neler oluyor?" Larkin sordu.

Yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı çünkü neler olduğunu ve nasıl hissettiklerini hemen anladım. Biliyordum, çünkü ben de hissetmişim.

bir kez. Kaden'in elini tuttuğumda hâlâ hissediyordum. O sevinci. Eve dönme hissini. Tamamlanmış olma hissi.

"Ritüel işe yaradı," dedim. "Gerçek eşlerini buldular."

OceanofPDF.com

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

ÖĞLEDEN SONRA GÜNEŞ BATARKEN, heyecanım her geçen an artıyordu. Son iki hafta, hepimizi özgürleştiren yeni ay savaşından sonra normal bir hayata geri döndüğümüz için duyguların inişli çıkışlı bir treniydi. Coronis'e geri dönmüştük ve Jack de dahil olmak üzere kaybettiğimiz savaşçıların yasını tutmuş olsak da sürü yavaş yavaş iyileşiyor ve geleceğe hazırlanıyordu. Diğer sürülerin de aynı şeyi yaptığından şüpheleniyordum. Bu geceden, dolunaydan başlayarak.

Her dolunay şekil değiştirenleri biraz vahşileştirirdi, belki de Ay Laneti'nin kanımızda kalan izleri yüzünden, belki de her biri farklı bir sürüyü kızıştırdığı için - ve bu dolunay Ophiuchus'a aitti.

Bu sefer paketsiz değildim ve gerçek eşim yanımdaydı. Buna inanmakta güçlük çekiyordum. Bu gece gerçek bir kızışma yaşayacaktım ve hamile kalma ihtimalim vardı. Bu düşünce omurgamdan aşağı sinir ve heyecan ürpertileri gönderdi.

Ama önce avlanacaktık.

Bir kurt olarak ormanın kenarında durdum ve berrak, temiz havayı içime çektim. Ophiuchus sürüsü çoktan avlanmaya başlamıştı ve takiplerinin kokusunu almak kolaydı. Diğer şekil değiştirenlerin izini takip ederken pençelerimi yere vurarak ağaçların arasında koştum. Kovalamacanın heyecanı içime işledi, Kaden'in büyük ve heybetli kurdunu çalılıkların arasından gördüğümde kalbim heyecanla çarpıyordu. Onun

Ben yaklaşırken siyah kürkü batan güneşin altında parlıyordu ve beni kısa bir havlamayla selamladı, sonra yanıma süttü.

Tam zamanında geldin, dedi kurt gibi sırtarak.

Boynunu şakacı bir şekilde ısırıldı. *Bir ön başlangıca ihtiyacın olabileceğini düşündüm.*

Bunun üzerine huffed. *Sana avlanmayı kimin öğrettiğini unutma, küçük kurt.*

O zaman neden bize nasıl yapıldığını göstermiyorsun? Stella sordu, siyah kurdu bizi eğlenerek izliyordu.

Seve seve, diye yanıtladı Kaden. *Ama artık devam edelim. Bu gece yapmam gereken bazı şeyler var.*

Daha çok bu gece yapılacak biri gibi, dedi Harper, karamel kurdu kahkahalarla yerde yuvarlanırken. Onun yanında, Dane hepimize kızgınmış gibi gökyüzüne baktı.

Kaden burnunu havaya kaldırdı ve koşmaya başladı. Ben de onun yanına koştum ve birlikte bir geyiğin izini sürerken vahşi bir ikili olduk. Mükemmel bir uyum içinde çalıştık; ben geyiği görüş alanımda tutarken Kaden öldürmek için harekete geçti ve sürünün geri kalanı da arkamızdan sürünerek saldırmaya hazırlandı. Geyiğin bizim birleşik gücümüz ve çevikliğimiz karşısında hiçbir şansı yoktu ve onu kolaylıkla yere serdik.

Öldürdükten sonra Kaden ve ben zafer çığlıkları atarak gökyüzüne doğru uluduk. Sürünün geri kalanı da katıldı, sesleri vahşi ve güzel bir koroyla ormanı doldurdu. Kendimi gerçekten özel bir şeyin parçası, sürünün bir üyesi ve onların gerçek alfa dişi gibi hissediyordum. Sonunda evimdeydim ve hiçbir şey beni buradan koparamazdı.

Güneş batıyor ve ay yükseliyordu. Birazdan sürü köyün merkezindeki yemeğe geri dönecekti ama şimdilik hepimiz burada, birlikteydik ve bu eski ve kutsal geleneğin bir parçasıydık. Gerçek eşim yanımdayken, sürü arkadaşlarımla çevrili ormanda koşarken kalbim gurur ve sevinçle kabardı.

Daha sonra köy ziyafet çekip kutlama yaptı, ancak ay yükseldiğinde insanlar eşleriyle eşleşip uzun bir gece boyunca kızışmaya ve umarım hamile kalmaya başladılar. Çiftleşmemiş olanlar partide kaldı, ancak birçoğu bu güzel gecede eğlenmek için birlikte ayrıldı.

Stella'nın diğer dolunaylarda yaptığı gibi biriyle eşleşmesini bekliyordum, ama onun yerine Larkin'le birlikte kulübeye geri döndüğünü gördüm. Çiftleşmemiş erkeklerin çoğu geceyi onunla geçirmekten memnun olsa da, o herkesi geri çevirmişti. Onunla dayanışma içinde olup olmadığını merak ettim.

ya da hepsini geri çevirmesinin başka bir nedeni var mıydı? Belki de kendisine asla itiraf etmese de istediği biri...

Arkamda bir hırıltı duydum ve bu Stella ile ilgili tüm düşüncelerimi bir kenara bıraktı. Onunla yüzleşmek için döndüğümde kalbim hızlandı. Elbette kim olduğunu biliyordum. Arzusunu eş bağımız aracılığıyla hissedebiliyordum.

"Kaden," dedim nefes nefese, sıcaklık beni ele geçirmeye başladığında, şehvet tenimin altında sürünürken, ihtiyaç uyluklarımın arasında titreşirken.

Bakışlarındaki açlıkla bana doğru yürüdü ve beni kaldırıp omzuna attığında bir çığlık attım. Beni eve geri taşıdı, tıpkı şimdi çok uzun zaman önce gibi görünen o ilk dolunayda yaptığı gibi. Güldüm ve tekmeledim, ama mücadelem için gerçekten çaba sarf etmiyordum. Hayır, bu savaşı onun kazanmasını çok istiyordum.

Kapıyı açıp beni evimize taşıırken aramızda arzu titreşimleri vardı. Ona dokunma ihtiyacıyla avuçlarının arasında kıpırdandım. "Bırak beni."

"Henüz değil." Kıcımlı tokatladı ve ben bir çığlık daha attım. "Ben de hissediyorum ama bu gece acele etmeyeceğim. Geçen sefer kendimi tuttum çünkü sen benim eşim değildin. En azından henüz değil. Tam olarak değil. Ama şimdi tamamen benimsin ve hiçbir şeyi geri tutmayacağım."

"Beni becermeyen biri için büyük laflar bunlar," dedim nefes nefese.

"Sabır." Kendime engel olamayarak ona sürünmeye çalışsam da gitmeme izin vermedi. Beni ilk seviştığımız kanepeye attı ve sonra üzerimde durdu. Başparmağını alt dudağıma koyup ben ağzımı onun için ayırana kadar ileri geri hareket ettirirken gözleri şehvetle doluydu. Parmağını içeri kaydırıp ve ben de nazikçe emdim, ona baştan çıkarıcı bir bakışla baktım ve ipucunu anlamasını umdum.

"Seni böyle görmek hoşuma gidiyor." Parmağını çekti ve çenemi ellerinin arasına alarak başımı yukarı kaldırdı. "Yükselen ateşinle kızarmışsın ve sikime çok muhtaçsın."

"Tam bir baş belasısın," dedim nefes nefese.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve beni tekrar minderine üzerine itti. "Eğer bunun alay etmek olduğunu düşünüyorsan, henüz hiçbir şey görmemişsin demektir."

Pençelerini çıkarırken gözleri ilkel bir şehvetle parladı. Pençelerini elbisemden aşağı kaydırıp ve sanki kâğıt mendilden yapılmış gibi keserek açtı. Sonra bir pençesini külotuma geçirdi ve onlar da kolayca yırtıldı. Başka bir gece olsa mahvolmuş kıyafetlerimden şikâyet edebilirdim ama şimdi değil.

kızgınlık sırasında. Ayrıca, onun hayvani yönünü bu şekilde serbest bıraktığını görmek beni tahrik ediyordu.

Pençelerini çıplak bedenimde gezdirdi ve acının verdiği his beni daha da ateşlendirdi. Kaden'in beni asla incitmeyeceğini biliyordum ve o keskin pençeler göğüslerimde gezinip karıncalanmalarına neden olurken başımı geriye attım. Sonra daha aşağılara, karnıma ve kalçalarımın indiler, ben her dokunuşta daha da ıslanırken.

Pençeleri bacaklarımı araladı ve Kaden'in yüzü kalçalarımın arasındaydı, dili beni tadıyordu. "Siktir, çok ıslaksın," diye homurdandı, alçak sesle ve derinden, sıcak nefesini amımda hissettim. "Tadın çok güzel."

Dilinin ucuyla klitorisimin etrafında dönerken haykırdım ve sonra daha aşağıya indi, içeri girmeden önce amımın etrafında döndü. Sonra ağzı tamamen üzerimdeydi, doyamıyormuş gibi yalıyor ve emiyordu. Acaba ateşim varken tadım farklı mıydı, yoksa açlıktan ölmek üzere olan bir hayvan gibi beni yiyip bitirmesine neden olan şey ikimizin de içindeki vahşi ihtiyaç mıydı?

Beni diliyle sikerken gözlerimi sıkıca kapatıp sırtımı dikleştirdim ve doruk noktamın hızla yükseldiğini hissettim. Bedenim onun altında kıvranıyor, daha fazlasını istiyor, bana vermesi gereken her şeyi istiyordu. Yumruklarımı saçlarında kavradım, kalçalarımı diliyle aynı anda çalıştırırken onu orada tuttum, kontrol edilemeyen ihtiyacın vücudumu ele geçirdiğini hissettim. Yine de yeterli değildi. Onun sikine ihtiyacım vardı. İkimiz de son kez ateşlendiğimizde başka hiçbir şeyin işe yaramayacağını biliyorduk.

Kalçalarımı salladım, ağzını uzaklaştırmaya, onu bana geri getirmeye çalıştım, ama o sadece beni tuttu, klitorisime sürtünerek beni tekrar ağlattı. "Lütfen," diye yalvardım, nefes nefese. "Senin sikine ihtiyacım var, Kaden."

Ama Kaden dinlemedi ve durmadı. Beni yemeye devam etti, zevk arttıkça dili beni çıldırtıyordu, orgazmım üzerime çöküyordu. Orgazmımın son damlasına kadar içimden çıkarmaya çalışırken dudağımı sertçe ısırarak ürperdim. Bu bir işkenceydi, harika bir işkence, çünkü tek yaptığı ona duyduğum arzuyu daha da güçlendirmektir. İhtiyacım olan şeyin küçük bir tadı gibi, ama neredeyse yeterli değil. Sıcaklık daha fazlasını istiyordu.

Ayağa kalktı ve memnun bir gülümsemeyle bana baktı, ağzı benim tadımla ıslanmıştı. "Lezzetli."

Dirseklerimin üzerinde doğruldum. "Bu kadar alay yeter. Başka bir gece saatlerce üzerime çıkabilirsin ama bu gece gerçekten içimde olmana ihtiyacım var."

"Öyle mi?" Aç gözleri çıplak vücudumda gezinirken dudaklarını yaladı. Bir elini kaldırıp kalçamda gezdirdi ve amıma ulaştığında dudaklarımı aralayarak şişmiş klitorisimi ortaya çıkardı. İnledim ve iki parmağını içime sokup beni gererek açtı. "Buna hazır olduğuna emin misin?"

Başımı arkaya yatırdım ve yüksek sesle inledim. "Evet. Acele et."

Parmaklarını yavaşça içime sokup çıkarıyordu. Başım geriye düştü, arzu omurgamı gerdi ve daha fazla sürtünme elde etmek için kalçalarımı kaldırdı. Boğazından kısık bir sesle homurdandı ve sonra parmaklarını geri çekti. Biraz inledim.

"Seni becermemi istiyor musun, istemiyor musun?" diye sordu gömleğini yırtıp bir kenara atarken. Çıplak göğsüne, dalgalanan kaslarına ve sert karın kaslarına baktım ve hevesle başımı salladım. Sonra kot pantolonunun düğmesini açtı ve sikini çıkardı, yüzünde eğlenen bir ifadeyle bana baktı.

"Sonunda." Sikini kavradım ve elimde ne kadar büyük ve kalın hissettirdiğini severek yavaşça salladım. Tamamen sertleşmişti ve üzerindeki uyarılma kokusunu alabiliyordum. Öne doğru eğildim ve kendime engel olamamaya dilimi üzerinde gezdirdim.

Derin bir memnuniyet sesiyle inledi ve sonra beni minderlerin üzerine iterek bacaklarımı ayırdı, böylece aralarından kayabilecekti. Beni sertçe öptü, siki girişime bastırırken yarı lanet yarı vaat gibi bir ses çıkardı. Kalçalarımın arasındaki ağrı büyüdü, onu içimde hissetmekten başka bir şey istemiyordum, olabildiğince dolu ve sert.

Ama sonra güçlü elleri bedenimi kavradı ve beni ters çevirerek ellerimin ve dizlerimin üzerine getirdi. Arkamda pozisyon alırken kanımdaki hayvan neredeyse *evet diye* bağırdı.

"Al beni, sahiplen beni, azdır beni, ne istiyorsan yap, ama hemen yap," diye yalvardım. "Ben seninim."

"Benim," diye hırladı.

Kendini hizaladı ve sikini tek bir yumuşak hareketle içime itti. İnledim, kalçalarımı oynattım ve onu daha derine almaya çalıştım. Çok iyi hissettiriyordu, çok büyük ve sertti, beni tamamen dolduruyordu. O gerçekten benim eşim olmak için yaratılmıştı.

Elleri kıkımda geziniyor, sıkıyor ve yoğuruyordu, o çekilip tekrar içime girerken. Sertçe itti ve ben de tırnaklarımı

yüksek sesle inliyordum. Adını haykırırken kendimi ona karşı sallanmaktan alıkoyamıyordum.

Memnun bir ses çıkardı ve içime ciddiyetle girmeye başladı, o kadar ilkel ve vahşiydi ki gözlerim başımın içine yuvarlandı. Kalçalarımı kavradı ve hareketlerime mükemmel bir şekilde uyarak sert ve hızlı bir şekilde bana vurmaya başladı. Aleti içimde o mükemmel açığı yakalayıp beni orgazma daha da yaklaştırdıkça zevk çılgınlıklarımı minderlere doğru attım.

Vahşi hayvanlar gibiydik, sıcaklık bizi ele geçirmiş ve sadece içgüdülerimizle hareket etmemize neden oluyordu. Pençeleri yine dışarı çıkmış, derimi tırmıklıyordu. Benimkiler de çıktı ve minderleri yırttı. Kaden içime girerken tamamen vahşiydi ve ben bunun her saniyesine bayıldım. Başımı arkaya attım ve yüksek sesle nefes aldım, vücudumda kabaran ecstasy dalgalarını sürdürdüm.

Kaden sırtıma doğru eğildi ve keskin dişleri boynuma batarken hırladı. Haykırdım, duyularım ısırığın etkisinde kaldı, beni tekrar boşaltırken acı zevkle karıştı. Elleri belimde sıkılaştı, kendini olabildiğince derine çekti. Ben boşalırken o da boşaldı, boynumu ısırdı ve beni bir kez daha eşi olarak işaretledi.

Bir çılgılık attım ve sanki duramıyormuş gibi boşalmaya devam ederken etrafında titredim. İçime pompalamaya devam ettikçe siki şişiyor, beni daha önce hiç olmadığı kadar geriordu.

"Aman Tanrım," diye haykırdım, orgazmım bu garip yeni hisle devam edip giderken. "Neler oluyor?"

Kaden inledi ve kendini bana doğru salladı, içime tekrar yoğun zevk dalgaları gönderdi. "Buna düğümlenme deniyor. Aletimin tabanı beni içinde tutmak için genişliyor, böylece hiçbir şey dışarı sızıyor. Hamilelik şansını artırmak için."

"Çok iyi hissettiriyor," dedim, bu zevkin peşinden koşarak ona sürtünerek geri çekildim. Sanki bu sıcaklık için ihtiyacım olan şey buydu, farkında bile olmadan.

Saçlarımı kavradı, dilini boynumdaki ısırık boyunca gezdirdi. "Tohumumun her bir damlası çekirdeğinin derinliklerine inene kadar içinde kilitli kalacağım."

İnledim ve kalçalarımı ona doğru iterek başımı salladım. Hırladı ve sonra bana tekrar çarptı, sonsuza dek sürecek gibi görünen başka bir zevk dalgası başlattı.

Sonunda bizi kanepeye indirdi, kollarını bana doladı, siki hala arkamdan içime kilitlenmişti.

"Neden daha önce olmadı?" Ona doğru sokulurken sordum.

Kaden boynuma sokuldu. "İki gerçek eş arasında kızışma sırasında olur. Özellikle de alfalarda."

"Hiçbir fikrim yoktu."

Kaden, "Zodyak Kurtları arasında muhtemelen nadirdi," dedi. "Ama bu artık değişmeli. Daha fazla insan gerçek eşini bulacak ve bunun sonucunda daha fazla kurt doğacak."

Mırıldandım, onun içimde hâlâ bu kadar büyük ve sert olmasından memnundum. "Buna alışabilirim."

Boş boş saçlarımla oynadı, parmağının etrafında döndürdü. "Ben de öyle. Özellikle de bebeğinizi daha hızlı doğuracaksa."

Dönüp gülerek ona baktım. "Beni bu kadar çabuk hamile bırakmak isteyecek kadar mağara adamı olduğunu fark etmemiştim."

"Şimdiye kadar ben de fark etmemiştim." Öne doğru eğildi ve dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Ayla, Güneş Cadıları'nı yendik, Zodyak Kurtları'nı serbest bıraktık ve Ophiuchus sürüsünün geleceğini güvence altına aldık. Şimdi tek istediğim seninle bir aile olmak."

"Ben de bunu istiyorum," dedim, Kaden bana daha sıkı sarılırken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Bir süre sonra Kaden'in siki normal boyutuna döndü ve onun içimde kilitli olduğu hissini şimdiden özlediğimi fark ettim. Sızlandım, kalçalarımı geri ittim, sıcaklık beni tekrar çağırdı. Beni tekrar becermesine ve siki beni tekrar düğümlediğini hissetmeye ihtiyacım vardı.

Kaden beni kendisine doğru çevirecek kadar uzun süre çekildi ve beni vücuduna yaklaştırdı. Bacaklarım onu sararken beni öptü, siki kalçalarımın arasında sertleşmişti.

Eve geri dönerken, "Sanırım artık o bebeği tekrar denemeye hazırım," dedi.

Bütün gece devam edeceğimizi hissediyordum ama buna ve Kaden'le gelecek her şeye hazırdım.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Yakınsama'ya ev sahipliği yapan geniş çayırılık alana göz gezdirdim ve manzaranın dört bir yanına serpiştirilmiş sürü çadırlarının canlı görüntüsüne baktım. Yaz gündönümü yaklaşıyordu ve on üç sürüden gelen şekil değiştirenler koştururken, selamlaşırken ve eski dostlarla hasret giderirken hava enerji ve heyecanla canlanıyordu. Yipping ve uluma seslerinin yanı sıra taze ot ve yanan ateşlerin kokuları bir araya gelerek umut ve neşe dolu bir atmosfer yaratıyordu.

Bu Yakınsama Zodyak Kurtları için yeni bir başlangıçtı ve bunun bir parçası olduğum için inanılmaz derecede minnettar hissediyordum. Daha önce sürülerimizi tanımlayan eski gerilimler ve çatışmalar geçmişte kalmıştı ve hepimiz yüzyıllar sonra ilk kez tek, birleşik ve gerçekten özgür olarak bir araya geliyorduk. Kutlama zamanıydı ve ben de güneşin sıcaklığının ve şekil değiştiren dostlarımin sevgisinin tadını çıkardım.

Çimlerde oynayan ve artık Güneş Cadısı büyüüne bağlı olmadıkları için kurtlarını ilk kez deneyimleyen bazı genç şekil değiştirenlerin görüntüsüne baktım. Kurduma kavuşmak için ne kadar çaresiz olduğumu hatırladım ve tüm bunların başladığı son yaz Yakınsamasının üzerinden bir yıl geçtiğine inanmadım. Son iki Yakınsamam hiç de iyi geçmemişti ama bunun farklı olacağını kalbimde ve ruhumda hissedebiliyordum.

Ne de olsa bazı büyük değişiklikler olmuştu. Bunlardan ilki, buradaki tüm kurtların Güneş Cadısı büyüünden arınmış olmasıydı. Alfalar dün gece yine yeni ay ritüelini gerçekleştirmiş ve yıldızlara şükretmişlerdi.

yaz gündönümüne çok yakın bir zamana denk gelmişti. Yüzlerce şekil değiştiren, kutsama büyüsünü kaldırmak amacıyla bu Buluşma'ya gelmişti ve birçoğu bu gece gerçek eşleriyle tanışmayı umuyordu. Diğer pek çok şekil değiştiren ise eş bağlarını kaybetmemek için kutsama büyüsünü koruyarak bilerek evde kalmıştı. Alfalar bu seçimi herkesin kendisinin yapmasına karar vermişti.

Kaden'in bana Noel için aldığı kayışla boynumda asılı duran fotoğraf makinemi kaldırdım ve oynayan yavruların bir fotoğrafını çektim. Güneş batıyor ve çadırların üzerine güzel bir renk veriyordu, ben de biraz uzaklaştırdım ve bir manzara fotoğrafı çektim. Her şeyi belgelemeyi kendime görev edinmiştim. Yeni, özgür Zodyak Kurtlarının ilk Yakınsaması. Bu sefer hiç cadı yoktu. Larkin bile yoktu.

Elbette davet edilmişti ama hepimiz geride kalmasının daha iyi olacağına karar vermiştik. Ona eşlik etmek güzel olurdu ama bu önemli bir zamana işaret ediyordu: sadece şekil değiştirenlerin katılacağı ilk Yakınsama. Yine de bir parçam içten içe Larkin'in gelmemeye karar vermesinin asıl nedeninin Ethan'ın bugün eşini bulup bulmadığını görmek istememesi olup olmadığını merak ediyordu.

Larkin şu anda hâlâ Stella ile birlikte yaşıyordu ve hatta diğer Ay Cadılarından birkaçını da bir süreliğine Ophiuchus'ta kalmaya ikna etmişti. Onların Dünya'daki yaşama uyum sağlamalarına ve yavaş yavaş topluma yeniden entegre olmalarına yardımcı olmayı kendine görev edinmişti. Son savaşta çok önemli bir rol oynadıkları için istedikleri kadar ziyaret etmelerinden memnunduk ve Larkin bir yerlerde kalıcı bir ikametgah kurabileceklerini umuyordu. Annem de aynı fikirdeydi ama şimdilik Lunatera'da kalıyordu. Nihayetinde amaç Ay Cadılarını temelli olarak Dünya'ya geri getirmektir ama bu zaman alacaktı. Birçoğu hâlâ Güneş Cadılarının bir tehdit olduğuna inanıyordu ki bu bazı açılardan doğrudur. Roxandra hâlâ dışarıdaydı ama Güneş Cadılarının çoğu Brea'yı takip etmeye karar vermiş ve onu yeni Baş Rahibeleri olarak kabul etmişti. Vampirler ortadan kaybolmuştu ve nerede olduklarından ya da ne planladıklarından emin değildik ama bizi rahatsız etmedikleri sürece bizim sorunumuz değillerdi. Eğer bizim için tekrar gelirlerse, hazır olacaktık.

Bir fotoğraf daha çektim ve Mira'nın kucağında beni görünce mutlulukla miyavlayan kız çocuğuyla bana doğru geldiğini fark ettim. Koyu renk saçları, iri kahverengi gözleri ve tombul yanakları vardı.

"Hey, siz ikiniz," dedim Mira'ya hızlıca sarılırken. "Burada olmanıza çok sevindim. Küçük arkadaşım nasıl?"

Mira Adriana'yı kalçasına yasladı. "O iyi. Sonunda biraz daha iyi uyuyor. Değil mi, tatlı kızım?"

"Çok büyüyor." Parmağımı uzattım ve bebek parmağıma tutundu. "Peki sen nasılsın?"

"Beklenebileceği kadar iyiyim," dedi Mira hüzünlü bir gülümsemeyle. Kilo kaybetmişti ve gözlerinde daha önce hiç olmayan bir hüznü vardı. Eşi öldükten sonra Mira perişan olmuş ve ne yapacağını bilememişti. Balık sürüsünde bir ailesi yoktu ve kendini oraya ait hissetmiyordu ama Yengeç sürüsüne de dönmek istemiyordu. Oradaki tüm ailesi de gitmişti. Onu Ophiuchus sürüsüne getirmiştım ve bebeğini orada doğurmuştu, korunuyordu ve arkadaşları tarafından çevrelenmişti. Onunla ilgilenmiş, kederine ve yeni bir anne olmanın zorluklarına elimizden geldiğince yardımcı olmuştuk. İsteddiği kadar kalmasına izin vermeyi teklif ettik ama sonunda Adriana'nın orada büyüebilmesi için Balık sürüsüne dönmeye karar verdi.

"Gelmeye karar vermene şaşırdım," dedim.

Mira omuz silkti. "Her şeyi biraz olsun kapatmak için gelmem gerektiğini hissettim. Onun için burada olmayı ve fedakârlığını onurlandırmayı Aiden'a borçluyum."

"Anlıyorum," dedim sessizce. Bu gece sürüler bu yeni Yakınsamayı kutlamak için büyük bir tören düzenleyecekti ve bunun bir parçası olarak, yeni ay savaşı sırasında ölen herkesi onurlandıracak, onları bizi özgürleştirmek için hayatlarını veren cesur savaşçılar olarak kutlayacaktık, Aiden için de özel bir an olacaktı. Mira'nın bunu neden kaçırmak istemediğini anlayabiliyordum.

Adriana telaşlı sesler çıkarmaya başladı ve Mira onu kalçasında zıplattı. Kollarımı ona doğru uzattım. "Onu biraz tutabilir miyim?"

"Elbette," dedi Mira ve onu bana uzattı.

Adriana'yı kollarıma aldım ve ona sarıldım, hemen sakinleşti. "Seni özledim, küçük Balık kızı. Çok yakında seni tekrar ziyarete geleceğim, tamam mı?"

"Onunla çok iyi anlaşıyorsun," dedi Mira. "Kendi bebeğin doğduğunda iyi bir alıştırmaya olacak."

Elimi karnımda gezdirdim ve usulca gülümsedim. Henüz pek bir şey göstermiyordum ama kısa bir süre önce Mira'nın olduğu gibi yuvarlaklaşmaya başlamamın sadece birkaç ay alacağını biliyordum. Ne de olsa Kaden o gece dileğini gerçekleştirmiş ve bebeğini içime koymuştu.

"Çocuklarımızın üzerinde Güneş Cadısı kutsaması olmayacağı için çok mutluyum," dedim.

Mira rahatlama ve üzüntü karışımı bir iç çekti. "Ben de."

"Ayla?" diye sordu biri ve Wesley yakındaki bir çadırdan çıkarken döndüm. "Mi-"yi gördün mü?"

Gözleri yanımdaki Mira'ya takılınca sözlerini yarıda kesti. Uzun, hararetli bir an boyunca birbirlerine baktılar. Wesley'nin kaşları acılı bir ifadeyle birbirine çarptı. "Mira," dedi sonunda.

"Hey, Wesley." Mira keskin bir nefes aldı ve bebeğini benden aldı. "Seni görmek güzeldi Ayla, ama Balık sürüsüne geri dönmeliyim. Tören başlamadan önce yeni alfayla birkaç dakika konuşmak istiyorum. Sonra tekrar konuşuruz, tamam mı?"

Wesley bir kelime daha edemedi kadını hızla uzaklaştı ve Wesley de onu takip edecekmiş gibi görünüyordu, sanki bir şey söylemek istiyordu ama kendini tutuyordu.

Elimi koluna koydum. "Eşini daha yeni kaybetti. Zamana ihtiyacı var."

"Biliyorum." Bir nefes verdi ve sonra kolumu silkti. Sırtını dikleştirirken birdenbire sadece kardeşim değil, Yengeç alfası gibi göründü. "Herkes toplanıyor. Oraya gidelim mi?"

"Beni beklemeyin. Önce birkaç fotoğraf daha çekmek istiyorum."

Wesley sırtıttı. "Seni bir kez daha bir kameraya bağlı gördüğüme sevindim.

Tıpkı eski
günlerdeki
gibi." "Daha iyi
olması dışında."

"Daha iyi," diye kabul etti. Herkesin toplandığı yere doğru ilerlemeden önce bana sıcak bir gülümseme verdi.

Arka plandaki güzel ormanla birlikte çeşitli sürülerden gelen tüm şekil değiştirenlerin birbirine karıştığı birkaç fotoğraf daha çekmek için birkaç dakika ayırdım. Bu Yakınsama Kanada'da Sagittarius'un seyahatleri sırasında kullandığı ve geniş sürü topraklarının bir parçası olarak kabul ettiği bir noktada düzenleniyordu. Alfalarla yaptığımız pek çok Yakınlaştırma görüşmesinde, Güneş Cadılarına ait oldukları için önceki Yakınlaştırma noktalarından hiçbirini artık kullanamayacağımıza karar vermiştik. Bunun yerine, her olimpiyata farklı bir şehrin ev sahipliği yapması gibi, her sürü bir Yakınsama'ya ev sahipliği yapacaktı. Yıllar boyunca on üç sürü arasında dönüşümlü olarak, herkese kendi sürülerinin topraklarında yapma şansı verecektik. Yay burcu ilkinde ev sahipliği yapmak için gönüllü olmuştu ve Oğlak burcu da bu yılın ilerleyen zamanlarında kış Yakınsamasına ev sahipliği yapacaktı. Herkese adil davranmak için her Zodyak burcunun sırasına göre devam edecektik.

en son Ophiuchus. Bu da halkımıza Zodyak Kurtları'nın bir parçası olma fikrine alışmaları için bolca zaman tanıyacaktı.

Bu Buluşma'daki bir diğer büyük değişiklik de buydu: Ophiuchus nihayet diğer sürülerin yanında resmi bir yere sahipti. Kaden ve diğerleri Zodyak Kurtları'nın bir parçası olduğumuzu şüpheyi yer bırakmayacak şekilde kanıtlamışlardı ve artık hiç kimse Yakınsama'da bulunma hakkımızı sorgulamaya cesaret edemeyecekti. Artık Zodyak Kurtları'nın öcöleri değil, eşitleriydik. Hatta kahramandık.

Son bir fotoğraf çekerken göz ucuyla bir hareket yakaladım. Bakışlarım, yüzünde çatık bir ifadeyle ormandan hışımla çıkan Stella'ya kaydı.

Jordan bir an sonra aynı yerden çıktı, ona yetişmeye çalışırken yıpranmış görünüyordu. "Stella, bekle!" diye seslendi.

Yanımdan geçip gitti, kızgınlığı her halinden belliydi ve "Kardeşine benden uzak durmasını söyle" diye tersledi. Çadırının içinde kayboldu ve arkasından kapağını kabaca kapattığını duydum.

Jordan'a kaşlarımı kaldırdım. "Bu da neydi şimdi?"

Jordan onun çadırına bakarken elini saçlarının arasından geçirdi. "Hiçbir şey yok." "Hiçbir şey gibi görünmüyordu."

Hayal kırıklığına uğramış bir of çekti. "Eğer bir yolunu bulursan, bana haber ver."

Bununla birlikte, topuklarının üzerinde döndü ve uzaklaştı. Peşinden gitmek ya da Stella'ya aralarında ne olduğunu sormak geldi içimden, ama bunun benim sorunum olmadığına karar verdim. En azından bu gece için. Bana ihtiyaçları olursa, her zaman ikisinin de yanında olurum, ama kendi başlarına halletmeleri gereken bazı şeyler varmış gibi görünüyordu.

Güneş batmıştı, bu yüzden herkesin toplandığı çembere doğru gitmek için çadırlardan ayrıldım. Önceki Birleşimlerin aksine, bu törende sürüler arasında ayrım yoktu. Bir zamanlar düşman olan sürülerden gelen Şekil Değiştirenler şimdi birbirleriyle özgürce sohbet ediyor, birbirlerine karışıyor ve istedikleri yere oturuyorlardı. Bunun her zaman bu kadar kolay olmayacağını biliyordum ama Güneş Cadısı büyüsü bizi birbirimizden nefret etmeye itmeden, daha iyi şartlarda kalabileceğimizi umuyordum.

Alfaların arasında Ethan'ı gördüm ve ona el salladım. Son birkaç aydır benim için bir kardeş gibi olmuştu ve sadece benim için değil tüm Ophiuchus için yaptıklarını asla unutmuyacaktım. Yanında Madison duruyordu ve bana belli belirsiz bir gülümseme sundu. Daha yakından tanımak için heyecan duyduğum yeni bir arkadaş ve ilk yarı insan alfa. Umarım

Zodyak Kurtları arasında bir değişimin başlangıcı, aramızda biraz farklı olanlara karşı daha hoşgörülı olmamız için bir şans.

Wesley ve Jordan onlara doğru yürüdüler ve tören için yerlerini alırken Ethan ve Madison'ı sıcak bir şekilde selamladılar. Dört genç, parlak alfa Zodyak Kurtları'nı geleceğe taşımaya hazırđı. Bundan sonra ne yapacaklarını görmek için heyecanlıydım ve onlara ailem demekten mutluluk duyuyordum. Ve artık hepsi özgür olduğuna göre, umarım onlar da eşlerini bulurlardı.

Gökyüzü kararırken, eş bağımızın sabit uğultusunu takip ederek kalabalığın içinde Kaden'i kolayca buldum. Elimi tuttu ve beni öpmek için eğildi, ben de onun karşısında eridim.

Eli hafifçe karnımın üzerinde gezindi. "Nasıl hissediyorsun?" "Ben iyiyim." Çok tatlıydı, şimdi ben bu kadar korumacı olduğum için Yakınsama'nın tartışmasız en güçlü kişisiyken bile çocuğunu taşıyordu. Her zamankinden daha ciddi olan yüzünü inceledim. "Nasılsın?"

Kaden, "Zodyak Kurtları'nın bir üyesi olarak bu benim ilk Yakınsama'm," dedi.

Yanağına bir öpücük kondurdum. "Ailen seninle gurur duyardı. Onların hayalini hayata geçirdin ve kendi hayalin yaptın."

Kaden elimi sıktı. "Sadece senin sayende başardım." Ona yaslandım. "Bunu birlikte başardık."

Son alfalar da bize katıldı ve hepsine baktım, hem yeni hem de eski, hepsi bir sonraki adım için sabırsızlanıyordu. Theo, alfa dişisi Mae'nin elini tutarak öne çıktı ve etrafımızda toplanan yüzlerce şekil değiştiren sessizliğe gömüldü. Aralarındaki eş bağı hayatta kalmıştı ve bu da bazılarının her zaman gerçek olduğunu kanıtlıyordu.

"Yay sürüsü sizi özgür, birleşik Zodyak Kurtlarının ilk Yakınsamasına davet ediyor," dedi sesi gecenin içinde yankılanarak.

Kaden ve ben eski Yunanca birkaç kelime söyledik ve siyah gökyüzü güneş ve ay büyüünün karışımından oluşan göz kamaştırıcı bir ışık gösterisiyle aydınlandı. Işıkların aurora borealis gibi dönüp dans etmesini sağladık, sonra farklı renklerde havai fişekler gibi kıvılcımlar çıkardık ve sonunda sürülerimizin tüm sembollerini tepemizde bir daire şeklinde dizdik. Sihir gecenin içinde kaybolurken, şekil değiştirenler uludu ve tezahürat yaptı.

Yay burcu alfası kaybettiklerimizi onurlandırmak ve kazandıklarımızı kutlamakla ilgili konuşmasına devam ederken Kaden beni kendine doğru çekti.

Dudakları dudaklarıma değdiğinde, bunun bazı açılardan bir son olsa da aynı zamanda bir başlangıç olduğunu hatırladım.

Birlikte yıldızlara baktık ve her zaman düşündüğüm gibi onlar tarafından lanetlenmediğimi fark ettim. Hayır, kutsanmışım. Kaden'in kollarında ve Ophiuchus sürüsünde kaderimi bulduğum için kutsanmışım. Gerçekte kim olduğumu keşfettiğim ve gerçek ailemi ortaya çıkardığım için kutsanmışım. Zodyak Kurtları'nı bir araya getirebildiğim ve onları özgürlüğe kavuşturabildiğim için kutsanmışım.

Bir kez olsun, artık geleceğimden korkmuyordum. Kaden'le birlikte, önümüze çıkabilecek her türlü zorlukla yüzleşmeye hazırdım.

Ne de olsa aşkımız yıldızlarda yazılıydı.

Zodiac Aligned'ı okuduğunuz için TEŞEKKÜRLER! Umarım Ayla ve Kaden'in hikâyesini beğenmişsinizdir! Onlar için sonsuza dek mutlu olma zamanı gelmişti, ancak Zodyak Kurtları dünyasında anlatılacak daha birçok hikaye var. Her biri farklı bir çifte ve farklı bir sürüye odaklanan dört kitap daha yazmayı planlıyorum. İlk ikisi, eşlerini bulmaya ve yeni Zodyak Kurtları'ndaki tüm değişiklikleri yönlendirmeye çalışan Jordan ve Wesley hakkında olacak. [Fire Mated](#)'i şimdi ön sipariş verebilirsiniz ve Water Fated de yakında çıkacak! Ondan sonra Ethan ve Madison'ın da kendi hikâyeleri olacak!

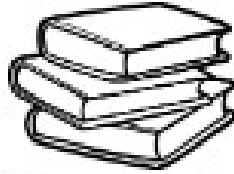
Seriyle ilgili en son güncellemeler için [okuyucu grubuma](#) katılın. Ayrıca, eğer kaçırdıysanız, bültenime kaydolarak [Kaden'in POV'undan Moon Touched'dan bir sahne alabilirsiniz!](#)

Kişisel bir not olarak, hayatımın en zor dönemlerinden birinde, 3. evre kanserle savaşırken bu seriyi yazarken gösterdiğiniz şefkat ve anlayış için eski ve yeni tüm okuyucularıma tek tek teşekkür etmek istiyorum. Hepinize gerçekten minnettarım ve umarım önümüzdeki yıllarda sizin için daha birçok kitap yazabilirim.

Okuduğunuz için teşekkürler ve sevgiler, Elizabeth

OceanofPDF.com

GET FREE BOOKS

**Sign up for
Elizabeth Briggs's
newsletter and get
free romance novels!**

Almak için buraya tıklayın:
www.elizabethbriggsbooks.com

OceanofPDF.com

ŞEYTAN KRAL'DAN ALINTI

Şeytanla bir anlaşma yaptım. Şimdi de kader arkadaşı olduğumu iddia ediyor.

Birinci Bölüm: Hannah

Sadece çaresiz bir kadın şeytanla anlaşma yapar ve ben de ondan bir iyilik istemeye gidiyordum.

Asansörde yukarı, yukarı, yukarı çıkarken ellerimi sıkmaktan kendimi alamadım. Ben şık aynalı duvarlara ve koyu gümüş düğmelere bakarken, iki yanımdaki iki heybetli adama bakmamaya çalışarak arka planda hafifçe jenerik kulüp müziği çalıyordu. Onlardan kaçış yoktu. Geniş omuzları, kalın boyunları ve iyi ütülenmiş siyah takım elbiseleriyle tüm alanı dolduruyor, bana ancak nefes alacak yer bırakıyorlardı. The Celestial Resort & Casino'da gördüğüm herkes gibi çok ateşliydiler ama buraya gelmenin büyük bir hata olup olmadığını düşünmeme neden olacak kadar da korkutucuydular.

Kimi kandırıyordum ki? Tabii ki bir hataydı. Ama en iyi arkadaşımı bulmanın tek yolu bu olabilir.

Asansörün sesi çatı katına ulaştığımızı işaret ediyordu ve kapı açıldığında tuttuğum nefesimi dışarı verdim. Büyük, siyah, parlak bir kapının önünde daha fazla manken güvenlik görevlisi duruyordu. Asansörden dışarı adımımı attığımda o siyah kapı açıldı ve darmadağınık gri takım elbiseli bir adam hızla dışarı fırladı. Geniş gözlerinde panik ya da korku gibi bir şey vardı ve kaçmaya çalışırken omzuma sertçe çarptı.

"Aklın varsa arkanı döner ve kaçarsın," diye bağırdı adam, kaslı gardiyanlardan biri onu kolundan tutup asansöre doğru sürüklemeyi önce. Mücadele bile etmedi ve çok geçmeden asansörün kapısı onu içeri kapattı, son sözünü zar zor söyleyebildi. "Kaçın!"

Sertçe yutkundum ama açık kapıya doğru ilerlerken kendimi çelikleştirdim. Her adımda kıyametime bir adım daha yaklaşıyormuşum gibi hissediyordum. Kapının iki yanına tünemiş muhafızlara göz gezdirdim ama ben içeri girerken beni fark etmediler bile. Aşağıda takım elbiseli bir adamdan Bay Ifer ile konuşmak için onay almıştım, bu yüzden beni beklediklerini sanıyordum.

Kapının hemen iç tarafında, bembeyaz bir tuval üzerine yayılmış stilize siyah kanatlardan oluşan devasa bir tablonun yer aldığı küçük bir fuaye vardı. Sanat hakkında çok az şey biliyordum ama kendimi resme bakarken buldum, fırça darbelerinin kızgın kesiklere benzemesi dikkatimi çekmişti.

Kendimi silkeledim ve koridordan aşağıya, gümüş dokunuşlu siyah mermer zeminler boyunca devam ettim ve büyük bir oturma odasına girdim. Pahalı, siyah deri koltukları ve kuyruklu piyanoyu görünce donup kaldım. Abaddon Inc'in CEO'su ve Las Vegas'ın söylentilere göre mafya babası Lucas Ifer'la kendi evinde değil, ofisinde karşılaşmayı bekliyordum. Gördüklerim karşısında bir an afilladıkdan sonra bir duvar boyunca uzanan arkadan aydınlatmalı aynalı barı, karşısındaki büyük, şık şömineyi ve Las Vegas Strip'in etkileyici manzarasını sunan tavandan tabana pencereleri inceledim, balkondaki sonsuzluk havuzundan bahsetmeye bile gerek yoktu.

Görmeye geldiğim adam elini büyük pencerelerden birine dayamış, düşünceli bir kral gibi kendi alanına bakıyordu. Ya da belki bir Kingpin. Sadece profilini görebiliyordum ama kalbimi yerinden oynatacak kadar çarpıcıydı. Böylesine karanlık ve tehlikeli bir mükemmelliği bozmaya cesaret edemediğim için dikkatinin bana yönelmesini beklerken onu katalogladım. Kusursuz siyah takım elbisesi geniş omuzlarını çerçeveliyor, dar kalçalarına kadar iniyor ve mükemmel yuvarlak kalçalarını sarıyordu. Güneş ışığı, zengin, çikolata kahverengisi vurguları dışında neredeyse siyah görünen kısa, kalın saçları öpüyordu. Bunun altında, mükemmel bir şekilde kesilmiş koyu renkli kirli sakal, yontulmuş bir çeneyi vurguluyor ve bir tanrının elmacık kemiklerine kadar uzanıyordu.

Gizli fısıltılarla "şeytan" dedikleri adamdan ne bekliyorsam, bu değildi.

"Bir iyilik istemeye mi geldin?" Sesi, sözlerini bir şekilde hem akıllı hem de şehvetli kılan lezzetli bir İngiliz aksanıyla üzerime yıkandı.

"Gördüğünüz gibi, son adam için işler pek iyi gitmedi. Sonra yine anlaşmamızdan caymaya çalıştı. Sizin aynı şeyi yapmayacağınıza inanıyorum."

Sözleri dilinden seks ve günah gibi dökülüyordu ama aynı zamanda bana neden burada olduğumu da hatırlatıyordu. Düşüncelerimi toparlamak ve beni soktuğu sersemlikten kurtulmak için başımı biraz salladım. "Evet, buradayım. Bir iyilik için buradayım."

Pencereden bana doğru döndü ve aydınlık ve karanlık yüzünde o güne kadar gördüğüm en baştan çıkarıcı şekilde oynadı. Varlığının tüm gücü, bir kibritin çakılmasıyla canlanan bir ateş gibi karnıma çarptı. Dışarıdaki adamları unuttun, onun yanında hiçbir şeydiler. Bugüne kadar insani olarak mümkün olduğunu fark etmediğim zümrüt rengindeki o gözlerin ağırlığı altında nasıl nefes alacağımı bile unutmuştum. Ve o ağız... Yüce Tanrım, günah işlemek için yaratılmış bir ağızdı. Dudakları tenimde şehvet izleri bırakmadan önce kulağıma yaramaz şeyler fısıldadığını hayal edebiliyordum.

Onda da tanıdık gelen bir şeyler vardı. Kısıtlı hafızamda onunla tanışmış olabileceğim bir zamanı aradım, ama kesinlikle bu kadar muhteşem birini hatırlardım. Hayır. Tanışmış olmamızın imkânı yoktu.

Yine de... Onu bir şekilde tanıyordum. İçgüdüsel olarak, ilkel olarak, varlığımın derinliklerinde bir şey gibi hissediyordum... Dilimin ucundaydı. Kaymadan önce kavrayamadığım bir düşünce. Yeniden odaklandım ama faydası olmadı. Parmağımı koyamadım. Belki de onu kazadan öncesinden tanıyordum? Pek olası görünmüyordu ve beni tanısaydı mutlaka bir şeyler söylerdi.

Gözlerimi diktiğimi fark ettim ve bakışlarımı başka yöne, manzaraya çevirdim. Las Vegas gündüz vakti, şehrin sanki okul öncesi çocuklar çölün üzerine devasa parıltı küvetleri serpmiş gibi aydınlatıldığı gece vakti kadar etkileyici değildi. Yine de, uzaktaki dağların fonundaki hareketli şehir bir anlığına tüm odağımı aldı ve bana yönümü yeniden bulmam için bir saniye verdi.

"Bana adını söyle," dedi Lucas.

Sesi, aksanı, *tanrım*.

"Hannah." Sonunda gözleriyle tekrar karşılaştım. "Hannah Thorn."

"Hannah." Adım dilinden pahalı bir viskinin yudumu gibi döküldü. Başımı salladım ve bu düşünceyi göz kırparak uzaklaştırdım. Ben içki içmezdim. Hiç içmediğim bir içkinin yumuşak yakıcılığını neden düşünüyem ki?

Sanki bunu yapmak onun için çok zormuş gibi gözlerini benden ayırdı. Sanki benim ona olduğu kadar o da bana çekilmiş gibiydi. Hayali bir düşünceydi ve barın arkasına doğru yürürken hemen aklımdan çıkıverdi.

"İçki?" Lucas bir sürahi ve odanın içinde gökkuşağı gibi ışık parçacıkları saçan kristal bir bardak uzattı.

"Hayır, teşekkürler. Ben içki içmem."

Boğazından alçak sesle mırıldandı, bir muhalif ses. "Yazık. Birlikte sarhoş olsaydık çok eğlenebilirdik."

Farklı bardaklara uzandı ve içlerine kürekle buz doldurdu. Üç mükemmel küp çınlama sesiyle bardakların kenarlarına çarptı. Sonra tezgahının altından bir sürahi berrak sıvı aldı ve ben de elimi evrensel bir *dur* işareti olarak kaldırdım.

"Ciddiydim. Ben içki içmem."

"Ve içki almak istemeyen hiç kimseye alkol vermem." Bardağını kaldırdı ve içindekilerden büyük bir yudum aldı. "Maalesef sadece su."

İkinci bardağı bana uzattı. Parmaklarımı bardağın etrafına doladığımda ellerimiz birbirine değdi ve içimdeki ateş yeniden patlayarak tüm vücuduma ve kalbimin derinliklerine ısı yaydı. Lucas'ı tanıdığım hissi, kavrayışımın hemen dışındaki bir anı ya da dilimin ucundaki bir kelime gibi iki katına çıktı. Ve onunla birlikte nefesimi kesecek kadar güçlü bir arzu patlaması geldi.

Bakışları yoğunlaştı. O da hissetti mi?

"Otur." Lucas siyah deri koltukları işaret etti.

Birinin kenarına tünedim ve bardağımı iki elimle tuttum, sinirlerim gerildikçe tutuşum sıkılaştı. Göğsümdeki endişe, bacaklarımın arasında biriken arzuyla karışarak başımın dönmesine neden oldu. Duygularımı tekrar kontrol altına almaya çalışarak yakındaki piyanoya baktım. Bu çok büyük bir şeydi. Hem de çok büyük. Burada ne işim vardı ki?

Lucas karşımdaki kanepeye oturdu ve bir kolunu arkaya doğru uzattı. Bir ayak bileğini dizine dayamış, dengeli ve sakin kontrolün mükemmel bir resmini çiziyordu. "Şimdi, nasıl yardımcı olabilirim?"

Derin bir nefes aldım, sadece rol yapsam bile o sakin kontrolün bir kısmını kendime kanalize etmeye çalıştım. Asla başaramayacak olsam bile numara yapmaktan son derece mutluydum. Hele ki bu kadar çekici birinin yanında.

"En iyi arkadaşım kayıp," diye ağzımdan kaçırdım. *Sahte bir duruş*. "Adı Brandy Higgins. Bir konferans için burada, bu otelde kalıyordu ama eve hiç gelmedi. Onu kendim bulmaya çalıştım ama hiçbir şey bulamadım."

başarılı oldu ve polise gittiğimde umursamaz davrandılar. Özellikle de onlara burada kaldığını söylediğimde."

"Çok sadık bir dost olmalısınız. Çok az kişi benden bir iyilik isteyecek kadar cesurdur." İçkisine baktı ve bardağın içindeki buzu salladı, çıkardığı ses neredeyse müzikaldi. "Geri kalanlar son derece çaresizdir. Merak ediyorum, sen hangisisin?"

Ellerime baktım ama sonra çaresizliğimle birlikte cesaretimi de göstermeye çalışarak kendimi onun gözlerine bakmaya zorladım. "İkisi de. Brandy bir arkadaştan daha fazlası. Benim için bir kardeş gibidir ve evde onu bulmamı bekleyen küçük bir çocuğu ve hasta bir annesi var. Boşandığından beri yardım etmek için onlarla birlikte yaşıyorum ama eğer geri dönmezse..." Bu düşünce benim için düşünemeyeceğim kadar korkunçtu. Omurgamı dikleştirdim ve omuzlarımı sertleştirdim, Lucas'la kararlılıkla yüzleşirken endişemi göğsümde sıkı bir top haline getirdim. "Sana Las Vegas'ın Kralı dendiğini ve senin haberin olmadan burada hiçbir şey olmadığını duydum. Brandy'yi bulabilecek biri varsa o da sensin diye düşündüm."

Onun hakkında duyduğum diğer söylentilerden bahsetmedim; şehri yöneten bir mafya babası olduğu ve insanların gergin fısıltılarla ve kilitli kapılar ardında ondan şeytan olarak bahsettikleri gibi. Polis bile ondan korkuyor gibiydi.

"İkiniz de tam bir aziz çifti gibi konuşuyorsunuz," dedi Lucas, dudaklarının kenarları titreyerek. "Burada, The Celestial'da kaybolduğunu mu söylemiştin?"

"Evet, birkaç gün önce."

Acelesi olmayan, kaybedecek bir şeyi olmayan ve zaman lüksüne sahip bir adam gibi yavaşça başını salladı. Benim sahip olmadığımın emin olduğum zaman. "Yardımanın her zaman bir bedeli olduğunu anlıyorsun, değil mi?"

Panik göğsümü demir bir bantla sardı ve titretilen bir nefes aldım. Bunun olacağını biliyordum ve yardımının karşılığında ne isteyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Hiç param yok."

"Ben parayla ticaret yapmam." Güldü ama yüzünde haince bir şey parladı. "Benim para birimim karanlık işler ve kirli sırlar."

Sertçe yutkundum ve kaçmak için çok geç olup olmadığını merak ederek koridora baktım. Hiçbir sırrım yoktu, en azından hatırladığım kadarıyla yoktu, bu da bir tür karanlık iş isteyeceği anlamına geliyordu. Yasadışı bir şey mi isteyecekti? Tehlikeli bir şey mi? Hayatımın geri kalanında pişmanlık duyacağım bir şey mi? Neredeyse kapıdan kaçacaktım ama sonra Brandy'nin oğlunun gözyaşlarını zorlukla tutarak bana baktığını ve annesinin ne zaman geleceğini sorduğunu hayal ettim.

eve geliyordu ve kararlılığım pekişti. Lucas'ın gözlerinin içine baktım ve başımı salladım.

Öne doğru eğildi, artık rahat değildi. "Ne gerekiyorsa yapmaya hazır mısın?"

"Evet," dedim nefes nefese. "Ne istiyorsun?"

"Seni."

Çenem düştü ve midem daha da aşağı indi. Muhtemelen zemine kadar. Tüm katlara. "Ben mi?"

Kıkırdadı, sesi hınzır vaatlerle dolu karanlık bir melodiydi. "Seninle altı gece. Burada, çatı katımda. İsteddiğimi yapmak için benim."

Son üç kelimesi arasındaki şehvetli duraksamadan nefesim kesildi. Sonra başımı salladım, yanlış duyduğumdan emindim. Belki de yanlış anlamıştım. Evet, bu sonuncusu. "Affedersiniz? Bana her şeyi yapman için sana tam yetki vermemi mi bekliyorsun? Altı gece boyunca?"

"Yediyi mi tercih edersin?" Koltuğun yumuşak derisine yaslanırken dudaklarında günahkâr bir sırıtiş belirdi. "Seni uyarayım, ben yedinci gün dinlenmem."

"*Yedi mi?*" Düşüncelerim karmakarışık ve tek yapabildiğim ona bakmaktı. Ciddi miydi?

Başını salladı. "Evet, yedi gece yapalım. Her ölümcül günah için bir tane. Daha da iyi."

Kahretsin. Altı gece olayını gerçekten sorgulamamalıydım. Senaryoları kafamdan geçirdim, birçoğunu muhteşem ayrıntılarıyla gördükçe yüzüm ısındı. Evet, adam delicesine çekiciydi, ama altı derece uygunsuz bir şey teklif ediyordu. Tamamen yabancı olduğundan bahsetmiyorum bile. Çok güzel, çok *tehlikeli* bir yabancı. Benden istediği şey... çok fazlaydı. Belki Brandy'yi bulmamın başka bir yolu vardı. Yardım isteyebileceğim başka biri.

Lucas beni izliyor, kararımı bekliyordu. "Tik-tak. Zaman akıp gidiyor. Ne kadar beklersen arkadaşını canlı bulma ihtimalimiz o kadar azalır."

Bu düşünceyle içimi korku kapladı ama o haklıydı. Zaten günlerdir kayıptı. Çabucak bir karar vermem gerekiyordu ama kendimi neyin içine soktuğumdan emin olmalıydım. Boğazımı temizledim. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Yedi gece boyunca burada seninle kalmamı istiyorsun... bana ne istersen yapacaksın. Cinsel olarak."

Bakışları karararak bir parıltıya dönüştü ve bu parıltının yoğunluğu karşısında neredeyse titriyordum. "Kendimi asla bir kadına zorla kabul ettirmedim ve ettirmeyeceğim, eğer endişelendiğin buysa."

Dudaklarımdan rahat bir nefes çıktı. "Emin olmam gerekiyordu. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım."

"Söz veriyorum, benim elimden sana hiçbir zarar gelmeyecek. Ama sekse gelince..." Ayağa kalktı ve bana doğru birkaç adım atarak ona bakmamı sağladı. Sonra öne doğru eğildi ve ellerini başımın iki yanındaki kanepenin arkasına dayayarak beni içine hapsetti. "Benim kim olduğumu bilmiyor musun? Bana şeytan demelerinin bir sebebi var. Ayartma, şehvet, günah, hepsi küçük bir pakette toplanmış. Kimi kandırıyorum ki? *Kocaman* bir paket. Güven bana, hafta bitmeden sana yaptığım her şey için yalvarıyor olacaksın."

Tamamen çok yakınımdaydı, yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı, yeşil gözleri sanki içimde bir ateş yanıyormuş gibi yanıyordu. Arzu, daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde içime hücum etti, ama bu korku ile karıştı. Bakışlarım benimkinden sadece bir nefes uzaklıktaki ağzına kaydı ve ondan kaçmak isterken bile aramızdaki mesafeyi kapatması için can atıyordum.

Onun yoğun bakışlarıyla buluşmak için gözlerimi zorla yukarı kaldırdım. Brandy'yi bulmak için başka bir yol düşünemiyordum. Elimden gelen her şeyi denemiştım ama hiçbirini işe yaramamıştı. Eğer bunu yapmazsam, tamamen başarısız olacaktım.

Bu benim son şansımdı.

"Katılıyorum," dedim, toplayabildiğim kadar cesaretle.

"Mükemmel." Doğruldu ve kalbim göğsümde hızla çarparken odanın diğer tarafına doğru rahatça yürüdü. Bir kâğıt ve bir kalem alıp bana uzattı. "Arkadaşının kayboluşuyla ilgili bildiğin her şeyi yaz. İsimler, tarihler ve diğerleri."

Tüm detayları karalarken, el yazımın başkasınıninkine benzemesinden duyduğum endişeyle beni dikkatle izledi. Kalem kâğıdı çizirken gözlerimi ondan alamıyordum. Neden anlaşılmamızla ruhumu teslim ediyormuşum gibi hissediyordum?

Aklıma gelen her şeyi yazdıktan sonra not defterini ve kalemini ona geri verdim. Onları almak için ellerini benimkilere doladı ve sıcaklık tekrar uyluklarımın arasında birikmeye başladı. Göğsümde beklenmedik bir özlem yükseldi ve düşüncelerime düzen ve tutarlılık getirmeye çalışırken yutkundum.

"Nerede kalıyorsun?" diye sordu.

"Strip'in dışındaki ucuz bir yer." Adını söylemekten utandığım için gözlerimi kaçırđım. Buraya gelmek için her kuruşumu biriktirmiştım ama bu çatı katının yanında hiçbir şeydi. "Double Down Motel."

Yüzü tiksintiyle buruştu. "Bana odanın anahtarını ver. Bütün eşyalarını buraya getirtirim."

"Arabam ne olacak?" Ben sordum.

"Adamlarım bunu da halledecek."

Bunun üzerine kaşlarımı kaldırdım ama anahtarlarımı çıkarıp ona uzattım. *İnsanları* mı vardı? İnsanları olan insanların sadece bir efsane olduğunu sanırdım. Kimin gerçekten onlar için bir şeyler yapacak *insanları* vardı ki?

"Güzel." Onları cebine koydu ve elini uzattı. "Şimdi beni takip et." Ona her dokunduğumda bir şeyler hissettim. Ellerimi kendime sakladım. "Nerede?"

"Yeni odana." Sesi vaatlerle doluydu. "Gerçi yakında benimkini tercih edeceğinden şüpheleniyorum."

Bir koridorda yürüdük ve sonunda bir kapı açtı. Şimdiye kadar gördüğüm, tamamı siyah ve gümüş renklerle dekore edilmiş diğer çatı katlarının aksine, bu oda nötr tonlardaydı. Orta boy yatağın arkasında şu yastıklı yatak başlıklarından biri vardı ve yemyeşil battaniyeler, kalın bir yorgan ve yumuşak görünümlü yastıklarla kaplıydı. Odanın diğer tarafında sevimli bir oturma alanı ve The Strip'e bakan pencerelerin önünde bir çalışma masası vardı. Bir kapı eski dairem kadar büyük bir gömme dolaba açılıyordu ve bir diğeri de Carrera mermerinden yapılmış büyük bir banyoya açılıyordu.

"Burası senin misafir odan mı?" Her şeyi kavrayıp yavaş bir daire çizerken sordum. Eğer burası misafirler içinse, onun yatak odası neye benziyordu?

Dudakları eğlenerek yukarı kıvrıldı. "Artık senin. Rahatınıza bakın. Oda servisinden istediğinizi sipariş edin. Ben arkadaşınızın nerede olduğuna dair araştırmama başlarken, adamlarım eşyalarınızı kısa süre içinde getirecek."

Başımı salladım, kısmen inkâr, kısmen de merak içindeydim. Bu durum hiç mantıklı gelmiyordu ve işin içinde ne olduğunu merak etmeye başlamıştım. Belki de bu bir çeşit yanlış teşhis vakasıydı. Ne de olsa neden beni, onca insan arasından *beni* yedi gece boyunca istesin ki? Ben sadece bir çiçekçide çalışan, parmak arası terlik ve kot pantolon giyen, güzel göğüsleri ve sevimli bir gülümsemesi olan sıradan bir kitap kurduydum. Özel bir şey değildi. Muhtemelen etrafını sürekli çevirdiği kadınlarla kıyaslanamazdım.

Az önce kabul ettiğim şeyin tüm gücünü düşünürken içimdeki sinirler çalkalandı. Ben. Burada. Bu çatı katında. Yedi gece boyunca.

Ve *onu*. Bana ne isterse yapıyordu.

Sonraki hafta boyunca bana sahip oldu. Tamamen. Ama anlaşmanın kendi tarafını tutarsa her şeye değecekti.

Ona doğru döndüm. "Brandy'yi bulacağına söz veriyor musun?" "Bulacağım. Ölü ya da diri, onu bulacağım."

Gözlerimin içine baktı ve inancından şüphe etmedim. Lucas Ifer işleri halleden bir adamdı ve Las Vegas'ın karanlık yeraltı dünyasında arkadaşımı bulabilecek biri varsa o da oydu.

Bana elini uzattı, ben de sıkmak için tuttum. Teni tenime değdiği anda, aynı geçici aşinalık ve uzun süredir kayıp olan arzu hissiyle birlikte içimde bir elektrik ürpermesi oluştu.

Parmakları benimkilerin etrafında neredeyse sahiplenici bir şekilde sıkılaştı. "Anlaştık."

Bundan sonra ne olacağını görmek ister misiniz?

Tam bir serinin ilk kitabı olan Seytan Kral'ı hemen edinin!

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Elizabeth Briggs, New York Times ve Amazon'da en çok satan ilk 5 yazar arasında yer alan, paranormal ve fantastik romantizm türünde, dolambaçlı olay örgüsüne sahip, bol baharatlı ve mutlu son garantili bir yazardır. Kanserden kurtulan Briggs, koruyucu ailelerdeki gençlerle çalışmış ve hayvan kurtarma organizasyonlarında gönüllü olmuştur. Los Angeles'ta kocası, kızları ve bir sürü tüylü köpeğiyle birlikte yaşamaktadır.

Elizabeth'in web sitesini ziyaret edin: www.elizabethbriggs.com

Eğlenceli kitap sohbetleri ve erken tanıtımlar için Elizabeth'in [Facebook grubuna](#) katılın!

OceanofPDF.com

ZODIAC ALIGNED (ZODIAC WOLVES #4)

Telif Hakkı © 2023 Elizabeth Briggs

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmaksızın, kısa ve öz bir şekilde kullanılması dışında, hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.
Bir kitap incelemesinde alıntılar.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı Natasha Snow Kapak

fotoğrafı Wander Aguiar Modeller: Pat

Tanski ve Evan Keys

ISBN e-kitap: 978-1-948456-37-1

ISBN ciltli kitap: 978-1-948456-73-9

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.